

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/26 (66) ● 6 Temmuz 2002 ● 3 Euro

Yeni “niyet mektubu” yürürlükte!

Emekçilerin sefaleti derinleşecek...

Ülkenin yağması sürecektir...

**Yıkım ve yağma programına
karşı birleşelim!...**

İÇİNDEKİLER

Yıkım ve yağma programına karşı	
mücadelede birleşelim!..	3
Niyet mektubu ve kamuda tasfiye	4
İş kanunu tasarısıyla kıdem tazminatı hakkı da gaspediliyor...	5
Katliamın faili sermayenin kanlı iktidarındır!	6
Katliamların hesabını emekçiler soracak!...	7
BİR-KAR'dan direnişçi İSDEMİR işçilerine.	8
İSDEMİR direnişi ve sınıfa karşı sorumluluklar...	9
İnsanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret!...	10
Kurultay reformist önderliğin teslimiyetçi ve icazetçi çizgisini bir kez daha tescil etti...	11
“Bilim Kurulu”nun esnek üretim gerekçeleri ve gerçekler (Orta sayfa).	12-13
Düzenin sol kulvarında yeni bir oyuncu.	14
“Solcu aydın” geçinen Holding kalemşörlerinin AB feveranları	15
İşbirlikçi düzen cephesinde İsrail siyonizmi Filistin’de kalıcı işgal peşinde.	16
Venezüela’da yeni faşist darbe hazırlığı	17
Emperyalistlerden "umut yolculuğuna” duvar	18
Emperyalist G8 zirvesi...	19
“Güneydoğu Müsteşarlığı” ile OHAL’e devam!.....	20
Cezaevleri Sempozyumu’nda F tipi hücreler ve devletin tecrit saldırısı tartışıldı.....	21
Küreselleşmenin sonu mu?	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/26 (66) ● 6 Temmuz 2002
Fiyatı: 3 Euro
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Gündemimizde yine ağırlıklı olarak sınıfa ve emekçi kitlelere yönelik saldırılar var. Hükümetin yeni niyet mektubuyla bir kez daha teyit etmiş olduğu bu saldırı azmi ve kararlılığı kırılınca, saldırıları püskürtme imkan ve etkinliliği geliştirilinceye kadar da gündemimizdeki yerini koruyacak.

Söz konusu sermayenin saldırıları olunca, içimizdeki ajanlarının da döne döne teşhir edilmesi zorunlu bir görev haline geliyor. Saldırıların ele alındığı hemen her yazı, emperyalizmin, sermaye sınıfı ve devletin yanı sıra sendikaların başındaki ihanet şebekelerinden de söz etmek, hedef tahtasına oturtmak durumunda kalıyor.

İlgili her yazıda vurgulandığı gibi, gerçekten de, içimizdeki bu ihanet çeteleri olmasa, sermayenin söz konusu saldırıları bu derece kolaylıkla yürütebilmesi mümkün değildir. Öyleyse, saldırıların püskürtülebilmesi için öncelikle mücadelenin önündeki bu ihanet barikatı aşılmalı zorundadır.

Demek ki, sendikal ihanete karşı mücadele devrimci sınıf çalışmamızın eksenine oturtulmalıdır. Konuya ilişkin perspektif yazılarımız bu gözle incelenmeli, gazetemiz faaliyetimiz için etkili bir araç olarak kullanılabilmelidir. Özellikle, İMF’ye sunulan mektupla saldırıların giderek daha da yoğunlaştırılacağı teminatının verildiği bugünkü süreçte, sınıfın örgütlenmesi ve mücadelenin yükseltilmesi çabalarının da yoğunlaştırılması ihtiyacı, bu aynı mektupta da deşifre edilmiş bulunan sendikal ihanete karşı mücadeleyi daha da zorunlu kılmaktadır.

Emperyalizm uşağı hükümet, saldırıların hayata geçirilmesi konusunda sendikalarla vardıği mutabakatı, İMF’nin önüne bir teminat olarak

sürmektedir. Sermayeye, sınıf adına ve sınıfın aleyhine verilmiş olan bu vaatleri boşa çıkarmayı boynumuzun borcu bilmeli ve ne pahasına olursa olsun boşa çıkarmalıyız. Sınıfın ve ülkenin geleceği, bugün daha fazla devrimcilerin azim ve kararlılığına bağlıdır.

Çıkıyor!

Yeni “ek niyet mektubu” açıklandı...**İşçi ve emekçilerin sefaleti derinleşecek...****Ülke kaynakları ve değerlerinin yağması sürecektir...****Yıkım ve yağma programına karşı mücadelede birleşelim!..**

Hükümetin İkinci Gözden Geçirme’ye ilişkin 19 Haziran 2002 tarihli Niyet Mektubu, İMF İcra Direktörleri Kurulu tarafından onaylandıktan sonra, nihayet açıklanmış bulunuyor. Ekonomiden sorumlu bakan Kemal Derviş ve Merkez Bankası Başkanı Süreyya Serdengeçti’nin imzalarını taşıyan 22 maddelik mektupta, öncelikle, İMF programlarını uygulamadaki kararlılık yineleniyor. Ancak bu öyle sıradan bir yinleme de değil, bir nevi bağlılık yemini. Basında bu konuda yer alan ifadeler aynen şöyle:

*“Türkiye’nin gerçek **büyüme potansiyelini yakalamanın** ve ekonominin dayanıklılığını daha da artırmanın en iyi yolu olduğuna inandığımız mevcut ekonomik programa bütünüyle bağlı kalınmaya devam edilecektir.”*

Bu sözler, emperyalizme kölece uşaklıkta katedilen mesafenin ifadelere bile nasıl sindiğine tanıklık ediyor. “Büyüme potansiyelini yakalama” gibi söylemlerinse, gerek programın, gerekse de bizzat içinde yer aldığı mektubun özüyle temelden çeliştiği çok açık. Dünyada İMF programını uygulayan hiçbir ülkenin ekonomisi iflah olmamış, büyüme yerine küçülme yaşanmış, sonuçta son olarak Arjantin örneğinde olduğu gibi ülke iflasa sürüklenmiştir.

Öte yandan, bizzat bu mektupta sıralanan vaatlerin başında yatırımların bir süre daha durdurulması geliyor. Kuşkusuz İMF programları bir büyümeye yol açıyor. Fakat bunu uygulayan ülkede olmadığı kesin. Büyümenin gerçek adresi, borç faizlerinin aktığı emperyalist devletler ve tekellerdir. Bunları Türkiye’nin başındaki işbirlikçi uşak takımı, İMF-DB’nin bu iradesiz memurları da kuşkusuz çok iyi biliyorlar. Dolayısıyla, söz konusu olan beceriksizlik ya da hata değildir. Onlar bilerek ve isteyerek ülkeyi emperyalizme peşkeş çekiyorlar.

Mektup gözden geçirmeye ilişkin olduğu için, sıralanan vaatler bir yenilik içermiyor. Bir önceki mektuptan bu yana geçen süre içinde, belirlenen hedeflerin ne kadarının gerçekleştirilebildiği, kalanların ne kadar sürede gerçekleştirilmek istendiği, esas olarak da bu konudaki istek ve kararlılık beyan ediliyor. Bu İMF için oldukça önemli. Uygulayıcıların sadakatinden kuşku duydukları için değil, İMF’den kuşku duyanlara ders olması için.

Vaadler yenilik içermese de, işçi sınıfı ve emekçileri doğrudan hedefleyen belli başlı maddelerin hatırlanmasında yarar var. Bunların başında kamuda tasfiye sürecinin hızlandırılacağına ilişkin madde geliyor. Bunu özelleştirmelere ilişkin kararlar takip ediyor. Bu, mektupta tasfiye edileceği belirtilen 45.800 işçiye binlercesinin daha ekleneceği anlamına geliyor. Toptan ya da parça parça satışına imkan sağlayacak yasanın Ekim sonuna kadar çıkarılacağı vaadedilen ve özelleştirmede öncelikli olan Telekom; Temmuz ayı ortasına kadar kamu hisse payı yüzde 50’nin altına indirileceği belirtilen ERDEMİR; TUPRAŞ ve şeker fabrikaları, binlerce işçinin

istihdam edildiği, zamanında tekel konumunda olan işletmeler... Bunlara, şube kapatmaların süreceği sözü verilen Ziraat ve Halk Bankası, özelleştirilmesinin önündeki engellerin kaldırılacağı söylenen Vakıfbank vb. eklendiğinde, planlanan tasfiyelerin boyutunun ne kadar büyük olduğu açıkça görülür.

Söz konusu olan işsizleştirme olunca, işin devlet işletmelerinde resmen işten çıkarmalarla sınırlı kalmayacağı, özel sektörde de tasfiyelerin gündeme geleceği, geçmiş yılların deneyimleriyle biliniyor. Ek olarak, İMF programlarının yarattığı sürekli kriz ortamında gerçekten batan şirketlerden çıkarılan işçiler var. Ya da satışı pek mümkün görülmediği için devlet eliyle batırılan işletmelerden çıkarılanlar... Ve İSDEMİR’de sürmekte olan tasfiyeler ve çok yakında kapatılmak zorunda kalacağı ilan edilmiş olan Kardemir’de toplu olarak işsiz kalacak olanlar...

Tam da bu yoğun tasfiye programıyla eş zamanlı olarak işçi çıkarmayı (ve esnek çalışma ile çıkarmadan işsiz bırakmayı) sınırsızca kolaylaştıran yeni iş yasası gündeme alınmış durumda. Ve her konuda olduğu gibi bu konuda da işçi sınıfıyla alay edercesine, kapsamlı bir yeni saldırı yasasını tutup “iş güvenliği yasası” olarak yutturmaya kalkıyorlar.

Çalışanların tasfiyesi özelleştirmeler yoluyla yürütülen saldırının sadece bir cephesidir. Sınıf açısından doğrudan ve kısa sürede yıkım getirdiği için önemli bir cephesi olmakla birlikte, Telekom, şeker fabrikaları gibi alanlardaki özelleştirmelerin, daha uzun süreçte, tasfiye edilen işçilerle sınırlı olmayan ağır sonuçlar yaratacağı ortadadır. Özellikle iletişim sektörünün emperyalist bir gücün eline geçmesi ülke çıkarları açısından vahim sonuçlar yaratacaktır. Şeker fabrikalarını özelleştirme adı altında yapılmaya çalışılan ise yerli şeker üretiminin ortadan kaldırılmasıdır. Pancar üretimine yönelik kısıtlama ve engellemelerle birlikte düşünüldüğünde, şeker fabrikaları da tıpkı daha önce çimento ve diğer KİT’lerin başına geldiği gibi, arazileri yağmalanmak üzere sudan ucuza kapatılacaktır. İMF’nin el attığı hemen her ülkede gerçekleştirdiği ve Amerika’nın Türkiye’de uzun süredir adım adım gerçekleştirmeye çalıştığı ulusal tarımın çökertilmesi ve ülkenin Amerikan tarım ürünlerine açık pazar haline getirilmesi sürecinin son adımları anlamına gelmektedir bu. Adına hiç utanmadan “ulusal program” denilen bu yıkım programı tüm sonuçlarına ulaştığında, Türkiye Amerika’nın uzak “arka bahçesi” haline gelmiş olacaktır.

İktidardaki Amerikan uşakları mektupta, bu sonucu güvenceleyebilmek için herşeyi yapmaya hazır olduklarını döne döne ifade ediyorlar. Fiiliyatta da bunun gereklerini yerine getiriyorlar. Siyasal planda herhangi bir riski göze almamak için yatalak bir başbakanla devam etmeyi bile tercih ediyorlar. Mektupta da bu durumun programın uygulanmasında sıkıntı yaratmadığı ve yaratmayacağı söyleniyor. Yine

de herhangi bir sorun yaşanır, “programın yolundan sapmaması için, Uluslararası Para Fonu (İMF) ile de istişare edilerek, gerek duyulması halinde ilave tedbirler alınacaktır” sözü veriliyor.

Fakat, ne kadar fazla yinelenirse yinelen sin, salt sözlerin İMF için yeterli olmadığı açık. Söz verdikleri krediyi serbest bıraktılar, ama gerekli uyarılardan da geri durmadılar. Kısa zaman önce Kemal Derviş’in ağzından yapılmış olan “siyasal istikrar” uyarısı bu kez İMF Başkanı Köhler tarafından dile getirildi. Tabii ki, memuru söylediğinde şiddetle tepki gösterenlerden başkanın uyarısına karşı en küçük bir itiraz duyulmadı.

Mektupta vaadedilen saldırılara dönecek olursak; işsizleştirmelerin yanısıra ücret dondurma ve fiyat yükseltmelere ilişkin verilen sözler öne çıkıyor. İşçi ücretleriyle memur ücretlerinin yakınlaştırılması olarak ifade edilenin, yüksek olanın düşük olana yaklaştırılması olduğu biliniyor. Temel tüketim maddelerine yönelik zamlar ise sürecektir.

Mektup, yukarıda da vurguladığımız gibi, yıkım programının gerekirse daha kapsamlı biçimde uygulanacağı konusunda bir niyet ve kararlılık gösterisi anlamına geliyor. Sadece İMF’ye ve arkasındaki emperyalist güçlere değil, daha ziyade saldırının hedefi olan işçi ve emekçi kitlelere yönelik bir gösteridir bu. Tam da bundan dolayı İMF’den övgü alıyorlar. Bugüne dek program uygulamada asıl başarıyı, bir sosyal patlamaya mahal vermeden yürütebilmiş olmakta gösterdiler. Yoksa, ekonominin düzlüğe çıkması, “sürdürülebilir bir büyüme”nin yakalanması vb., ne İMF’nin umurunda ne de uşaklarının. Bunlar sadece ülke ekonomisinin yıkımı sürecine örtü olarak kullanılan içi boş söz kalıplarıdır.

İçerde yıkımı koşullayan bir ekonomik gidişatı övgüye boğanların siyasette “istikrar” uyarısı yapmalarının altında da bu gerçekler yatıyor. Dolayısıyla, gerek genel olarak yıkımı, gerekse de özel olarak işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki yıkımı durdurmanın yolu, siyasi istikrarın bozulmasından geçiyor. Bu ise işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi demektir. Bu derece korkunç boyutlarda yıkımı koşullayan bir programı böylesine rahatlıkla sürdürmelerine daha fazla izin verilemez, verilmemelidir.

Hemen her konuda böyle olmakla birlikte, özellikle bu konuda işçi ve emekçilerin sınıfsal çıkarları ülkenin genel çıkarlarıyla tam olarak örtüşmektedir. Bu nedenle, İMF programlarının karşısına kararlılıkla dikilmesini başaranlar, arkalarında çok büyük ve geniş bir kitle desteği bulacaklardır. Dolayısıyla, verili örgütlülüğe, bundan kaynaklı güç ve imkan hesaplarına girmeden mücadeleye atılmak gerekmektedir. Mücadelenin kendisi örgütsel sorunların çözümünün de bir imkanına dönüşecektir.

Sendikal ihanet sayesinde saldırı başarıyla hayata geçiriliyor...

Niyet mektubu ve kamuda tasfiye

Hükümet İMF'ye yeni bir niyet mektubu verdi. 19 Haziran tarihli bu niyet mektubu da tıpkı daha öncekiler gibi işçi ve emekçilere dönük kapsamlı bir saldırı programından oluşuyor. İMF heyetinin geçtiğimiz haftalarda yaptığı denetimlerin ardından kaleme alınan “ek niyet mektubu” özünde bir yenilik taşımaya da, çalışan yığınlar için daha fazla işsizlik, daha fazla sefalet ve yıkım anlamına geliyor.

Kamunun tasfiyesi öncelikli hedeflerden

Kamuda tasfiye saldırısı bu yılın başında imzalanan “güçlendirilmiş stand-by anlaşması” ile gündeme geldi. Fakat hükümet niyet mektubunun İMF tarafından görüşülüp onaylanmasından çok önce uygulama yönünde ilk adımları attı. 1 Aralık 2001’de gerçekleştirilen ve sınıf hareketinin sendika bürokratlarının denetimi altında olduğunu gösteren eylemlerin hemen sonrasında Başbakan Ecevit, konuyla ilgili bir kararname yayınladı. Genelgede kamuda çalışan işçilerden 50 yaşını geçmiş olanların “her türlü yasal hakları ödenerek” zorla emekliye sevkedilecekleri bildiriliyordu. Bu, zorunlu emeklilik saldırısının resmen ilanıydı.

Stand-by anlaşmasının imzalandığı dönemde verilen niyet mektubunda “devletin küçültülmesi” adı altında uygulamaya sokulacak tasfiye saldırısından ayrıntılarıyla söz ediliyordu. Kamuda onbinlerce işçinin zorla emekli edilecek, kamu kurumlarına ve bankalara bağlı bölge müdürlükleriyle şubelerin birçoğu kapatılacak, özelleştirmeler hızlandırılacak, yanı sıra kamu arazileri satışa sunulacaktı.

Buna göre kamuda çalışan işçilerin binlercesi 2002 yılı içinde “gönüllü” emekliliğe zorlanacak, emekli olmayı kabul etmezlerse ya da emekli olanların sayısı yeterli görülmezse, bu kez zorla işten çıkarmalar gündeme gelecekti. “Atıl kadro” olarak tanımlanan kamu işçilerinden 25 bini Haziran sonuna kadar, 25 bini ise en geç Ekim sonuna kadar işten çıkarılmış olacaktı. Kalanların ise Haziran 2003’e kadar ya emekli edilmesi ya da atılması planlanıyordu.

Nitekim saldırı hükümet tarafından kararlılıkla uygulamaya sokuldu. İlk elden 50 yaşın üstündeki 15 bin işçiye emekli olmaları için çağrı yapıldı. Atılacakların tespiti için kamu kuruluşlarında yoğun bir çalışma başlatıldı. Hemen peşinden zorunlu emekliliğin uygulanmasına geçildi. Sonucun ne olduğunu ise İMF’ye verilen son niyet mektubundan okuyalım:

“Ocak ayı sonundan Nisan ayı sonuna kadar atıl kadrolardan 12.443’ü (2002 yılı Ocak ayı sonu itibarıyla kendilerine bildirim yapılan kişiler dahil) büyük ölçüde gönüllü emeklilik yoluyla ayrılmıştır.”

Saldırı sınıf tarafından göğüslenemedi

Sınıfın diğer kesimlerine göre yaygın bir sendikal örgütlülüğe sahip olmasına rağmen, kamudaki işçi ve emekçiler bu saldırıya karşı anlamlı bir mücadele ortaya koyamadılar. Sermayenin saldırılarıyla mücadele edebilmek için, kamudaki işçi ve emekçilerin sendikal ihanet ve bürokratizm barikatlarını aşması gerekiyordu, bu yapılamadı.

Tabanda oluşan tepkiyi ve mücadele isteğini kırma konusunda Türk-İş bürokratları bir kez daha ustaca davrandılar ve sermayenin kendilerine verdiği görevi layıkıyla yerine getirdiler. İşçilerin eylem isteğini

boğmak ve onları sahte umutlarla sersemletmek için salon toplantıları örgütleyen Türk-İş yönetimi, bu toplantılarda dahi işçilerce en açık şekilde teşhir edilmesine rağmen ipleri elinde tutmasını bildi.

Konfederasyon yönetimleri sınıfa ihanette sınır tanımadılar

Salon toplantıları ve Mayıs ayında Ankara’da Güvenpark’ta sergilenen “işsiziz eylem” soytarılığı, aslında Türk-İş’in kamu işçisinin sorunlarına ve mücadelesine sermayenin çıkarları doğrultusunda yaklaştığını tüm açıklığıyla gösteriyordu.

Fakat onlar sınıfın örgütsüzlüğü koşullarında daha ileri gitme cesaretini ve arsızlığını da gösterdiler. 1 Mayıs kutlamalarındaki zayıf işçi katılımının ayrıca cesaretlendirdiği Bayram Meral, 3 Mayıs’ta hükümetle bir protokol imzalayarak zorunlu emeklilik saldırısına onay verdi. Sendika bürokratları için bu ihanetle bile tanımlanamayacak bir durumdu aslında. Doğrudan doğruya sermayenin saldırı politikalarının başarısı için çaba gösteriliyor ve bu hiçbir biçimde gizleme ihtiyacı dahi duyulmadan yapılıyordu.

Bayram Meral’in işçilere vatan-millet edebiyatıyla izah etmeye çalıştığı bu protokol gerçekte sermaye açısından büyük bir başarıydı. Nitekim son niyet mektubunda bu konuya da değindiler. Üstelik de sendikacılarla varılan mutabakatı saldırının bundan sonraki başarısının temel güvencelerinden biri olarak yansıttılar.

“Sözkonusu atıl istihdamın 2002 yılı Ekim ayı sonuna kadar üçte iki oranında azaltılması ve 2003 yılı ortasına kadar tamamen kaldırılması hususundaki kararlılığımız devam etmektedir. Bunu sağlamak amacıyla, sendikalar ile bir protokol üzerinde mutabakat sağlanmış ve bu kadroların iptal usüllerini belirleyen bir genelge yayımlanmıştır.” (Ek niyet mektubu’ndan...)

Sendika bürokratlarının ihaneti zorunlu emekliliğe onay vermeleriyle sınırlı kalmadı elbette. Bilindiği üzere bölge müdürlüklerinin kapatılması ve verimli olmadığı söylenen bir dizi kamu kuruluşunun (Sümerbank ve Tekel’e bağlı bazı işletmeler) kapısına kilit vurulması gibi uygulamalarda da konfederasyon ve kimi sendika yöneticileri kraldan çok kralcı kesildiler. Saldırıya karşı mücadeleyi örgütlemek yerine işsizlik ve sefaletle mahkum edilen işçilerin tepkisini dizginlemeyi öncelikli bir görev saydılar. İzmir Tekel Sigara Fabrikası’nda ve İsdemir’de yaşanan son gelişmeler bunun en somut göstergeleridir.

Bugünkü durum ve almamız gereken tutum

Kamunun tasfiyesi saldırısının kapsamının ne olduğu (üstelik ayrıntılarıyla) senenin başında İMF’ye verilen niyet mektubunda yer alıyor. Son niyet mektubunda da saldırının özüne ve hedeflerine ilişkin hiçbir değişiklik yok.

- 45 bin 800 kamu çalışanı işten çıkarılacak.
- Telekom’un özelleştirme planı Kasım ayı sonuna

kadar onaylanacak.

- Yeni yatırım yapılmayacak, ücretler sabit tutulacak.
- TÜPRAŞ ve Erdemir’deki kamu hisseleri elden çıkarılacak.
- Şeker fabrikalarının özelleştirilmesine hız verilecek.
- Ziraat ve Halkbank’ta şube kapatma süreci, Vakıfbank’ın özelleştirilmesinin önündeki engeller kaldırılacak.

Sınıf devrimcileri henüz “güçlendirilmiş stand by anlaşması”nın imzalandığı günlerde sınıf ve emekçiler cephesinden asıl önemli olanın “saldırının boyutlarından çok, buna karşı yürütülecek mücadelenin sorunlarını tartışmak” olduğunu vurgulamışlardı. Bu vurgu bugün daha da önem kazanmış durumdadır.

Burada bir noktaya kısaca değinmek gerekiyor. Bilindiği gibi yeni iş yasası tasarısı, saldırıların tarihsel kazanımlarımızı da tehdit ettiğini göstermektedir. İş yaşamının her alanda esnekleştirilmesi, kıdem tazminatı hakkının kuşa çevrilmesi ve bu ikisini tamamlayan bir dizi başka hak gaspı daha gündemdedir. İş yasasıyla gaspedilmek istenen haklardan şimdiye kadar en çok kamu işçileri yararlanıyorlardı. Kuşkusuz ki yasa değiştiğinde en büyük kayıpları da onlar yaşayacaklar. Yani kamu işçisi çok yönlü bir kuşatma altındadır ve etrafındaki çember giderek daralmaktadır.

Bu durum karşısında işçi sınıfının ve emekçilerin önündeki tek çözüm yolu, ortaya çıkan olanakların kullanılarak birleşik-militan mücadelenin bir an önce örülmesidir. İMF patentli yıkım saldırılarına, tarihsel haklarımızın gaspına, emperyalist savaş çığırtkanlıklarına gereken yanıt ancak böyle verilebilir.

İş kanunu tasarısıyla kıdem tazminatı hakkı da gaspediliyor...

Sermayeye sınırsız keyfilik ve sömürü güvencesi

Sermaye ve hükümetinin sendika ağaları ile işbirliği içerisinde oynadıkları oyun son safhasına gelmiş bulunuyor. İşgüvencesi aldatmacasıyla işçi sınıfının tarihsel kazanımlarının pazarlığa açılmasına dayalı bir oyundu bu. İki yıl kadar önce işgüvencesi aldatmacası ilk kez gündeme geldiğinde bu oyuna dikkat çekmiş, bu oyunun sonunda işçi sınıfının tarihsel kazanımlarının gaspının gündeme geleceğini vurgulamıştık. Süreç bu doğrultuda gelişti, işgüvencesi aldatmacasıyla işçi sınıfının kazanımları masaya yatırılarak, gaspı için gün sayılmaya başlandı.

İşçi sınıfına oynanan bu büyük oyun sinsi bir plan dahilinde yürütülüp bugüne kadar getirildi. Önce hükümet işgüvencesi adı altında son derece güdük bir yasa tasarısını gündeme getirmiş, ardından sermaye örgütleri bu kadarı fazla diyerek kıdem tazminatı hakkını bu tasarının karşısına sürmüştü. Sendikal ihanet çetesi ise işgüvencesi aldatmacasını sınıf içinde parlatma görevini üstlenmiş, işçi sınıfı içerisinde bu aldatmacaya dönük beklentiler oluşturulmuştur. Beklentinin büyüklüğü sermayenin karşı savlarının daha pervasızca ileri sürülmesini getirmiştir. Bu oyunda Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan işçi dostu postuna bürünmüş, sözde iki karşıt tarafı uzlaştırmaya soyunmuştur. İşgüvencesi sıfatını taşıyan yasanın meclisten geçirilmesi savsaklanırken, tüm hakların masaya yatırılmasının zeminini düzlemiştir.

Sonrasında sözde kilitlenme bahanesiyle uzlaşma ve sorunlara birlikte çözüm geliştirme adına işçi sendikaları konfederasyonlarının da dahil olmasıyla bir kurul oluşturulmuştur. Tam bir utanmazlıkla bu

kurula, tarafsız ve bilimsel kıstasların doğruluğun reddedilemeyeceği yaftasını asmak için “Bilim Kurulu” adı verilmiştir. Sonuçta bu kurul, kıdem tazminatlarıyla da sınırlı kalmayarak, işçi sınıfının bütün hak ve kazanımlarını bir kalemde silmiştir.

“Bilim Kurulu” tarafından hazırlanan “iş kanunu tasarısı” bir dizi kapsamlı saldırı maddesinden oluşmaktadır. Kıdem tazminatı hakkının gaspı, bu kapsamlı saldırı programının önünün açılması için en önemli maddelerinden birisi olarak uygulamaya sokulmayı beklemektedir.

İş kanunu tasarısına göre, kıdem tazminatı ancak emeklilik, malüllük, ölüm halinde ödeniyor. Bunun dışında toptan bir ödeme yapılabilmesi için işçinin en az 15 yıllık prim ödemesi şartı getiriliyor. Yani kıdem tazminatının ödenmesi ya mezara bırakılıyor, ya da bir işçinin bu koşullarda düzenli olarak 15 yıl çalışması imkansız hale getirildiği için kıdem tazminatı hakkı tümüyle ortadan kaldırılmış oluyor.

Sermaye iktidarı bununla da yetinmiyor, en küçük olanağı bir soygun mekanizması haline getirildiği gibi, kıdem tazminatları da kapsamlı bir soyguna dayanak yapıyor. Tıpkı deprem ve işsizlik sigortası örneklerinde olduğu gibi, kıdem tazminatı primleri de bir fonda toplanıyor. İşçi sınıfından gaspedilen kıdem tazminatı primleri, geri ödemenin imkansızlaştırılmasıyla karşılıksız olarak fonda birikiyor. Biriken bu para sermayenin kullanımına açık hale getirilerek, borsada, iç ve dış borçların finansmanında ya da sermayeye teşvik olarak kullanılacak. Yani Tasarrufu Teşvik Fonu’nun başına

ne geldiyse bu fonun başına da o gelecek. Dahası, geri ödenmeyeceği baştan yasal güvenceye alındığı için, işçi ve emekçiler bu fonun akıbeti hakkında en küçük itirazda dahi bulunamayacaklar. Böylece kıdem tazminatı fonu geçmiş örnekleri de aşan büyüklük ve güvencede bir soygun mekanizması olacak.

Sermaye iktidarı, iş kanunu tasarısıyla işçi sınıfı üzerindeki sömürünün önündeki tüm engellerin kaldırılması, azami sömürü için kuralıslaştırılmış bir emek piyasası yaratma çabasındadır. Onlarca yıldır adım adım ulaşılmaya çalışılan hedef de budur. Esnekleştirme acımasız, dizginsiz ve kuralsız bir sömürü demektir. İşçi sınıfını vahşi kapitalist sömürü çarklarına tamamen boyun eğdirmek demektir. İşgüvencesi aldatmacasıyla kıdem tazminatlarının gaspının önünün açılması, işçi sınıfının işgüvencesi adına tek kazanımı olan bu hakkı da ortadan kaldıracaktır. Patronlar istedikleri zaman ihtiyaçları kadar işçiyi işe alıp ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra engelsizce kapı dışarı edebileceklerdir. Bu işçinin basit bir makina dişlisi durumuna indirgenmesi anlamına gelmektedir.

Bu ölçüde ciddi ve kapsamlı bir saldırı olan iş kanunu tasarısı, kıdem tazminatı hakkının gaspına ilişkin maddeleri de kapsayacak biçimde bir bütün olarak parçalanmak durumundadır. Sendikal ihanetin parçalanması mücadelesi de, bu mücadelenin temel ayaklarından birini oluşturmalıdır. Bunun için tüm sınıf güçlerinin tam bir “sınıf seferberliği” içerisinde olması günün acil ihtiyacıdır.

Ecevit’e çekil baskısı ve hükümete uyarılar...

İMF artık siyasete de müdahaleye başladı

İMF’nin, son niyet mektubunu değerlendirme açıklamasındaki “siyasi istikrar” ikazı, emperyalizme elini kaptıranın kolunu kurtaramayacağı gerçeğini bir kez daha gösterdi. Aslında, ekonomi yönetimini elinden çıkaran bir siyasi iktidarın neye, ne kadar muktedir olduğu tartışmalıdır. Türkiye’nin iktidar sahipleri de ülke ekonomisinin yönetimini tümten İMF’ye devretmeye kalktıklarında, günü gelip siyasetten de muaf tutulacaklarını hesaplamalıydılar. Ama onlar siyasetin ipini de çoktan başkalarının eline tutuşturdukları için ekonominin yönetimini devretmekten hiç gocunmadılar.

Gene de, göstermelik dahi olsa iktidar olduklarına göre, bu görüntünün böylece devam edip gitmesi gerektiğini düşünüyor olmalılar. Özel olarak iş başındaki hükümet üzerinden bakıldığında ise bir alınganlık/kırılğanlık hali; bir bunca hizmetin bedeli iktidar nimetlerinden uzaklaştırılmak olmamalı kaygı ve sitemi gözlemlenebilir. Devletlileri telaşa düşüren, elbette tek başına Köhler’in sözleri değildir. Onu önceleyen ve onunla bağlantılı olduğu kuşkusuz olan, Kemal Derviş açıklamaları da aynı yönde. Bu kadar da değil, hizmetlerinin önemli bölümünü hasrettikleri iç sermaye çevreleri de “siyasi istikrar”dan giderek daha çok bahsetmeye başladılar.

Hükümet ortaklarının; hastalık engel değildir/işimizin başındayız, mesajı ilgili çevreleri yeterince ikna edememiş olacak ki, hükümet zirvesinin hemen ardından gerçekleştirilen TOBB genişletilmiş

yönetim kurulu toplantısından da “siyasal istikrar” isteği çıktı. Üstelik TOBB bu açıklamayı DSP heyetinin konuyla ilgili özel ziyareti ertesinde yaparak bu partiye “özel” bir mesaj da vermiş oldu.

TOBB’dan çok daha önce bu yönlü bir açıklama bekleniyordu. Fakat onlar İMF’nin niyet mektubuyla ilgili açıklamalarını bekleme ihtiyacı duydular. Sadece TOBB da değil, İMF’nin istikrar uyarısını, TÜGİAD’ın, TİSK’in ardardına yaptıkları benzer açıklamalar izliyor. Belki de bununla siyasete dışarıdan müdahale görüntüsünü örtmeye çalışıyorlar. Sadece İMF değil ki, istikrarı asıl biz istiyoruz, demeye getiriyorlar. Ne de olsa iktidardaki sınıfın örgütleri bunlar. Ekonominin yönetimini kendi elleriyle, bilerek ve isteyerek devrettiler İMF’ye. Hükümetteki memurları bu konuda ne yaptılarsa onların istek ve emirleri üzerine yaptılar.

Ama tabii bu onları kurtarmaya yetmiyor. Sermayeden doğru esen rüzgarlar hükümette bir değişikliğin yakın olduğunu işaret ediyor. Buna Başbakan’ın hastalığı gerekçe gösterilmekle birlikte, son ifadeler, biraz yakın geçmişte sanal olarak şekillendirilmiş bulunan teknokratlar hükümetinin yeniden gündeme getirileceği izlenimi yaratıyor. Bu ise varolan göstermelik demokrasiyi, seçimleri falan bir kenara atan, olağandışı bir yönetim tarzı anlamına geliyor. Fakat, niyet mektubuyla da teyid edildiği gibi, sosyal yıkım programının daha da yoğunlaştırılmış bir uygulaması olağan bir yönetim tarzıyla pek imkanı da

görünmüyor.

Bir düşünün, 3-5 ay içinde onbinlerce işçiyi işsiz, demek ki çoluk-çocuğuyla birlikte aç ve açıkta bırakacaksınız. Bunu yatalak bir Başbakan, rekabet ve çatışma halindeki bir üçlü koalisyon hükümetiyle başarmak kolay mı? Tepkiler yükselecek, bunları yatıştırmak yahut bastırmak için olağanüstü bir enerji ve kararlılık gerekecek. Olağanüstü saldırılar olağanüstü tedbirlerle yürütülebilir. Bu güne dek sadece ve esas olarak sendikal ihanet sayesinde saldırılar hayata geçirilebildi. Bunun bundan sonra bu şekilde devam etmesinin o kadar kolay olmadığı sendikaların başındaki hainler tarafından da görülmeye başlanmış olmalı ki, Emek Platformu ESK’dan çekilmekten sözdebiliyor.

Yıkım programı uygulamasına ilişkin kararlılık devam ettiği sürece, siyasete ister dışardan ister içerden müdahale edilsin, sermaye iktidarının işi bundan böyle daha da zorlaşacak. Programın sadece işten çıkarma ve özelleştirme maddeleriyle onbinlerle hesap edilen muazzam bir işçi kitlesini doğrudan karşılarına almış oluyorlar.

Bu nicel büyüklüğün niteliksel bir büyüklük ifade edebilmesi, daha açık bir deyimle bir emek ordusu olarak saldırgan sermayenin karşısına dikilebilmesi ise, sınıf devrimcilerinin kararlılık ve gayretlerine bakıyor.

2 Temmuz şehitleri mezarları başında anıldı...

Sivas'ın ışığı sönmeyecek!

2 Temmuz 1993'te Pir Sultan Abdal Şenlikleri için gittikleri Sivas'ta devletin dolaysız desteğiyle şeriatçı-faşistler tarafından yakılarak katledilen 35 aydın ve sanatçı ölümlerinin 9. yılında mezarları başında anıldı.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin düzenlediği anma, 2 Temmuz'da, Nesimi Çimen'in Karacaahmet'teki mezarına doğru yürüyüşe geçilmesiyle başladı. En önde şehitlerin resimlerinin bulunduğu Pir Sultan Abdal Kültür Derneği imzalı pankart ve Sivas şehitlerinin resimleri taşındı. “Dün Maraş'ta, bugün Sivas'ta, çözüm faşizme karşı savaşta!”, “Sivas'ın ışığı sönmeyecek!”, “Katiller halka hesap verecek!”, “Sivas şehitleri ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!”, “Gün gelecek, devran dönecek, katiller halka hesap verecek!” sloganları atıldı. Mezar başında bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Merkez yöneticisi basın metnini okudu. Açıklamada özetle şunlar söylendi:

“Fabrikada, atölyede, tarlada, okulda, mahallede örgütlü olmalıyız. İşçiler, emekçiler, memurlar, köylüler, öğrenciler örgütlü olursak eğer; bir daha Madımak katliamları, Çorum, Maraş, Gazi, Ulucanlar, F tipi katliamları yaşamayız...

“Şehitlerimize söz veriyoruz ki; ‘Çorum, Maraş, Sivas, Gazi katliamının gerçek failleri bulunmadıkça... ‘Otelin etrafını saran hiçbir vatandaşımızın hiçbirine zarar gelmemiştir’ diyen

politikacılarımız oldukça... Otelde 7 saat boyunca mahsur bırakılan aydınları, sanatçıları kurtaramayan güvenlik kuvvetleri yargı önünde hesap vermedikçe... Irkçılık, şovenizm, şeriat var oldukça... Faili meçhuller, haksız gözaltılar bitmedikçe, F tipi cezaevleri kanalı ile tecrit politikaları var oldukça, düşüncüyü ifade özgürlüğünün önündeki engeller kalkmadıkça... İnsan emeği üzerindeki sömürü yok edilmedikçe...

“Bu ateş hiç sönmeyecek! Bu yürek hiç susmayacak!”

Fevzi Kurtuluş Sivas katliamıyla ilgili türküsünü söyledi. TUYAB'tan bir ana söz alarak “Maraş'taki,

Sivas'taki, cezaevlerindeki katliamları unutmadık, unutturmayacağız!” dedi. Konuşma “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” sloganlarıyla karşılandı. Nesimi Çimen'in oğlu, dostları, Fevzi Kurtuluş, parti temsilcileri, Divriği Kültür Derneği, KAY-DER, KESK, TUYAB, Hacı Bektaş Kültür Vakfı'nın da katıldığı anmada yaklaşık 150-200 kişi vardı. Grup Vardiya'nın söylediği şarkılar ve bir emekçinin okuduğu şiirin ardından, buradaki anma bitirilerek araçlarla Zincirlikuyu Mezarlığı'na geçildi.

Gidenleri Asım Bezirci'nin yattığı Zincirlikuyu Mezarlığı girişinde daha kalabalık bir kitle karşıladı. Yaklaşık 350 kişilik bir kortej oluşturuldu. Burada da “Sivas'ın hesabı sorulacak!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Sivas'ı unutma, unutturma!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarıyla yürüyüşe geçildi. Mezar başında gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından aynı metin burada da okundu. Asım Bezirci'nin eşi Refika Bezirci ve kitaplarının basımında emeği geçen Hayri Erdoğan birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları atıldı. Burada da Fevzi Kurtuluş ve Grup Vardiya birer dinleti sundu. Alevi Eğitim Kültür Vakfı Başkanı'nın yaptığı kısa konuşmayla anma sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Sivas katliamı 9. yılında...

Katliamın faili sermayenin kanlı iktidarıdır!

Tarih 2 temmuz '93, yer Sivas... Sonradan Sivas Emniyet Müdürlüğü'nün faksından çıktığı anlaşılan “müslümanlar” imzalı ölüm fermanı ile harekete geçen faşist-şeriatçı kırmacı yobazların Madımak Otel'i'ni ateşe vermeleri sonucu 35 aydın diri diri yakılarak katledildi...

Tarih boyunca egemenler iktidarlarını ayakta tutabilmek için sayısız cinayet, provokasyon ve katliam gerçekleştirmiştir. Sivas ilk değildi, son da olmadı. Tıpkı 1 Mayıs '77, Bahçelievler, Maraş, Çorum, Kürdistan, “1000 operasyon”, Gazi, Ümraniye, Ulucanlar, 19 Aralık ve şimdi F tipi cezaevlerinde olduğu gibi...

Sivas katliamı gibi mahkemeyi de kullanmak isteyen devlet, katliamın tetikçiliğini yapanlara ilk başta küçük cezalar vererek sonuçlandırdı davaları. Sonrasında 28 Şubat süreciyle birlikte mahkemenin seyri de değişti. Devlet rezil ve arsız bir manevrayla Sivas davasını 28 Şubat'ın dolgu malzemesi yaparak, böylece katliama öfke duyanları, en başta da Alevi kitleleri yedeklemenin bir aracı olarak kullanma yoluna gitti. Şeriat-laiklik ikilemi üzerinden katliama, dolayısıyla devlete karşı kitlelerin biriken öfkesini düzen kanalları içinde eritmek istedi.

Sermaye devletinin katliam gelenegi

Katliamlar birer devlet ve sınıf politikasıdır. Sermaye devletinin sicili bu konuda oldukça kabariktır. Katliamlar ileri devrimci kesime gözdağı vermenin, yükselen sınıf ve emekçi hareketini ırk ve mezhep kutuplaşmasını /çatışmasını kışkırtarak bölüp engellemenin birer aracıdır. Sivas'ın hemen bir kaç yıl sonrasında yaşanan Susurluk kazası ise devletin maskesini düşürmüş, devrimcilerin yıllardır söylediği katliamcı çete devleti gerçeğini gözler önüne sermiştir.

İşbirlikçi sermaye sınıfı, onun hizmetindeki devlet iktidarı, sonu gelmeyen ekonomik ve sosyal saldırıları hayata geçirmek için azgın bir devlet terörüne ihtiyaç duymaktadır. Bunun için bugün F tiplerini inşa etmiş, nazilere rahmet okutan 19 Aralık katliamı ile kullanıma açmıştır. Devletin bu tür katliamlardan yarın da geri durmayacağı bilinmelidir. Katillerden hesap sormanın, yeni katliamların önüne barikat örmenin yolu, çeteleşen devlete/çürüyen düzene karşı birleşmekten, devrimci sınıf mücadelesini yükseltmekten geçmektedir.

Sivas katliamının yıldönümünde işçi sınıfı ve emekçilerin anlaması gereken en temel gerçek budur.

Bursa'da oldu bittiye getirilen 2 Temmuz

Eylem saati günler öncesinden belli olmasına karşın Emniyet'in son gün müdahalesi eylemi oldu bittiye getirdi. 14:00 olarak açıklanan eylem saati önce 15:30, daha sonra 17:30, 18:00 olarak değiştirildi. Mahvel'deki eyleme de ilk başta izin vermeyen emniyet yaptıklarıyla amacına ulaşmış oldu.

Saat 17:00'de daha insanlar alana gelmeden Pir Sultan Abdal Derneği Başkanı'nın basın metnini okumasıyla eylem başladı. Sık sık slogan, ıslık ve alkışlarla kesilen basın açıklaması kolluk güçlerinin istedikleri gibi kısa sürdü. Açıklama sonunda Heykel'e kadar yürüyüşe geçen eylemciler, “Sivasın hesabı sorulacak!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” ve “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!” gibi sloganlar atıldı. Heykel'de de kısa bir konuşma ve saygı duruşu yapıldı. Pir Sultan Abdal Derneği Başkanı'nın “Polis arkadaşlarla anlaştık, olaysız dağılalım” sözleri eylemcilerin tepkisini çekti.

Sivas katliamının yıldönümüne yakışmayan bir eylem daha böyle oldu bittiye getirilerek sonlandı. Emniyetin bu oyununa teslimkar davranan PSA Derneği Başkanı ise eylemi kazasız belasız savmış olmanın rahatlığı içindeydi.

Devletin bu politikaları hiç bitmedi, engellemediğimiz ölçüde de hiç bitmeyecek. Egemenler için canlı canlı insan kıyımı ne ilk oldu ne de son... Çorum, Sivas, Maraş, Ümraniye, Ulucanlar... Ve son olarak da F tiplerinin kapatılması için ölüme yatan canları “kurtarmak için” diri diri yaktılar. Dün maşalarını kullandılar, bugün ise direkt kendilerine bağlı kolluk güçlerini... Tarih boyunca “hiç yılmadık, hiç bir zaman da yılmayacağız ve bu canların hesabını bir gün mutlaka soracağız.”

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kızıl Bayrak okurları/Bursa

İzmir'de Sivas katliamı anması

Bu yıl Sivas katliamının anması geçen yıla nazaran daha kitlesel geçti. 2 Temmuz günü saat 18:00'de Konak Meydanı'na yürümek isteyen yaklaşık 1300 kişinin önü polis tarafından kesildi. Uzun tartışmaların ardından basın açıklaması Konak Meydanı yerine Sümerbank önünde yapıldı. Kitlenin tutumunun iyi ve coşkusunun canlı olduğu eyleme demokratik kitle örgütleri ile yasal sol partiler katıldılar.

Eyleme katılan kurumlar adına basın açıklamasını KESK dönem sözcüsü Musa Sever okudu. Eylemde “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Susma, sustukça sıra sana gelecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Sivas şehitleri ölümsüzdür!” vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Mamak İşçi Kültür Evi’nden Sivas katliamı konusunda etkin ve yaygın çalışma...**Sivas’ın katili sermaye devleti!**

2 Temmuz 1993’te katledilen 35 aydın ve sanatçıyı anmak ve sermaye devletin katliamcı yüzünü teşhir etmek için Mamak İşçi Kültür Evi olarak önümüze iki haftalık bir çalışma koyduk. Yoğun ajitasyon-propaganda çalışmasını kitleyle kurulacak bağla birleştirmeyi hedefledik. İşçi Kültür Evi’nde yapılacak anma ile mitinge güçlü bir katılım bizim için bir başka hedefti.

2 Temmuz’a ilişkin İşçi Kültür Evleri imzalı 750 afiş, Mamak bölgesi dışında, Dikmen ve Hüseyingazi’de de yaygın bir şekilde yapıldı. Hazırladığımız 3 bin bildiriye ise Mamak bölgesinde, insanlarla birebir görüşerek, konuşmalar yaparak kapı kapı dağıttık. Bu çalışmamıza belli bir ilgi yarattı.

Bölgede Mamak Kitle Örgütleri Platformu’nun 29 Haziran’da Natoyolu Tek Mezar Parkı’nda düzenlediği etkinliğin çalışmalarına İşçi Kültür Evi çalışanları olarak katıldık. 400’ye yakın katılımın olduğu etkinlikte Sivas şehitlerinin fotoğraflarının olduğu Pir Sultan Abdal figürlü “Unutmadık, unutturmatacağız/Pir Sultan Abdal Kültür Derneği” ile “Dün Sivas’ta, bugün Gazi’de çözüm faşizme karşı savaşıta” yazılı pankartlar asıldı. Halk ozanlarının ve PSAKD yöneticilerinin katıldığı etkinlikte, bir gün sonra gerçekleştireceğimiz anmamızın çağrısı da yapıldı ve bildirilerimiz dağıtıldı. Etkinliğe katılan kitlenin büyük bir kısmının yaşlılardan oluşması

dikkat çekti.

30 Haziran’da Mamak İşçi Kültür Evi’nde bir anma düzenledik. Anmamız 2 Temmuz’da Sivas’ta yitirdiklerimiz ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından PSAKD’nin katliamı anlatan 2 Temmuz belgeseli izlendi. Milyonlarca kişinin canlı yayında izlediği katliamın yaşayan tanıklarından biri olan ve aynı zamanda belgeseli hazırlayan ve yöneten sanatçı Mehmet Özer, Madımak’ta o gün yaşadıklarını bizlerle paylaştı.

120 kişilik katılımın olduğu etkinliğimizde sahneye 2 Temmuz’da yitirdiklerimizin fotoğraflarının bulunduğu bir pankart asılmıştı. İKE adına yaptığımız konuşmanın ardından ozan Kenan Şahbudak ve Hüsnü İyiler saz ve sözleriyle etkinliğimize renk kattılar. Son olarak Mamak İKE müzik topluluğundan bir arkadaşımız Pir Sultan Abdal’ı türkülerıyla ve direnişçi kimliğiyle etkinliğimize taşıdı.

2 haftadır sürdürdüğümüz çalışmalarımızın sonucunda emeğimizin karşılığını aldık. Etkinliğimize katılanların yoğun ilgisiyle karşılaştık.

2 Temmuz’da Toros Sokak’tan Abdi İpekçi Parkı’na yapılan yürüyüş sonrası başlayan mitinge, “Katliamların hesabını işçi-emekçiler soracak/İşçi Kültür Evi” imzalı pankartımız ve kızıl bayraklarımızla katıldık. 70 kişilik Mamak-İKE kortejimizle coşkulu ve disiplinli bir duruş sergiledik.

Eylemde “Sivas’ın katili sermaye devleti!”, “Sivas’ın hesabını emekçiler soracak!”, “Sivas’ta düşenler kavgamızda yaşıyor!”, “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CİA, kontr-gerilla!” sloganları sıklıkla atıldı.

2 Temmuz çalışmamız sonucunda bulunduğumuz bölgede yüzlerce insanla yüzyüze konuşma fırsatı bulduk. İzleyebildiğimiz kadarıyla Ankara’da 2 Temmuz gündemi üzerinden yürütülen tek siyasal faaliyet bizim yaptığımız faaliyet oldu. Katliamın teşhiri üzerinden yürütülen bu yoğun faaliyetin bölgedeki etkisini alana istediğimiz oranda taşıyamamamız ise en büyük eksikliğimizdi.

9 yıl önce ateşler içinde boğulmak istenen işçi sınıfının ve emekçilerin özgür yarınlara olan umuduydu. İşçi sınıfını yoz kültürüyle karanlık dehlizlerinde çürütmeye çalışan burjuvazi bugün de farklı biçimlerle bunu yapmaktadır. İşçi Kültür Evleri olarak Pir Sultan’ın, Şeyh Bedrettin’in, Nazım’ın, Mayakovski’nin, Neruda’nın Viktor Jara’nın, Brecht’in ve daha nice devrimci sanatçının bugüne taşıdığı değerlerin ve kültürün yarınlara taşıyıcısı olacağız.

“Bir halkın türkülerini yapanlar yasalarını yapanlardan daha güçlüdürler...”

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

2 Temmuz Sivas katliamı şehitleri Ankara’daki mitingle anıldı...**Katliamların hesabını emekçiler soracak!..**

1993 yılı 2 Temmuz’unda sermaye devletin katliamcı geleneğine bir yenisini daha eklediği Sivas katliamı, Ankara’da Abdi İpekçi Parkı’nda düzenlenen bir mitingle protesto edildi.

35 aydın ve sanatçının diri diri yakılarak katledildiği bu olayda, sermaye iktidarının kendini temize çıkarma çabalarının boşuna olduğu mitingteki katılımcılar tarafından

sıkça vurgulandı. Konuşmacılar, sermaye iktidarının katliamcı geleneğinden, Denizlerden, Mahirlerden, Gazi’den, Ulucanlar’dan, 19 Aralık’tan, Maraş’tan, Çorum’dan bahsettiler.

Saat 10:00’da Toros Sokak’ta toplanan kitle Abdi İpekçi Parkı’na doğru yürüyüşe geçti. Program şehit düşen 35 aydın ve sanatçının tek tek isimlerinin okunduğu saygı duruşuyla başladı, okunan şiirlerle devam etti. PSAKD Başkanı Kazım Genç yaptığı konuşmaya, “Sivas’ı, Maraş’ı,

Gazi’yi, Ümraniye’yi unutmadık, unutturmayacağız” diye başladı. Devamında İMF, Dünya Bankası politikalarına, F tipi cezaevlerinde süren vahşete, cezaevleri katliamlarına, yaşamın hücreleştirilmesine de vurgu yaptı. Genç’in 2 Temmuz Sivas katliamını da bu doğrultuda değerlendiren konuşması, mitinge katılanların “Sivas’ın hesabı sorulacak!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganlarıyla son buldu.

KESK Başkanı Sami Evren de Sivas katliamına ve emekçilere yönelik ekonomik-sosyal saldırılara değinen kısa bir konuşma yaptı. Ardından Sivas’ta şehit düşenlerin ailelerinden bir baba söz aldı. İnsanlara duyarlı olmaları, susmamaları uyarısında bulunan kısa konuşmasından sonra Ozan Şahbudak ve Ozan Filiz’in türkülerıyla miting sona erdi. Mitinge şehit aileleri, İHD, TMMOB, KESK, DİSK/Genel-İş, DİSK/Nakliyat-İş, Emegın Partisi, ÖDP, Tüm Bel-Sen Ankara Şubesi, SHP, CHP, Haklar ve Özgürlükler Platformu, Ankara Serbest Muhasebeciler Odası, Odak, Sosyalist Basın Platformu, Alinteri, Partizan, Atılım, Halkevleri, Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği, Can Şenliği oyuncular, Hüseyin Gazi Derneği ve Gençlik İnisiyatifi katıldı. Yaklaşık 3000 kişinin katıldığı mitinge Mamak İşçi Kültür Evi de “Katliamların Hesabını İşçi-Emekçiler Soracak” pankartı ve kızıl bayraklarla katıldı.

Mitingte sıkça, “Sivas’ın hesabı sorulacak!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Katillerden hesabı emekçiler soracak!”, “Sivas’ın katili sermaye devleti!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!” sloganları atıldı. Yürüyüşün başından mitingin sonuna kadar kitlenin coşkusu yüksekti, sloganlar genel olarak gür bir şekilde atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Adana’da Sivas katliamı protestosu

Sivas katliamının yıl dönümü dolayısıyla Hacı Bektaş, Pir Sultan Abdal ve Tuncelliler Derneği ortak olarak, 2 temmuz günü Sanatçılar Parkı’nda bir basın açıklaması ve karanfil bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Pir Sultan Abdal Derneği Şube Başkanı Mikdat Kızılok basın metnini okudu. Metinde şunlara yer verildi: “Bugün 2 Temmuz 2002. Sivas katliamının üzerinden tam 9 yıl geçti. Türkiye halkının, aydınlarının, demokratlarının, yurtseverlerinin ve tüm insanlığın kanayan yarası, insanlığın utanç tablosu, ben insanım diyen herkesin yüreğinin yandığı, vicdanının sızladığı gün. Bu günü unutmak, tarihe havale etmek, yeni sivaslara davetiye çıkartmak, yeni Madımkalar yaşamak demektir. Hunharca yapılan bu katliama sessiz kalmak, katliamı yapanlar ve yaptırılmasına neden olanlar kadar vicdanı kör, kulağı sağır, yüreği insan sevgisinden yoksun olmak demektir...”

250 kişinin katıldığı eyleme (saatin belirsizliği katılımın düşük olmasına sebep oldu) ÖDP, CHP, TMMOB, İKK, ADD, SDH, KESK, Halkevi, Genel-iş 2 ve 6 nolu şubeler, Eğitim-Der, Balcalı Koop, Hadev, Genel İş Konut şb. yöneticileri katıldı.

Basın metni okunduktan sonra “Sivas’ın hesabı sorulacaktır!” sloganının ardından anıta karanfil bırakılarak eylem son buldu.

SY Kızıl Bayrak/Adana

BİR-KAR'dan direnişçi İSDEMİR işçilerine...

Direnişinize maddi ve moral destek örgütlemek bizim için bir görevdir!..

İSDEMİR'li işçi kardeşler..

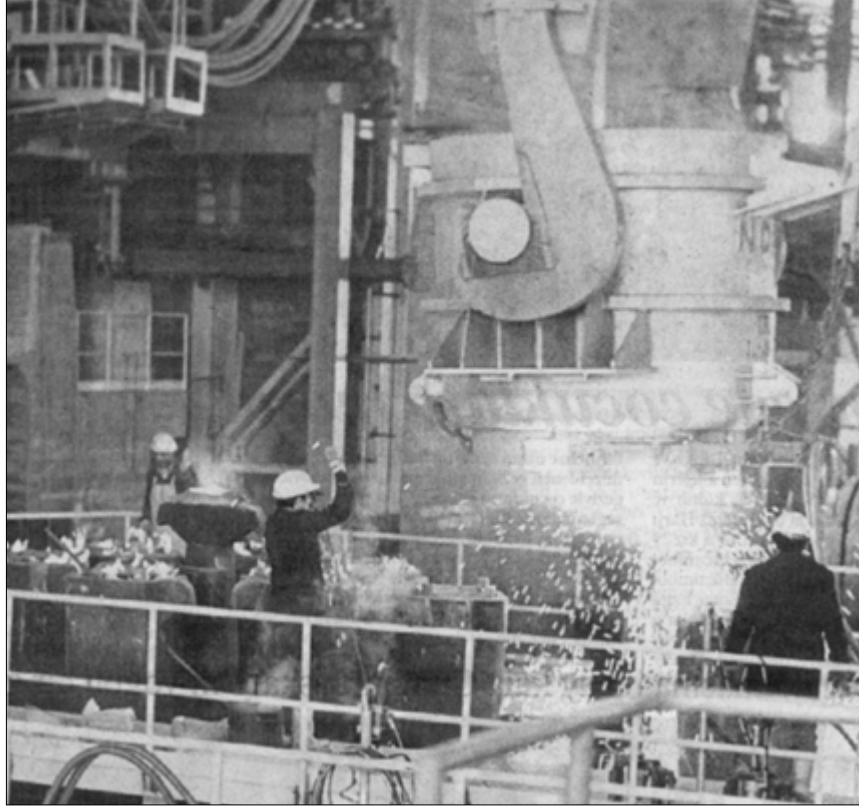
Yıllardır Türkiye'de işçi sınıfı başta olmak üzere emekçi kitlelere karşı çok kapsamlı bir saldırı yürütülüyor. Sermaye sınıfının işçi sınıfına ve emekçilere yönelik saldırılarına sürekli yeni halkalar ekleniyor. İşçi sınıfının mücadeleyle elde ettiği tarihsel kazanımlar adım adım gaspediliyor. İşçiler en düşük ücrete ve ağır çalışma koşullarına mahkum ediliyor. Her açıdan kölece çalıştırılabilirler diye temel demokratik hak ve özgürlüklerden yoksun bırakılıyor.

Sermayenin saldırıları karşısında işçi sınıfı yazık ki beklenen çıkışı yapamıyor. Örgütsüzlük ve önderlikten yoksunluk, sınıfın en büyük zaafı olmaya devam ediyor. Bu ise sermaye sınıfını daha da pervasızlaştırıyor. İşçilerin hak alma mücadelesinin önemli bir aracı olması gereken sendikalar ise, başındaki satılmış ağalar sayesinde, patronlarla elele vererek işçilere karşı birer ihanet şebekesi gibi çalışıyor.

Bu durumda görev öncelikle öncü işçilere düşüyor. Birleşik bir sınıf hareketinin henüz geliştirilemediği bugünkü koşullarda mevzi direnişlerin önemi küçümsenemez. Sizin direnişiniz de bunun bir örneğidir.

Direnişinizi hangi koşullarda ve ne gibi zorluklarla sürdürdüğünüzü biliyoruz. Sınıf kardeşlerinizden beklenen destek ve dayanışmadan yoksun bulunduğunuzu da biliyoruz. Buna rağmen ortaya koyduğunuz inisiyatif son derece anlamlı buluyoruz, sınıf kararlılığınızı selamlıyoruz.

Örgütlü bulunduğunuz Özçelik-İş Sendikası'nın patronla elele vererek direnişinizi kırmak ve birliğini

parçalamak için nasıl bir ihanet içinde bulunduğunu sizin açıklamalarınızdan öğreniyoruz. Bu ihanet şebekesine ve patronun hilelerine karşı birliğinizi geliştirerek ve işyeri komitesi kurarak anlamlı bir yanıt vermiş bulunuyorsunuz.

Direnişinize haklı olarak destek talep ediyorsunuz. Destek çağrınızı muhataplarından biri de **İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)** olarak biziz. Bu çağrınızın gereklerini yerine getirmek ve direnişinize Avrupa ülkelerinde

siyasal, moral ve maddi destek örgütlemek bizim için bir görevdir. BİR-KAR olarak çeşitli uluslardan işçilerin birliğini yakıcı bir ihtiyaç olarak görüyor, işçi sınıfı mücadelesine kendi cephemizden katkıda bulunmayı temel varlık nedenlerimizden biri olarak görüyoruz.

BİR-KAR olarak çağrınızı değerlendirdik, yapmamız gerekenleri tartışıp somutladık. Direnişinizi desteklemek amacıyla bir kampanya yürütme görevini önümüze koyduk. Bize ulaşan çağrı metninizi yaygın biçimde dağıtmak, Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki işçi örgütlerine ve çevrelerine ulaştırmak için bildiri olarak hazırladık ve Avrupa dillerine çevirdik. Bağış toplamak amacıyla makbuz çıkardık. Kampanyamızın ilk amacı, direnişinizi bulduğumuz ülkelerin işçilerine taşımak ve siyasal-moral desteklerini sağlamaktır. İkinci amacımız ise direnişinize maddi destek örgütlemektir, bunun öneminin bilincindeyiz. Direnen işçi kardeşlerimize

buradaki sınıf kardeşlerinin katkılarıyla bir direniş fonu örgütlemek bizim için bir borçtur. Kampanyamızı bunun gerektirdiği bir bilinç ve sorumlulukla ele alacağız ve azami bir çaba içinde olacağız.

BİR-KAR olarak direnişinizi militan dayanışma duygularıyla selamlıyoruz...

Zafer direnen işçilerin olacak!

1 Temmuz 2002

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)

“Haklı mücadelemizi hep beraber kazanalım!”

Sevgili İskenderun halkı ve esnafı!..

Bizler yıllardır İSDEMİR'de asgari ücretle çalışan işçileriz.

Ancak haksız bir kıyım ile işlerimize son verildi.

Açlığa ve yoksulluğa mahkum edildik. İnsanlık dışı bu kıyıma karşı hukuki zeminde onurlu bir mücadele başlattık.

Bu mücadeleye sonuna kadar devam edeceğiz.

Resmi üyesi olduğumuz ÖZ-ÇELİK İş Sendikası, biz işçilere, bu davada yanımızda olacağına dair namus sözü vermiştir. Maalesef verdiği namus sözünü unuttu ve tutmadı. Bu da yetmiyormuş gibi siz İskenderun halkını yalanlarıyla kandırmaya çalışıyorlar. Patronların yanında yer aldılar. Biz işçi-emekçileri karalamaya çalışıyorlar. İşten çıkarılan, açlığa mahkum edilen işçilerin, yani bizlerin yerine, yurdun çeşitli yerlerinden insanları getirip çalıştırıyorlar.

Bölge insanlarımızın ve tüm İskenderun

halkının bizlere destek vermesini istiyoruz.

Bizi yalnız bırakmayın, bizler bu yörenin insanlarıyız.

Bu gün bize yapılan bu kıyım ve zulüm yarınlar da, belki de sizlerin çocuklarınıza yapılacaktır. Biz işçiler diyoruz ki; çok geç kalmadan tüm İskenderun halkı, bölgemizin insanları ve esnafı bizimle el ele vermeli. Sizleri yanımızda olmaya davet ediyoruz.

Bize yapılan bu haksız işçi kıyımı aynı zamanda size de yapılmıştır.

Bu haklı mücadelemizi hep beraber kazanalım.

İşten çıkarılan işçiler olarak tüm İskenderun halkını, bölgemizin insanlarını ve esnafını sevgi ve saygıyla selamlıyoruz...

İSDEMİR'den haksız yere çıkarılan işçiler

(İskenderun'da dağıtılmasına izin verilmeyen fakat Hatay'ın diğer bazı ilçelerinde dağıtılan bildiri...)

İSDEMİR'de işçi kıyımı hızlandırıldı!

İSDEMİR'de çalışan, TİS'lerden ve kadro hakkından faydalanmak için iş mahkemesine dava açan ve işten atılma tehlikesiyle yüzyüze olan 590 işçi daha 1 Temmuz 2002 günü işten çıkarıldı. Böylece işten atılanların sayısı 1000'i buldu.

1 Temmuz günü işten atılan 590 işçi ile onlara destek veren yaklaşık 100 işçi atıldıkları fabrikanın önünde toplanarak muhatap aradı. Bunun üzerine muhatap olarak karşılarına Dört Yol kaymakamı çıktı. Kaymakam İSDEMİR yönetimiyle görüşerek, İSDEMİR yönetimi ile kendisinin de bulunacağı bir görüşme ayarlayarak işçilerden dağılmalarını istedi. Bunun üzerine işçiler dağıldı.

3 Temmuz 2002 günü İSDEMİR Genel Müdürü, İnsan Kaynakları Müdürü, Kaymakam, İSDEMİR avukatı ile işçi temsilcileri bir görüşme yaptı. Görüşmeden İSDEMİR yönetimi kadro haklarını tanımadığı için herhangi bir sonuç da çıkmadı. Ertesi gün işçiler tarafından Dört Yol Belediye Başkanı'na, İSDEMİR yönetimine verilmek üzere bir talep listesi sunuldu.

Görüşmelerden olumlu bir sonuç çıkmazsa, komite toplanarak eylem kararları alacak.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

İSDEMİR direnişi ve sınıfa karşı sorumluluklar

Haydar Yıldız

İMF-TÜSİAD patentli sömürü ve yıkım saldırılarının giderek artması ve yaygınlaşması, sermaye uşağı hükümetin işçi sınıfı aleyhine peşpeşe yasalar çıkarması, kuşkusuz sınıf cephesinde belirli hareketlenmeler yaratacaktı. Ancak genel planda çok kapsamlı yürütülen bu saldırı politikalarına karşı işçi ve emekçiler hala derin bir sessizlik içindeler. Bütün bu suskunluğa karşın son bir ay içerisinde sınıf cephesinden, yerel sınırları aşamasa da, oldukça ciddi hareketlenmeler yaşanıyor. Bunlardan biri de işten atılan ve sendikal ihanetle yüzyüze kalan İskenderun Demir-Çelik Fabrikaları’nda (İSDEMİR) yıllarca çalışan taşeron işçilerin yaşadığı sorundur.

Bizim burada değerlendirmeye tabi tutacağımız konu, İSDEMİR’de yaşanan sorun ana eksen olmak üzere yerellikteki, yani İskenderun’daki sınıf çalışmasıdır. Komünist basında bugüne kadar yerel ya da genel sınıf çalışmaları üzerine yığınla yazı çıktı, sık sık değerlendirmeler yapıldı. Ancak sınıf çalışmasında ortaya koyduğumuz politikaların gereklerini yerine getirme konusunda bir takım zaafiyetler yaşanabiliyorsa, bu durumda burada konu üzerinde somut bir deneyimden de hareketle yeniden durmak boşuna olmayacaktır.

İSDEMİR işçilerine yöneltilen saldırı oldukça geniş bir yelpazeye yayılıyor. Bu fabrikada taban inisifiatını doğuran temel sebep kuşkusuz işten atmalardır. Fakat İSDEMİR işçilerinin genel olarak yaşadığı taşeronlaştırma, özelleştirme, esnek üretim, zorunlu emeklilik vb. unsurlardan oluşan çok yönlü bir saldırdır.

Burada sınıf devrimcileri olarak bizler kolektif bir şekilde İSDEMİR’de yaşananları, eylemleri, taban örgütlülüğünün yönelimleri, hedefleri vb. noktaları üzerinden sürekli kafa yormalıyız. İSDEMİR’de yaşananları önemsemeliyiz. Çünkü bu sessizlik ortamında, bizzat kendi inisiyatifleriyle kendi bağımsız komitelerini kurmaları ve bu doğrultuda mücadele bayrağı açmaları oldukça önemli bir gelişme, bu bir. İkincisi, İSDEMİR Ortadoğu ve Türkiye’nin en büyük entegre tesislerinden biridir, bağrında 10 bin işçiyi barındırıyor. Bölgenin atardamarı konumundadır. Daha önce Bursalı metal işçilerinin Türk-Metal ihanetinden sonra açığa çıkan eylem dalgası esnasında da gözlemlemiştik; Türkiye’de metal sektörü önemli bir sektördür ve bu sektörün kilit fabrikaları harekete geçmeden hiçbir yer hareketlenmiyor.

Üçüncüsü ise şudur: İSDEMİR’de ‘89 grevinden sonra işçilere çok ciddi sosyal saldırılar yöneltildi. Onlardan biri ve işçi sınıfı adına en ağır faturalı olanı, İSDEMİR’in ERDEMİR’e hibe edilmesiydi. ‘89 grevinin mimarları İSDEMİR hibe edilmeden önce zorunlu emekliliğe ayrıldılar. Hibe edildikten sonra da pekçok işçinin işine son verildi. İSDEMİR, ERDEMİR’e hibe edilmeden çok kısa bir süre önce, çeşitli illerden Özçelik-İş yöneticileri İSDEMİR karayollarında özelleştirme yanlısı bir miting düzenlediler. 12 bin işçi kapasiteli fabrikadan ancak 2 bin işçiyi mitinge taşıyabildiler. Bu sonuç, mitinge gelmeyen 10 bin işçinin özelleştirmenin getireceği sonuçları çoğunlukla bilse de, buradaki asli sorun İSDEMİR’e çıkarma yapan sendikal ihanet çetesine duymuş oldukları tepkiydi.

Sendikal ihanet şebekesi özelleştirmeyi şaşaalı

törenlerle dayattı. İSDEMİR’in işçilere satılacağı yalanını defalarca kullandılar. İşçilere hisse verileceğini, işçiyi çok düşündüklerini, özelleştirmenin muhakkak olması gerektiğini, “Komünist” Bulgaristan’ın bile artık özelleştirmeye başvurduğu gibi sahte demagojik yalanlara başvurmuştur. İşçilere özelleştirmeden düşen payın ödenme tarihi geçmiştir, ancak halen ödenmemiştir ve ödenmeyecektir. Bundan kaynaklı da bir rahatsızlık söz konusudur.

Sınıf çalışmasında bu sorun da işlenmelidir. Ancak eylemleri açığa çıkaran nedenler gözardı edilmemelidir. İskenderun’da yaşanan sorunlar oldukça kapsamlıdır. Genişleme eğilimi de büyüktür. İSDEMİR’de yaşananları sermaye basını “İSDEMİR’de deprem” olarak yansıtmaktadır. Dört Yol’da bir siyasal partinin ilçe başkanı, İSDEMİR’de yaşananları, “Bölgemiz büyük bir sosyal patlamaya doğru gitmektedir” sözleriyle ifade etmektedir. Sermaye cephesinden kullanılan söylemler de bu gerçeği teyid etmektedir.

Bölgemizdeki hareketli günler sınıf devrimcilerine ağır sorumluluklar yüklemektedir. Bu aşamadan sonra inisiyatif sorunu yaşamamalıyız. Asgari ölçüde çaba gösteren ısrarlı ve uzun soluklu davranmayı başarabilmeliyiz. İSDEMİR işçisi bir önderlik ihtiyacı hissetmektedir. Bunu “komitemizin her toplantısına gelin, görüş ve önerilerizi sunun” söylemlerinden de anlıyoruz.

Sınıfa öncü müdahale ihtiyacı olarak gündeme getirdiğimiz, öncü işçi platformlarını bölgede yaşama geçirmek hayati önem taşıyor. Öncü işçi platformu kuşkusuz sınıf tabanında kökleşme gibi bir hedef taşınmalıdır. Platformlar yerel sınıf çalışmasının önemli

araçlarından biridir. Platform çalışmasının zengin araçlarla sınıfın ihtiyaçlarına cevap verebilecek şekilde kullanılabilmesi önemlidir. Asıl olarak politik düzeyi artırma amacı taşıyan platform çalışmasının temel araçları olan bültenlerle seslenebilmenin de oldukça büyük önemi var. Bültenler genel sorunlarla İSDEMİR özelinde ve İskenderun’da yaşananları ustaca birleştirme amacı taşınmalıdır.

Bülten, İSDEMİR işçilerine, özellikle taşeronlaştırma saldırısı ile yüz yüze olan organize sanayi bölgesine etkin ve sade bir dille sürekli olarak seslenmelidir. Platform çalışması salt bültenlerle sınırlı dar bir çalışma olmamalıdır, daha farklı yol ve yöntemler de izlenmelidir. Örneğin; İSDEMİR Doğu Kapısı önünde işçiler bugün çadır kurmamış olsalar da muhakkak kuracaklar. Sürekli çadırdaki olmak, işçilerle kolektif bir çalışma yürütmek gerekecektir. Veya işçileri sahiplenilen, kapılarını açan dernek, sendika vb. yerlerde panel vb. etkinlikler düzenlemek gerekecektir. Ya da İSDEMİR işçileriyle dayanışma geceleri, şölenleri düzenlemek, oraya değişik fabrikalardan işçileri taşımak hem sınıf dayanışmasını güçlendirme zemini yaratacak, hem de sınıf içerisinde çabuk kök salmayı kolaylaştıracaktır.

Bir başka nokta kullanacağımız araçlarda sendikal bürokrasiyi teşhir etmek “Sendika ağaları defolsun, öncü işçiler sendika yönetimine!” şiarı eksenli bir siyasal ajitasyon çalışması yürütmek gerekmektedir. İSDEMİR işçileri zaten böyle bir ortama çok da hazır. Bunun girişimleri de halihazırda var. Etkin, kolektif inisiyatife dayalı, soluklu ve sabırlı bir çalışmanın kendi payımıza önemli kazanımları olacaktır. Bunu yaratacak olan sınıf devrimcilerinin kendisidir.

Sermaye, işçi sınıfı ve İSDEMİR işçisi

Sermaye, insan kişiliğini parçalar, yaşamdaki bütünlüğü yokeder. Bundan en fazla nasibini alan ise işçi sınıfıdır. Yaşam işçiler için bir çiledir. İş yaşamı içinde horlanır, her türlü baskıyla karşı karşıya kalırlar. İnsan muamelesi görmez hiçbir zaman, emeğinin karşılığını alamazlar.

Sermaye sahibi işçiyi sürekli daha fazla ve daha yoğun çalıştırmaya uğraşır. Fakat yeri geldiğinde onu kağıt gibi fırlatır atar. Sermeyeye ücretli kölelik işçiyi fiziken çürütmekle kalmaz, psikolojik dengesini de alt üst eder. Geçinememe ve işsiz kalma korkusu sürekli bir endişeye neden olur.

İşçi için asıl yaşam paydostan sonra başlar; çünkü artık “özgürdür”. Ama gel gelelim bu sözde özgürlüğün sıkıntısı, bir kabus gibi işçilerin kafasında dolaşır. Aile içi kavgalara dönüşür, bu sıkıntı işçi ailelerinin yaşamını zehir eder... Yabancılaşma işçilerin bütün toplumsal ilişkilerine damgasını vurur. Sermaye sahipleri, yani burjuvazi tarafından parçalanan yaşam, bilinç ve pratik planda bütünsel bir niteliğe kavuşur.

Biz işçi- emekçiler her zaman bu çileyi çekmekteyiz. Sermaye sahipleri bu çilemizi asla bilmezler/bilemezler. Çünkü onlar rahat ve zengin

yaşamı sürdürüyorlar. Onlar biz işçi sınıfını köle gibi görmektedirler. Bizler çocuklarımıza iyi bir yaşam nasıl sağlarız diye çaba gösterirken, bırakın normal hayat yaşamayı, ev kirası, elektrik, su ve diğer insani ihtiyaçlarımızı bile karşılayamıyoruz. İşte işçi sınıfının hayatı!..

Bizler de insanız, insanca yaşamaya bizim de hakkımız var. Bizler diyoruz ki, bıraksınlar işimizi geri dönelim, yargı kararlarına saygı göstersizler. Hani ülkemiz “hukuk devleti”ydi? Öyleyse eğer, yargı kararlarını yerine getirsinler.

Biz işçi ve emekçileri asıl üzen sınıfdaşlarımızın, yani sendika yöneticilerinin pervasızca tutumudur. Sendika yöneticilerini bizlere sahip çıkmaya davet ediyoruz. Bu görevlerini yerine getirmeyeceklerse onlara işbirlikçiler diyoruz. Sendikacılık yapmaya hacetleri yoksa işgal ettikleri koltukları bıraksınlar.

Biz İSDEMİR’de işten atılan işçiler olarak diyoruz ki; tüm Hatay halkı bizlere sahip çıksın. Bizimle elele versinler bu haklı mücadelemizi hep beraber kazanalım.

***İsdemir’de işten atılan taşeron işçileri adına
Veysel Çelikdemir***

İnsanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu 1 Temmuz'dan itibaren geçerli olacak asgari ücret miktarını belirledi. Buna göre, 163.6 milyon lira olan asgari ücret 20 milyon 700 bin liralık artışla 184.3 milyona çıkarıldı.

İşçi sınıfının zorlu mücadeleler sonucu elde ettiği ve yaşam standartlarını belli bir seviyede tutmayı sağlayan asgari ücret uygulaması bugün burjuvazinin elinde sınıfa dönük bir saldırı olanağına dönüşmüş bulunuyor. Bir işçinin asgari gıda, sağlık, barınma, eğitim ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçları ölçüsünde belirlenen asgari ücretle işçi sınıfı kapitalist sömürünün yıkıcı etkilerini sınırlı da olsa dizginleyebiliyordu. Ancak sınıfın iktisadi mücadelesinin bile gerilediği koşullarda, burjuvazi asgari ücret üzerinden de saldırı olanağı buldu.

Bugün milyonlarca kişi asgari düzeyde insanca yaşam koşullarından yoksun, sefalet ücretleriyle yaşamaya çalışıyor. Belirlenen asgari ücret aynı zamanda milyonlarca işçinin aldığı tavan ücret anlamına geliyor. Sınıf hareketinin durgunluğu koşullarında burjuvazi için kapıda bekleyen işsizler ordusunu gösterip işçilere düşük ücreti dayatmak hiç de zor olmuyor. Özellikle sanayi sitelerinde işverenler ortak hareket ederek, ücretleri rahatlıkla asgari ücretin

altında tutabiliyorlar.

Asgari ücret, sadece asgari ücretle çalışanlara değil, ücretlerin nispeten yüksek olduğu sektörlerde çalışanlara da dönük bir saldırı anlamına geliyor. Burjuvazi TİS dönemlerinde asgari ücrete yapılan zam oranını dayatabiliyor. Ve bu ücretler daha çalışanların eline geçmeden yeni zamlar, enflasyon ve vergilerle, yapılan zamlarla fazlasıyla geri alınıyor.

Örneğin Dünya Kupası süresince sermaye hükümeti sınıfın sessizliğinden faydalanarak ardarda tüketim maddelerine zam yağdırdı. Kupanın henüz başında elektriğe %12 zam yapıldı. Ardından tüpgaza ve otogaza %1.9 ve %1.35 zam yapıldı. 6 Haziran'da kağıt fiyatları %10.5 arttı. Önümüzdeki dönem Milli Eğitim Bakanlığı'na okutulacak kitaplara %37.28 zam yapılması kararlaştırıldı. Hemen ardından 9 Haziran'da çaya %21 zam yapıldı. Bunu TEKEL ürünlerine yapılan %15'lik ve doğalgaza yapılan %5'lik zamlar izledi. Türkiye'nin tur atlaması hengamesi eşliğinde otogaza % 3, akaryakıtta %2.9 zam yapıldı. 19 Haziran'da akaryakıtta ve tüpgaza yeniden % 3.37 ve % 3.36 oranlarında zam yapıldı. Bunları % 11'lik TEKEL ve TELEKOM'a yapılan zam izledi. Son olarak da tüpgaza 3. kez zam yapılarak tüpgaz satış fiyatı %2.46

oranında arttırıldı. Dünya Kupası'nın bitmesiyle zam furyası şimdilik dindi. Ancak IMF'ye verilen sözler gereği yeni zamlar kapıda bekliyor.

Türk-İş'in araştırmasına göre, 4 kişilik bir ailenin zorunlu gıda harcaması tutarı 334 milyon liraya yükseldi. Aylık gıda, kira, ulaşım, yakacak vb. zorunlu harcamalarından oluşan ve yoksulluk sınırı olarak belirlenen miktar ise 1 milyar 15 milyona ulaştı.

Yapılan son zamlar ile Türk-İş'in yaptığı araştırma, asgari ücrete yapılan zam miktarının ne anlama geldiğini ortaya koyuyor. Sermaye iktidarı emekçileri yıkıma sürükleyerek Türkiye'yi emperyalistler için ucuz işgücü cennetine dönüştürmeyi planlıyor. Bir yandan asgari sefalet ücreti, diğer yandan esnek üretimin yasal kılıfa büründürülmesi ve kıdem tazminatının gaspedilmesi, işçi sınıfının tarihsel kazanımlarını yok etme saldırısının ayaklarını oluşturuyor. Böyle bir dönemde sendikalar göstermelik çıkışlardan bile uzak duruyorlar. Saldırıları karşısında tam bir ihanet içindeler.

İşçi sınıfı, insanca yaşama yetecek vergiden muaf asgari ücret talebini yükselterek, bunu burjuvazinin diğer saldırılarına karşı bir mevziye dönüştürebilmelidir.

%5'lik sadaka zammına kamu emekçilerinden eylemli yanıt

Kamu emekçileri Temmuz ayı için kendilerine reva görülen %5'lik zammı öfkeyle karşıladılar. Sermaye iktidarının bu yüzdelik zammıyla artık yaşamları çekilmez hale getiren emekçiler, kendileriyle alay edildiğini vurguluyor.

KESK 30.06.2002 tarihinde %5'lik zam oranına karşı Güvenpark'ta oturma eylemi kararı aldı. Bu oturma eylemi, eylemin yapılacağı tarihten sadece 4 gün önce kesinleşti ve adeta tabanından eylemi kaçırırçasına bir tutum takındı. Eylem öncesinde görüştüğümüz KESK'li emekçiler, bu yüzden katılımın fazla olmayacağını vurguladılar.

2 gün öncesinden KESK'in başlatmış olduğu sempozyumlar nedeniyle şehir dışından gelen emekçilerin de katılımıyla 350 kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi.

Ziya Gökalp Caddesi'nden başlayıp Güvenpark'ta bitecek olan eylem için başlangıçta polis yürütmemekte kararlı olduğunu söyleyip yoğun bir terör estirdi. Yaklaşık yarım saat süren görüşmeler sonrasında ise KESK oturma

eyleminden geri adım attı, polis de basın açıklamasına izin verdi. Güvenpark'a sokulmayan emekçiler Yeni Karamürsel'in önüne yürüdü ve yapılan basın açıklamasının ardından hemen dağıldı.

%5'lik zamma karşı duyulan öfkenin yanında emekçilerin ayrıca sendikaların tavrına karşı da öfkeli olmaları, bir başka önemli nokta. Basın açıklamasına dönüşen eyleme Ankara'lı kamu emekçilerinin katılımının azlığı ise, şehir dışından eyleme katılan emekçilerde büyük bir kızgınlığa yolaçtı.

Eylemde KESK Ankara Şubeler Platformu pankartı açıldı. “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Parasız sağlık, parasız eğitim!”, “Sadaka değil, toplusözleşme!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Emekçiye değil çetelere barikat!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Sefalet zammına teslim olmayacağız!” sıkça atılan sloganlardı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

KESK'ten “Sadaka zam”ma karşı eylem

KESK tarafından 28 Haziran günü kamu emekçilerine reva görülen %5'lik sadaka zammına karşı bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylem yetki alma sürecinin hemen sonrasına denk gelmesi nedeniyle ayrı bir öneme sahipti. Fakat katılımın oranı düşünüldüğünde bu önem alana yansımadı. Bu da KESK açısından olumlu bir izlenim yaratmadı.

“Yoksulluk ve yolsuzluğa hayır/Eğitim-Sen 1 No'lu Şube”, “Grevli, toplu sözleşmeli, özgürlükçü yasa istiyoruz/Eğitim-Sen”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni/Tüm Bel-Sen” imzalı pankartların açıldığı eylemde, “Sadaka değil toplusözleşme!”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır!”, “Genel grev genel direniş!”, “Susma, sustukça sıra sana gelecek!”, “Direne direne kazanacağız!” vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Yeni İş Yasası'na karşı yapılan eyleme 300 işçi katıldı...

“Emekçileri mücadeleye çağırıyoruz!..”

DİSK'e bağlı Genel-İş 2 No'lu Şube ve bağlı şubeler, İş Yasası'nda yapılması planlanan değişikliğe karşı bir basın açıklaması düzenlediler.

4 Temmuz'da Saraçhane Parkı'nda Genel-İş'e bağlı 300 işçi biraraya geldi. İşçiler “Kahrolsun IMF, yaşasın bağımsız demokratik Türkiye!”, “Bu işçi IMF'nin kölesi değildir!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “İş güvencesi istiyoruz!”, “Zam, zulüm, işkence, işte IMF!”, “Zamma, zulme karşı genel greve!”imzalı dövizler taşıdılar. Emekli-Sen de “TÜFE değil toplu sözleşme istiyoruz!”, “Emekliyiz, haklıyız, kazanacağız!” dövizleriyle eyleme katıldı.

Daha sonra yürüyüşe geçen işçiler “İMF yasasına hayır!”, “Hükümet yasayı al başına çal!”, “Ankara şaşırma, sabrımızı taşırma!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “İMF defol, bu memleket bizim!” sloganlarıyla Bölge Çalışma Müdürlüğü önüne geldi. Burada 2 No'lu Şube Başkanı Mehmet Karagöz basın metnini okudu. Basın metninde şunlara yer verildi:

“İş Yasası işverenler tarafından, 12 Eylül faşist darbesiyle yapılp, yürürlüğe konulmuştur. Özünde işverenlerin yasası olduğu halde bu yasa bile işverenlere bol gelmektedir.

Yeni yasayla birlikte çalışma ilişkilerinde esneklik adına getirilen hükümler, emekçinin, örgütlerinin ellerini kollarını bağlar niteliktedir. Bunlar arasında çağrı üzerine çalışma, fazla çalışma ücreti, çalışma süreleri, telafi çalışması, kısa süreli çalışma gibi düzenlemeler, emekçiler için ciddi tehditler oluşturmaktadır. Kıdem tazminatı gibi kazanılmış haklarımızı yok edecek nitelikteki hükümlerin niyeti de açıktır.”

Açıklamada ayrıca hak ve özgürlüklere yapılacak her türlü müdahaleye karşı “tüm gücümüzle mücadeleye hazır olmalıyız” denildi ve “Bağımsız, demokratik, özgür bir Türkiye için” emekçilere mücadele çağırısı yapıldı. “Hükümet istifa!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarıyla eylem sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana Büyükşehir belediyesinde toplusözleşme

Belediye-İş'te örgütlü Büyükşehir belediye işçilerinin 4 aydır süren TİS görüşmeleri 3 Temmuz tarihinde sona erdi. Büyükşehir Belediye Başkanı Aytaç Durak, Türk-iş bölge başkanı Hüseyin Elbek, şube başkanı Ali Umar ve yönetim kurulu üyelerini yanına alarak sözleşmenin imzalanması için masaya oturdular. Aytaç Durak, bölge ve şube başkanı arasındaki yerinden bir konuşma yaptı. Konuşma sırasında bölge ve şube başkanıyla birbirlerine övgüler yağdırdılar. Konuşmanın ardından belediye başkanının görevlendirdiği bir yetkili sözleşmeyle ilgili teknik bilgi verdi. İmar ve Canko işçilerinin ikinci 6 aydan itibaren sendikanın tüm haklarından yararlanacağını (sendikalı olabileceklerine dair bir şey söylenmedi) duyurdu. Sonrasında sözleşmeyle ilgili bilgi verdi. Ücret artışı ilk yıl için %38, ikinci yıl içinse % 27 olarak açıklanmasına rağmen, ücret ve sosyal haklar tablosuna bakıldığında bunun bir kandırmaca olduğu görülmektedir.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Kurultay reformist önderliğin teslimiyetçi ve icazetçi çizgisini bir kez daha tescil etti...

Kamu emekçilerinin 12 yıllık fiili-meşru mücadelesi 2 saate sığdırıldı

Eğitim-Sen 3 Temmuz’da 536 delegenin katılımıyla Tüzük Kurultayı gerçekleştirdi. Bilindiği gibi Kurultay, sahte yasanın geçmesinden sonra, devletin tüzükte bulunan birkaç maddeye itiraz etmesi sonucu yapıldı.

Kurultay öncesi Eğitim-Sen yönetiminin başını tutan 4’lü teslimiyetçi çetenin (ÖDP, HADEP, EMEP, Sendikal Birlik) yaptığı pazarlık sonucu profesyonel sendikacılık ve şube sayısının azaltılması ile ilgili maddeler Genel Kurul’a bırakıldı. Anadilde eğitim talebi; sendikanın kapatılması ya da feshi durumunda malvarlığının nereye kalacağı; Danışma Kurulu’nu kaldıran ve bu madde ile bağlantılı maddeler; yeni yönetim kurulunun toplanması, görev dağılımını belirleyen madde; tüzük kurultaylarında tüzük değişikliği için yeterli oy sayısı ve sendika üyelerinin birden fazla organa seçilemeyecekleri ile ilgili maddelerde değişiklik yapıldı.

Kurultay Alaattin Dinçer’in açılış konuşması ile başladı. Mücadelede yitirilenler anısına yapılan saygı duruşunun ardından Divan seçildi ve gündem belirlendi.

Muhalif ses ve düşüncelerin kürsüden ifade edilmesinin önünü kesmek amacıyla tüzük değişikliği için verilen önergelere %10 imza şartı getirilmesi yönünde önerge verildi. Divanın bu sınırın yasada da bulunduğunu ifade etmesi üzerine söz alan BSH delegesi, yasada böyle bir dayatmanın olmadığını, kurultayda mücadelenin geleceğinin tartışıldığını, bundan dolayı herkesin düşüncelerini sunması, önergelerini vermesi gerektiğini söyledi. Önerge üzerine lehte konuşma yapan bir delege ise bir kişinin bile tüzükte beğenmediği bir madde için önerge verebileceğini, bunun da tabanın iradesini yansıtmayacağını, dolayısıyla bu tür bir kısıtlayıcı maddenin bulunması gerektiğini söyledi. Böylece önerge bir kişi tarafından dahi verilmiş olsa, oylama sırasında tabanın iradesinin kendini göstereceği görmezden gelindi. Yapılan oylama sonucu önerge oy çokluğu ile kabul edildi.

Zamanı iyi kullanmak gerekçesiyle, önergelerin lehinde, aleyhinde ve önerge üzerinde birer konuşma ile delegelerin söz hakkını sınırlandıran önerge üzerine konuşma yapan bir delege; azınlığın susturulmak istendiğini, yaratılan değerlerin hiçe sayıldığını ifade etti, azınlığın görüşlerini duymaktan dahi neden korkulduğunu kurula sordu. Bu itiraz üzerine önerge lehinde konuşma yapmak için söz alan bir delege ise, kurultay öncesi gereksiz bir gerilim yaratıldığını ifade etti. Yapılan itiraza rağmen önerge oy çokluğu ile kabul edildi.

Tüzük değişikliği için en az 2/5 (216) oy çokluğu aranması belirlendikten sonra tüzük değişikliğini kapsayan önergelerin verilmesine geçildi.

Devletin “anadilde eğitim” talebinin tüzükten çıkarılması için yaptığı itiraz üzerine yönetimdeki ÖDP, EMEP, HADEP üçlüsünün kurultay öncesi yaptığı görüşmede ilgili maddeyi “anadilde öğretim” şeklinde değiştirme yönlü anlaşması ile sendikanın amaçlarını belirleyen 2. Madde’nin b bendindeki,

“*Toplunun bütün bireylerinin demokratik, laik, bilimsel ve parasız bir eğitimden kendi anadilinde, eşitlik içinde ve özgürce yararlanabilmesini savunur ve demokrasinin tüm kurum ve kurullarıyla yerleşmesini ve bir yaşam biçimi haline getirilmesini amaçlar*” ifadesi,

“*Toplunun bütün bireylerinin temel insan hakları ve özgürlükleri doğrultusunda demokratik, laik, bilimsel ve parasız eğitim görmesini, bireylerin anadillerinde öğretim görmesini ve kültürlerini geliştirmesini savunur*” şeklinde oy çokluğu ile değiştirildi.

Sendikal Birlik, ön görüşmelerde bu maddenin kaldırılması yönlü dayatmada bulunmuştu. Buna rağmen geriye kalan 3’lünün kendi aralarında anlaşması üzerine Sendikal Birlik’in temsil ettiği sosyal şoven grup bu maddeye oy vermedi, fakat madde üzerine aleyhte görüş de sunmadı.

Madde üzerine aleyhte söz alan BSH delegesi Yüksel Yıldırım anlamlı bir konuşma yaptı ve şunları söyledi: “12-13 yıllık mücadele sürecinde eğitim emekçilerinin yarattığı bazı değerler var... Neydi bunlar? Birincisi grevli-toplusözleşmeli sendika hakkıydı. Tüzükte yok. İkincisi neydi? Fiili-meşru mücadele hattıydı. O da yok. Üçüncüsü anadilde eğitim hakkıydı, onu da yuvarlayarak yazmışlar. Dördüncüsü de yıllardır savunduğumuz ve birlikte omuz omuza mücadele ettiğimiz arkadaşlarla kimsenin söz hakkının kısılmaması üzerinden azınlığın çoğunluk olma, fikrini geliştirme, yayma ve benzeri idi. Bugün biraz önce de yaşadığımız gibi bu haklar niye reddedilmiştir, yasada yok, yasaya aykırı, yasa bilmem ne diye. Daha önce yaşamız mı vardı arkadaşlar? Biz buraları kurarken yasaları taktık mı şimdi takıyoruz. Arkasında binlerce, yüzbinlerce güç varken, bir avuç insanken yasayı takmadık. Bir yığın insanken yasayı takmaya başladık. Yasanın olması çok mu önemli? Çok mu değerli? Değerlerimizi, mücadelemizi mi yerleştiriyormuş?

“Yoksa bizi kapatırlar! Kapatsınlar. Açmadık mı daha önce sendikalarımızı, kırmadık mı mühürleri? Kapatırlarsa bunun da yolu var. Ama biz değerlerimizden çark etmemek zorundayız. Eğitim-Sen’i Eğitim-Sen yapan, bizi biz yapan, diğerlerinden ayıran değerlerimizi korumak zorundayız. Hani bugünkü konuşmasında Genel Sekreterimiz tüzük önemlidir, kimsenin sesi kısılmayacak, özgürce konuşacağız diyordu. Bugün yaptığınız yarın size geri dönebilir. Tarih tekerrür edebilir. Herşey tekrar geri dönüp yüzünüze çarpabilir. Çünkü bu tüzüktür. Tüzük bir kurumun anayasasıdır. Bunun üzerinden yürümek zorundayız.

“Bir biçimde imzaları 54’e tamamlarız. Bu çok önemli değil burada... Başka hiçbir önergeye imza atmayacağız kararı alsalar da ve hiç kimse atmasa da, tamamlanır. Ama bu, burda yapılmak istenen, biz sizi konuşturmak istemiyoruz, biz sizin görüşlerinizi dinlemek istemiyoruz demektir. Önergelerimizi kabul etmeyebilirsiniz arkadaşlar, kabul etmeme hakkınız var. Ama dinleyin ne söylüyoruz? Biz de bu örgütün içinde yeralıyoruz, biz de bu örgüt için bir şeyler yaptık. Niye örgütümüzün daha kötü duruma gelmesi için uğraşalım? Niye kurulun önünü tıkayalım? Böyle bir savımız yok. Ama dinleyin neler öneriyoruz?.. Dinleme hakkını niye bu kadar hor görüyorsunuz kendinize? 7 tane önergeyi beş dakikada geçireceksiniz. Çünkü kimse aleyhinde konuşmayacak... Bunca yıllık mücadelemizin sonucu bu mu? Burda problem imzayı 54-55’e tamamlamak değil. Bunun tekrar altını çiziyorum. Burada problem bizi dinlemek istememenizdir. Evet madem bizi dinlemek istemiyorsunuz biz de kararınızın meşru

olmadığını söylüyoruz ve genel kurulu terkediyoruz.”

Ardından içinde BSH ve Katılımcı Sendikal İnisiyatif’in (içinde Siyami Erdem, İsmail Hakkı Ortaköy vb. kişilerin de bulunduğu ÖDP’ten tasfiye edilen grup) bulunduğu yaklaşık 40 kişilik bir grup “Direne direne kazanacağız!”, “Söz, yetki, karar çalışanlara!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atarak salonu terketti.

Bunun üzerine söz alan bir delege KESK MYK’sının ihanetçi tutumunu meşrulaştıran ve söyledikleriyle çelişen bir konuşma yaptı. Ardından değişiklik 17 red oyuna karşı 360 oyla kabul edildi.

Yasa sonrası, tüzüğün Genel Merkez organları ile ilgili 18. Maddesi’nin f bendine eklenen, Danışma Kurulu’nun tüzükten çıkarılması için verilen önergeye geçildi. Önergenin aleyhinde konuşmak için sözalan HÖP delegesi; “Eğitim-Sen 1. Olağanüstü Kurulu 12 yıllık demokratik fiili mücadelemizin geldiği son noktayı gösteriyor. Bu son nokta da teslimiyettir. Kanaatimce bu son genel kurul teslimiyetin belgelendiği bir genel kurul olarak tarihe geçecek. Çünkü bu 12 yıllık süreçte insanlar canlarıyla, kanlarıyla, sürgün ve baskılara rağmen fiili mücadelemizle bugünlere kadar geldi. Bu sendikanın tarihinde mühürleri sökmek var. Gelineen noktada sendikayı ehlileştirmek, sendikayı düzenin suyuna teslim etmek niyeti yatıyor. Arkadaşların kararına saygı duyuyorum ama her koşulda, her zeminde devrimcilerin, ilerici insanların bu sendikada söz söyleme hakkı vardır” dedi.

18. Madde ve bu madde ile bağlantılı 24. Maddenin b bendi ile Danışma Kurulu’nun oluşumu, görev ve yetkilerini düzenleyen 35, 36 ve 37. maddeler oy çokluğu ile kabul edildi. Danışma Kurulu’nun oluşumu “MYK, Merkez Disiplin Kurulu, Merkez Denetleme Kurulu, Şube Yönetim Kurulları, İl Temsilcilik Yönetim Kurulları, İlçe Baştemsilcileri ve her şubenin genel merkez delegesi sayısı oranından işyeri temsilcilerinden oluşur” şeklindeydi. Görev ve yetkileri ise “sendikal çalışmayı değerlendirmek, aynı dönemin sendikal programının oluşumuna katkıda bulunmak” idi. Kurul’un çalışma esaslarını “toplu görüşme öncesi, MYK’nın çağrısı üzerine yılda bir kez toplanmak” oluştuyordu. İşyeri temsilcileri yoluyla tabanın kendini ifade etmesini sağlayan ancak karar alma yetkisi olmayan ve kendi iradeleriyle tüzüğe ekledikleri Danışma Kurulu dahi reformistlere çok ileri (!) gelmiş olacak ki zaten geri özellikler taşıyan bu maddeleri de tüzükten çıkardılar.

Yapılan bir diğer değişiklik ise, yeni seçilen yönetim kurulunun toplanması ve görev dağılımı yapması üzerine aranan salt çoğunluğu belirleyen madde idi. Sendikanın kapanması ve feshi durumunda malvarlığının KESK’e devredilmesi oy birliği ile kabul edildi. Kurultay’da 58. maddede de değişikliğe gidilerek; sendika üyelerinin, merkez, şube ve taşra örgütünde birden fazla organa seçilemeyecekleri, seçilmeleri halinde birinden birini tercih edecekleri hükmü getirildi.

Kamu emekçilerinin 12 yıllık fiili-meşru mücadelesinin 2 saate sığdırıldığı Kurultay, Alaattin Dinçer’in kapanış konuşması ile bitti.

Sosyalist Kamu Emekçileri

“Bilim Kurulu”nun esnek üre

Burjuvazinin “çağdaş gelişmeler”i

Esnek üretim yasa tasarısının mimarı “Bilim Kurulu”, bilim adına tam bir utanmazlık örneği olan onlarca sayfalık bir gerekçelendirme kaleme almış bulunuyor.

Gerekçede özetle şunlar söyleniyor. Türkiye’de 1475 sayılı iş yasası döneminin uygulanmaya başlandığı yıllarda (1970’lerin başı oluyor), dünyada insanlık tarihi açısından bir dönüm noktası olan teknolojik devrim yaşandı. Teknoloji bilgi akışını hızlandırdı, bilginin kullanım alanlarını yaygınlaştırdı. Üretimde bilginin önemi sermayenin önüne geçti. Çalışanların vasıf dereceleri beden işçiliğinden fikir işçiliğine kaydı. Küresel rekabet esnekleşme olgusunu zorunlu olarak gündeme getirdi. İşin düzenlenmesinde “yepyeni model ve uygulamalar” ortaya çıktı. Kısmi süreli çalışma, çağrı üzerine çalışmalar, ödünç iş ilişkileri, iş paylaşımı modelleri, belirli süreli hizmet sözleşmelerinin ve alt işveren (gerçekte taşeron) uygulamalarının yaygınlaşması, özel istihdam bürolarının yasalarla yeni işlevlere kavuşturulması gibi yepyeni uygulamalar gündeme girdi. Geline yerde işçi, işyeri, işveren tanımlarında bile ciddi değişiklikler ortaya çıktı. Artık her yer işyeridir; patronların kullanımına sunulmalıdır. İşçi olmak için ille de belirli bir işyerinde, belirli bir işverene, belirli bir ücret karşılığında çalışmak gerekmez; her yer işyeri olduğu ölçüde, işçi 24 saatini patronun hizmetine sunabilendir!..

Kendilerinin de dediği gibi, bunlar “yepyeni model ve uygulamaların” belli başlı olanlarıdır. 122 maddelik İş Kanunu Ön Tasarısı’nda daha bir sürü “yepyeni model”ler var. Sermaye uşağı “Bilim Kurulu”na göre, bu “yepyeni model ve uygulamalar” devrim niteliğinde değişimlerdir! Bu değişimlerin çalışma hayatına ve iş yasalarına yansımaması düşünülemez!

Bütün bu yaklaşımların yer aldığı “Gerekçe”nin giriş sayılabilecek bölümü, şöyle noktalanıyor: “Yukarıda değinilen ve çalışma hayatını yakından etkileyen ekonomik, sosyal ve siyasal koşullar, Türkiye cumhuriyetinin iş hukuku alanındaki yetmiş yıla yaklaşan birikimi, uygulamada karşılaşılan sorunlar, esnekleşme gereksinimi, Avrupa Birliği ve Uluslararası Çalışma Örgütü normlarına uyum sağlama zorunluluğu, mevcut İş Kanunu’nda bazı değişiklikler yapılması yerine yeni bir iş yasasının hazırlanmasını zorunlu kılmıştır.” İşte “Bilim Kurulu” bu “çağdaş gelişmeleri yeterince yansıtan!” bir iş yasası taslağı hazırlıyor.

“Yepyeni model ve uygulamalar” mı?

Bu gerekçede niyetler tüm çirkinliği ile sırtıyor. Sermaye sınıfı “çağdaşlık” adı altında, sınıfın zorlu mücadelelerle elde ettiği tarihsel kazanımlarını yoketmeye çalışıyor. Çalışma yaşamını sermayenin çıkarları doğrultusunda kuralısızlaştırmak, sendika ve toplu sözleşme haklarını fiilen kullanılamaz hale getirmek istiyor. Ortaçağ kurallarına dönüş, köleliğin pekiştirilmesi demek olan esnek üretim uygulamalarını “devrim niteliğinde değişimler” olarak yaldızlayıp işçi sınıfına yedirmeye çalışıyor. “Devrim niteliğinde” derken haksız da sayılmaz hani! Tarihsel mücadeleler üzerinden oluşmuş bulunan evrensel kavramların (işçi, işyeri, çalışma haftası, işgünü, iş

sözleşmesi vb.) geriye doğru altüst edilişi, tamı tamına karşı-devrim diye nitelenmeyi hak ediyor.

Peki hangisi “yepyeni model ve uygulamalar”dır? İşçiyi oyuncak haline getiren “çağrı üzerine çalışma” mı? Yoksa “ödünç iş ilişkisi” mi? Kişinin bu biçimde alınıp satılması kölecî imparatorluklarda vardır. Aynı şekilde, kişinin 24 saat egemen sınıfların hizmetine hazır olmaya koşullanması da o döneme aittir. 15 saat çalışma (12 normal+3 fazla mesai saati) kapitalizmin ilkel dönemlerinin de uygulamasıdır. “Telafi çalışması” adı altında yapılan düzenleme ve fazla mesai karşılığı ücret yerine dinlenme gibi “yepyeni modeller” ise serfliğe özgü angarya uygulamalarıdır.

Sermayenin kıdem tazminatı düşmanlığı

“Bilim Kurulu” her ne kadar yasa taslağında kıdem tazminatı ile ilgili iki alternatif düzenleme yapmışsa da, gerçek niyetini “Gerekçe”de ortaya koyuyor. Ona göre “politik nedenlerle” haddinden fazla uzatılmış, iş güvencesi ve işsizlik sigortası işlevlerini yüklenmiş kıdem tazminatı hükmü çağdışıdır. Tedrici olarak kaldırılmalıdır. Şimdilik ismi yasa maddelerinde geçse bile, fiilen kullanılamaz hale getirilmeli, öyle düzenlenmelidir. Nitekim yasa tasarısı da buna uygun olarak düzenlenmiş.

Bu arada öğreniyoruz ki, işsizlik sigortasının yarım yüzyıl, iş güvencesi mefhumunun çeyrek yüzyıl gecikmeli olarak iş hukukuna girmesinin müsebbibi de kıdem tazminatıymış.

Peki, artık iş hukukunda yer verilen işsizlik sigortası gerçekte ne kadar adına uygun düzenlenmiştir? İş güvencesi kağıt üzerinde kalmıyor mu? Bu iki evrensel hakkın Türkiye’deki varlığı sadece kavramsaldır. Bunun sorumlusu da kıdem tazminatı değil, Türkiye işçi sınıfına köleliği reva gören burjuvazidir. Burjuvazinin amacı, istediği işçiyi istediği zaman kapı dışına koymak, fakat işçiyे gereksinim olduğunda da fabrika kapılarına milyonlarca güvencesiz, aç, sefil insanın akın etmesini sağlamaktır. Buradan güç alarak işçilere düşük ücreti ve her türlü kuralısız ağır çalışmayı kolayca dayatabilmektedir.

Sermaye işsizlik sigortası diyerek bir aldatmaca sahneledi. Şimdi de iş güvencesi diyerek yeni bir saldırı daha örgütlüyor. İşçi sınıfına söylenen aynen şudur: İşsizlik sigortası aldatmacasını yuttunuz ve iş güvencesi istediniz; alın size esnek üretim yasası! Tabii ki artık kıdem tazminatından da vazgeçmenin zamanıdır...

Taşeronlaştırmaya yasal kılıf

Tasarıya konulan “yepyeni” modellerden biri de taşeronlaştırmadır.

“Bilim Kurulu” diyor ki; “... alt işveren uygulamalarının yaygınlaşması ülkemizde çalışanların en doğal ve anayasal sendikal örgütlenme haklarını tehlikeye sokacak boyutlara ulaşmıştır.” Yine, ‘80 sonrası taşeron uygulamalarındaki artışla işçilerin bireysel ve kolektif haklarının sınırlandırılmasından, kullanılmaz hale getirilmesinden bahsediyor.

Ne var ki bu aynı kurul, “İşyerinde alt işverene iş verilmesi çalışma hayatının gereksinimlerinden biri ve hukuki dayanakları bulunan bir ilişki olduğu bilinen

bir gerçektir” diyerek, taşeronlaştırmayı yasayla pekiştirmeyi de ihmal etmiyor. Doğal olarak ilk iki tespitten sonra taşeronlaştırma yasaklanacak mı diye düşünüirken, bir de bakıyorsunuz ki taşeronlaştırmaya gereken yasal kılıf hazırlanmış. “Bilim Kurulu”nun bu tutumu çelişkiden öteye bir gerçeğe işaret etmektedir: Egemen sınıfların ve bircümle uşaklarının en doğal ve onlara en yaraşır özelliklerinin başında ikiyüzlülük gelir.

Taşeronlaştırmaya değinmişken bir noktanın daha altını çizelim. Tasarı, on kişiden az işçi çalıştıran işyerlerini kırıntı haklardan (kıdem tazminatı, güya iş güvencesi sağlayan diğer maddeler) muaf tutuyor. Yasa taslakları hakkındaki DİSK raporunda belirtildiğine göre, bu ölçekteki işyerlerinde çalışan kayıtlı işçi sayısı Ocak 2000 itibarıyla 1 milyon 250 bin civarındadır. Yüz kişiye kadar işçi çalıştıran işyerleri (toplam işçi sayısı 1 buçuk milyon civarında) de bilinen “üst iş veren-alt iş veren” ilişkisine başvurarak, yani taşeronlaştırmaya giderek işçi sayısını kolayca on kişinin altına düşürebilirler. Böylece 2 milyon 750 bin civarında kayıtlı işçi peşinen kırıntı haklardan yararlanamaz hale getirilir. Kısacası, yapılan düzenlemeyle taşeronlaştırma hem özendirilmekte hem de kolaylaşmaktadır.

“Gerekçe”nin gösterdiği gerçekler

“Bilim Kurulu” esnek üretim yasa tasarısını gerekçelendireyim derken, bir dizi gerçeğe ayna tutmuştur. Bunların başında kapitalist sömürü düzeninde bilim ve bilim insanı sorunu geliyor. Tasarı çalışması göstermiştir ki, bilim sermayenin tekelinde olduğu sürece insanlığın karşısında olur, ezilen ve sömürülenlerin yıkımı için kullanılır. Burjuva sınıfın uşağı olarak hareket eden “bilim” insanları karşı-devrimin aleti haline gelir. Kölelik uygulamalarına dönüşü, her türlü kuralısızlığı devrim niteliğinde değişim olarak alkışlayacak denli arsızlaşır.

Normalde tekniğin sürekli bir biçimde gelişmesi emeğin verimliliğini artırır, toplumsal üretimi muazzam boyutlara çıkarır, toplumsal servette artış yaratır. *“Günümüzde üretimin toplumsallaşması çok ileri düzeylere varmış, ortaya tüm insanlığı refah ve mutluluk içinde yaşatabilecek muazzam bir servet birikimi ve üretim kapasitesi ortaya çıkmıştır.”* (TKİP Programı) Ama kapitalizm öyle bir sistemdir ki, *“Üretici güçlerin gelişmesinin toplumsal servette yarattığı her artış, kapitalist sınıfın daha da zenginleşmesine, çalışan kitlelerin nispi ya da mutlak olarak yoksullaşmasına yol açar. Toplumsal zenginliğin artışına toplumsal eşitsizliklerin artışı eşlik eder. Servet-sefalet kutuplaşması git gide büyür; sermaye sınıfıyla emekçiler arasındaki uçurum derinleşir.”* (TKİP Programı) Ve bilim insanı değil sermaye uşağı olarak hareket eden profesörler el ele verip, insanlığa yıkım getiren gelişmeleri “çağdaşlık” adına savunur, iş kanunu ön tasarısıyla statü haline getirmeye çalışırlar.

“Esnekleşme olgusunu zorunlu olarak gündeme getiren küresel rekabet”e ne demeli? “Bilim Kurulu” aslında şu gerçeği itiraf ediyor: *“Emperyalizm iktisadi ve mali bunalımlara da dünya ölçüsünde bir karakter kazandırdı. Onları çok daha şiddetli ve yıkıcı hale getirdi. Sermayenin hiyerarşik yapısı, bunalımların zayıf ve bağımlı ülkelere fatura edilmesini*

tim gerekçeleri ve gerçekler

kolaylaştırdı. Böylece bağımlı ülkelerin iktisadi ve toplumsal yaşamında kronik sorunlara ve ağır yıkımlar neden oldu.” (TKİP Programı, Emperyalizm bölümü, madde 19) Faturadan ve yıkımdan sermayeyi muaf tutmak, bunları işçi sınıfı ve emekçilere yüklemek için esnek üretimi yasalaştırmak zorundayız! Bilim adına savunulan budur işte.

Esnek üretimi, işçi ve emekçilerin tarihsel kazanımlarını yok etmeyi “AB ve ILO normlarına uyum sağlama zorunluluğu”na dayandırmak, bir başka gerçeğin itirafıdır. İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik bu saldırı tam da emperyalist tekellerin ihtiyacını karşılamaya dönüktür. TKİP programı der ki; *“Kapitalizmin sürmekte olan uluslararasılaşma süreci derin çelişkiler, çarpıklıklar ve çözümsüzlüklerle bir arada gitmektedir. Emperyalist küreselleşme, sınıflar, ülkeler ve bölgeler arası derin eşitsizlikleri keskinleştirmekte, yıkıcı ve felaketli sonuçlara yol açmaktadır. Emperyalizmin yeryüzü üzerindeki köleci egemenliğini yeni ilişki biçimleri ve kurumlarla pekiştirme sürecine, emperyalistler arası bloklasmalar, keskinleşen çelişkiler ve kıyasıya rekabet eşlik etmektedir.”* Malum “Bilim Kurulu” da baş başa verip, kıyasıya rekabet içindeki emperyalist tekellere dikensiz bir gül bahçesi yaratmaya çalışır. Alın size uyum! AB’yle birleşmeyi her türlü sorunumuza çözüm olan bir kurtuluş olarak muştulayan, işçi ve emekçileri bununla sersemletenlere duyurulur.

İşçi sınıfı için en önemli gerçek

“Bilim Kurulu”na temsilci atayan ve kararların bağlayıcılığını kabul edenler arasında DİSK, Türk-İş ve Hak-İş de vardır. Konfederasyonların başına çöreklenmiş sendika ağaları, sınıfa yönelik bu kapsamlı saldırının bizzat organize edenleridir. Artık sınıfı arkadan değil cepheden hançerlemeye soyunmuşlardır. Onlar tasarıyı ve tasarımın hazırlanmasındaki uğursuz rollerini son ana kadar gizlediler. Petrol-İş, Birleşik Metal-İş, Haber-İş, Genel-İş 2 No’lu Şb. gibi sendikaların, merkezi sendika bürokrasisine rağmen imza kampanyaları, mücadele çağrıları, basın açıklamaları, bilgilendirme çalışmaları elbette anlamlıdır, desteklenmeli ve geliştirilmelidir. Ama bunlar yeterli değildir. Yeterli olmadığı içindir ki, konfederasyonların başındaki sendika bürokratları ihanetçi tavırlarını sürdürmektedirler.

Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan’ın açıklamasına göre, 1475 sayılı yasadaki düzenleme “Bilim Kurulu” ve tarafların temsilcilerinin (üç işçi konfederasyonu) katılımıyla geçtiğimiz hafta sonunda Abant’ta ele alınmış ve son şekli verilmiş. Tepkiler halihazırdaki düzeyde ve sınırlılıkta kalırsa, eylemli mücadele geliştirilmezse, sendika bürokrasisi bu pervasızlığını sürdürecektir, tasarımın yasalaşmasında etkin bir ol oynayacaktır.

Dolayısıyla, işçilerin bilinçlendirilmesi, eylemli mücadeleler geliştirilmesi, tüm sendikalara bu saldırıya karşı adım atırılması, birleşik militan mücadelenin zorlanması ertelenemez bir görevdir. Verili koşullarda sorumluluk sınıf devrimcilerine, öncü sınıf bilinçli işçilere, sınıftan yana olduğunu savunan sendikacılara düşmektedir. Salt işçilerin değil, her kesimden emekçilerin katıldığı yaygın bilinçlendirme

toplantıları yapmak, taban örgütlülükleri kurmak, sendikalara eylem yaptırmak, birleşik mücadelenin zeminini döşemek için zaman geçirmeksizin harekete geçilmelidir.

Sermaye sadece bugüne değil, geleceğimize de göz dikmiştir. Bir belediye işçisinin sözleriyle; *“Bizim*

babamız işçiydi, biz de işçiyiz, çocuklarımız da işçi olacak. Kendi haklarımız kurtarılsa bile çocuklarımız için bu saldırıya karşı çıkmalıyız.”

Sermayenin Bilim Kurulu dağıtılsın!

Esnek üretim yasa tasarısı geri çekilsin!

İşçi sınıfını kölelikten beter koşullarda çalıştırmak, dilediğinde kanını emmek istiyorlar!..

Saldırıya karşı sınıf seferberliği!..

İşçiler, emekçiler!

Hükümetin ve sendika bürokratlarının “işçilere iş güvencesi sağlayacak” dediği yasanın ne olduğu sonunda anlaşıldı.

Bizleri yanıltmak için adına “bilim kurulu” denilen bir sermaye uşağı komisyon tarafından büyük bir gizlilik içinde hazırlanan yasa taslağı nihayet ortaya çıktı. Ve görüldü ki, bu yasada işçi ve emekçilerin çıkarına olan hiç bir şey yok. Ne sözde iş güvencesi, ne de başka bir şey.

Yasada bizim lehimize bir şey yok. Ama patronlar için pek çok şey var. Bütün taslak sermayenin çıkarlarına ve yeni ihtiyaçlarına göre düzenlenmiş.

Bu yeni yasa tasarısında neler var, daha yakından bakalım.

Tarihsel önemde kazanımlarımız elimizden alınıyor!

Kıdem tazminatının içi boşaltılıyor!

Hepimizin de bildiği gibi elimizdeki en önemli yasal haklardan birisi kıdem tazminatıdır. İşten atıldığımızda ya da emekli olduğumuzda aldığımız kıdem tazminatı sayesinde elimizde üç kuruş para olur.

Bizi ilğimize kadar soyup sömüren sermaye şimdi de bu üç kuruşa göz diyor. Yasa taslağında yazdığına göre, kıdem tazminatı ya 30 gün yerine 15 gün üzerinden hesaplanacak ve alacağımız miktar yarı yarıya düşmüş olacak; ya da kurulacak fona en az 15 yıl prim ödememiz gerekecek, bu süre dolmadan tazminat alamayacağız. İkisi de birbirinden beter, ölümlerden ölüm beğenmek gibi.

“Esnek üretim” yasalaşiyor!

Çalışma yaşamındaki bütün kurallar rafa kaldırılıyor. Yani bir işçinin hangi fabrikada, ne zaman, ne kadar ve nasıl çalışacağına tümüyle patronlar karar verecekler. Mesela işçilerini birbirlerine “ödünç” verebilecekler. Gene bir patron işçisini hangi fabrikasında ihtiyaç varsa oraya gönderebilecek. Çalışma saatleri, izin günleri gibi şeyler de gene patron tarafından düzenlenecek. “Telafi çalışması” dedikleri yöntem sayesinde günlük çalışma 12 saate kadar çıkartılabilecek. Fazla mesai normal mesai gibi ücretlendirilecek. Patron işçilerini istediği zaman ücretsiz izine gönderebilecek.

Toplu sözleşme ve sendikal örgütlenme hakkı kullanılamaz hale getiriliyor!

Çünkü ücretlerin saptanması için “emsal işçi” yöntemi kullanılacak. Yani bir işçinin ücreti benzer işi yapan başka bir işçinin aldığı paraya göre düzenlenecek. Tabii ücretler böyle belirlenince de, ne sendikanın ne de toplusözleşme yapmanın bir anlamı kalacak. Çünkü toplusözleşmeyle daha iyi ücret ve sosyal haklar almak imkansız hale gelecek.

Kardeşler!

Söz sırası bizdedir!

Büyük bir saldırıyla karşı karşıyayız. Sermaye çok bilinçli ve çok hazırlıklı bir şekilde saldırıyor. Biz ise ne yeterince örgütlüyüz, ne de yeterince hazırlıklı. Pek çok işçinin bu yasa tasarısından haberi bile yok.

İşçileri aydınlatıp bilinçlendirmekle görevli sendikacılar birkaç istisna dışında görevlerine sahip çıkmıyorlar. Ya hiç seslerini çıkarmıyorlar ya da göstermelik açıklamalarla işi geçiştiriyorlar. Konfederasyonların tepesini tutan bürokratlar ise bu yasa tasarısının hazırlanmasında patronlarla açık işbirliği yapıyorlar. Yani işçi sınıfına ihanet ediyorlar.

Bu da gösteriyor ki birilerinden medet ummak faydasızdır. Sendikacılara iş yaptırarak olan da, saldırıyı püskürtecek olan da, tabandan geliştireceğimiz eylemli basınçtır. O halde derhal örgütlenmeliyiz. Hem de her yerde! Hiç zaman geçirmeden bütün olanakları kullanmalı; fabrikamızda, işyerimizde, mahallemizde örgütlenmeliyiz.

Gün tarihsel kazanımlarımızı korumak ve geliştirmek için harekete geçme, sınıfın tüm olanaklarını ve enerjisini seferber etme günüdür. Gün taleplerimizle sermayenin üzerine yürüme ve geleceğimizi kazanma günüdür!

“Esnek üretim” yasa tasarısı geri çekilsin!

Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!

7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!

Saldırı ve ihanete karşı sınıf seferberliği!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın sosyalizm!

ÖDP 3. Olağan Konferans ve Kongresi...

Düzenin sol kulvarında yeni bir oyuncu

ÖDP 3. Olağan Konferans ve Kongresi 29-30 Haziran tarihinde Ankara Dedeman Anadolu Büyük Otel’de toplandı. "Son seçenek, sol seçenek" sloganı ile toplanan Konferans ve Kongre’de "sol ittifak" ve "AB üyeliği" öne çıkan gündem başlıklarıydı.

Saflarındaki nispeten mücadele yanlısı unsurları tasfiye ederek yoluna devam eden ÖDP’li liberaller için bu Kongre, bu iki temel gündem ekseninde temel politik çizginin netleştirilmesi, tüm parti saflarına hakim hale getirilmesi açısından büyük bir önem taşıyordu. ÖDP, ya "klasik sol söylemlere dayalı statüko"da ısrar edecek, ya da AB gibi temel sorunlarda "klasik sol söylemi" terkedip "değişim"den yana olacaktı! ÖDP şeflerinin Kongre’nin önüne koyduğu temel ikilem işte bu oldu.

ÖDP Kongresi mücadele yanlısı unsurlardan kurtulmanın rahatlığıyla tutumunu utangaç da olsa "değişim"den yana belirledi. AB’ye hayır diyemeyen, tüm "radikal sol söylemleri" (!) bir yana bırakan, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini AB üyelik sürecine endeksleyen ÖDP Kongresi, düzen soluyla bütünleşme yolunda çok önemli bir dönemeci de böylelikle aşmış oldu. ‘80 öncesinin devrimci geleneğinin tasfiyesiyle gevşek bir demokratik muhalefet platformu olarak siyasal yaşama ayak basan ÖDP, bugün artık ideolojik ve politik çizgisiyle tümüyle düzen solu içerisinde kendine bir yer aramakta, kendisini açık biçimde burada tanımlamaktadır.

AB emperyalizmi safında düzene payandalık

29 Haziran’da toplanan ÖDP Konferansı, basına kapalı olarak yaptığı oturumlarda, AB üyeliğine karşı ÖDP’nin tutumunu tartıştı. Konferans’a verilen önergelerden birisi "AB’ye hayır" başlığını taşıyordu. Bu önerge 170 oy alarak karar yeter sayısına ulaşamadı. Ahmet İnsel tarafından sunulan "Türkiye’nin AB’ye üyelik süreci ve ÖDP’nin tutumu" başlıklı ve esasta açıktan "AB’ye evet" tutumunun ifadesi önerge de 207 oy alarak karar yeter sayısına ulaşamadı. ÖDP PM’nin çoğunluğu tarafından sunulan üçüncü önerge ise 839 oy alarak kabul edildi.

Bu önerge AB üyeliğine "hayır" demeyen, ancak açıktan "evet" demese de kapıyı aralayan bir muhtevaya sahipti. Önerge, Kopenhag kriterlerinin esasta büyük ölçüde ÖDP programıyla örtüştüğünü kabul ederek, AB kriterleriyle gündeme gelen "demokratik talepler"in AB üyeliğine değil, ÖDP programına bağlı olarak sahiplenilmesi gerektiğini vurguluyordu. Kısacası laf cambazlığı ve kaba bir pragmatizm ile AB’nin emperyalist kimliği bir yana itiliyor (ÖDP PM raporunda AB "batı" türünden apolitik sözlerle tanımlanıyor), "evet ya da hayır ikilemine düşmemek" adına AB’ye kapı aralanıyordu.

Bunun en çıplak ifadelerinden birisi ve aynı zamanda kabul edilen önergenin içerdiği en somut tutum, AB üyeliğinin referandumla belirlenmesine ilişkin olanıdır. ÖDP Kongresi, "evet-hayır ikileminde sorunu tartışmayacağız" derken, AB’ye üyeliğin halk tarafından bir referandum yoluyla kararlaştırılması gerektiğini belirtiyor. Böylelikle AB’ye üyelik konusunda net bir tutum takınmaksızın, soruna ilişkin sözde demokratik bir yaklaşım getiriyor. Ama bu, "sol iktidar"a soyunmuş bir parti için, topun halka atılması ve bu yolla düzen kurumlarının rakamlarıyla %70’lik "AB’ye evet" diyen bir halkın üzerinden kendini temize çekme girişiminden başka bir anlama gelmiyor.

ÖDP PM, Kongre kararlarına taslak oluşturan çalışma raporunda, ÖDP’nin AB’ye karşı tutumunu gerekçelendirirken yaptığı değerlendirmelerle safının

neresi olduğunu belli bir yalınlıkla da ortaya koyuyor. "Toplumsal ve siyasal dizilişler değişecek" başlıklı bölümde, Türkiye’nin yeni bir alt üste ve toplumsal ve siyasal dizilişe uğrayacağını tespit eden ÖDP PM, bunun hemen arkasından şunları ifade ediyor:

"Batıyla, dolayısıyla küreselleşmeyle entegrasyonu savunan toplum kesimleri karşısında iki temel tepkinin ortaya çıkması mümkündür. Bunlardan birincisi; içe kapanma yanlısı, milliyetçi ve diktatoryal eğilimleri olan akımların güç kazanmasıdır. İkincisi ise; dinsel özellikler taşıyan ve Batıyı bir Hristiyan medeniyeti olarak düşman kabul eden ‘İslamcılık’ temelinde güçlenebilecek olan muhalefettir".

Söylenenler açıktır. Türkiye’nin yeni siyasal ve toplumsal dizilişi "Batıyla ve küreselleşmeyle entegrasyon" temelinde olacak, bunun karşısında bu süreci engelleyebilecek iki gerici akım bulunacaktır. Bu gerici akımlar ÖDP’nin literatürüne göre "statüko"dan yanadırlar.

Aynı metnin devamında bu akımların başarısının "sol muhalefetin başarısızlığı"ndan kaynaklanacağı vurgulanıyor. Bu "sol muhalefet", "değişim"den yana olanların temsilcisi olarak ÖDP’nin kendisidir. İşte ÖDP Kongresi’nin tüm laf cambazlığı ve kaba pragmatizmle saklamaya çalıştığı gerçek budur. ÖDP’nin safı AB emperyalizmi ve onun ülkedeki işbirlikçi uzantılarının safıdır. Bu safta kendisine sadece düzenin payandalığı rolünü biçmiştir. Bu rol onun düzen solunun bir parçası olduğunun teyididir.

ÖDP yeni dönem misyonunu işte böyle tanımlamaktadır.

"Emeğin Avrupası" için emek düşmanı "enternasyonal"

Kongre’nin bir diğer temel gündemi olan "ittifaklar" sorunu da, doğal olarak, AB tartışması konusunda alınan tutum ve buradan doğru tanımlanan konuma bağlı olarak çözümlenmişti. Bu başlık Kongre’de iki boyutu olan bir kapsamda ele alınmıştı. Birincisi, ÖDP’nin "Avrupa solu" ile, diğeri ise Türkiye’nin düzen solu ile ilişkileriydi. Kongre’nin gerek gündemi, gerekse organizasyonu bu ilişkilerin geleceği gözetilerek hazırlanmıştı.

ÖDP PM, Çalışma Raporu’nda Kongre’nin önüne ulusal ve uluslararası değerlendirmelerden hareketle "Yeni bir enternasyonal hedefi"ni koydu. Bu hedefin somut anlamı ise Kongre toplantısı sırasında görüldü. ÖDP bu hedef doğrultusunda "Avrupa solu" ile ilişkiler kurmuş ve bu ilişkilerin bir sonucu olarak Avrupa Parlamentosu’nda yeralan "Avrupa sol forum"a üye olmuştu. Yani sermaye devleti henüz AB kapısında sürünürken ÖDP, AB kapısından içeriye girmiş oluyordu.

Ufuk Uras yaptığı açılış konuşmasında, "Emeğin Avrupası"na katkının AB içerisinden verilmesi gerektiğini söylerken, hem ÖDP’nin AB karşısındaki tutumunu ve hedeflerini, hem de "Avrupa sol forum" ile ilişkilerinin anlamını ortaya koydu.

"Avrupa sol forum" ÖDP’nin "emeğin Avrupası" olarak nitelediği "alternatif"in maddi zemini. Herbiri kendi ülkelerinde düzenin sol değneği olarak çalışan sosyal-demokrat partilerden oluşan bu "enternasyonal", bir bileşeni olarak ÖDP’nin konumuna da ayna tutmuş oluyor. Yanı sıra "emeğin Avrupası" söyleminin gerçek anlamını da boylu boyunca ortaya seriyor.

Kongreye katılan iki "Avrupa sol forum" bileşeninden Almanya PDS temsilcisi, yaptığı konuşmada, Türkiye’nin AB üyeliğine çok sıcak baktıklarını, bunun için ellerinden gelen herşeyi yapacaklarını söyledi. Yunanistan’dan gelen örgüt

temsilcisi ise konuşmasına Türk milli takımının başarısını kutlayarak başladı. Arkasından, konuşmasını özetle şu başlıklar altında sürdürdü: “BM anlaşmaları çerçevesinde Kıbrıs’ta çözümden yanayız, Avrupa solunun işbirliği için çalışmalıyız, ABD hegemonyasına karşı Atlantikçilikten ve Natoculuktan sıyrılmış bir Avrupa için mücadele etmeliyiz, 3. Dünya ile dayanışma içinde bir Avrupa’ya ihtiyaç var...”

Bu konuşmalar, AB üyeliğine destek sözleri de dahil Kongre salonunda yoğun alkışlarla karşılandı...

Emeğe ve sosyalizme düşmanlıkta ortaklık

ÖDP’nin "emeğin Avrupası"nın AB içerisindeki dayanakları söz konusu emek düşmanı sosyal-demokrat partilerdir. Ülke içerisinde böyle bir Avrupa "tasarımı"nın dayanakları da doğal olarak buna uygun olacaktır. Kongre’de hazırlanan mizansenin yerli konukları da bu ilişkiyi tamamlamaktadır.

Kongre’ye konuk olarak katılan Murat Karayalçın’ın SHP’si ve Sema Pişkinsüt’ün TDP’si "Emeğin Avrupası" için, "sol işbirliği" içerisinde, parlamentoda çoğunluğu sağlama yoluyla bir arada çalışacak partilerdir. Bu partiler de yine, konuşmacılarının özel biçimde takdir ettikleri üzere ÖDP’nin "özel daveti" ile Kongre’ye katılmışlardır. "Sol ittifak"ın esas partileri olarak Kongre’de boy göstermiş, bol bol birlik mesajları vermişlerdir.

TDP Genel Başkanı Sema Pişkinsüt konuşmasının başında davet etme nezaketi için U. Uras’a içten teşekkürlerini bildirdikten sonra, emekten ve yozlaşmaya karşı mücadeleden dem vurup sözlerini şöyle bağladı: “Sistem içerisinde kalarak sistemi değiştirmeliyiz. Ama sistemin kirliliğine bulaşmadan. Ortak bir dünya için el ele vermeliyiz.”

SHP Genel Başkan Yardımcısı Yaşar Seyman da konuşmasına, davet edilmekten dolayı yaşadıkları mutluluğu belirterek başladı. Arkasından, ÖDP’ye methiyelerle yüklü konuşmasında genel başlıklar altında şunları söyledi: Yoksulluğu yenmeliyiz; sol partilerin birarada olmaları en azından bir seçim ittifakı yoluyla başarılmalıdır; bütün sol iktidara yürüsün; son seçenek sol seçenek...

Yaşar Seyman’ın konuşması salondan yoğun alkışlarla karşılandı.

Bu iki parti, geldikleri köken ve kurucu kadrolarının bulundukları partilerdeki icraatlarıyla emek ve sol düşmanıdırlar.

Bu iki parti dışında "ittifak" içerisine alınması düşünülen üçüncü parti HADEP’tir. Tüm umutlarını AB’ye ve ABD’ye bağlamış bir parti olarak HADEP’in durduğu yer konusunda burada ek bir açıklama yapmak bile gereksizdir.

ÖDP’nin bu partilerle aradığı "sol ittifak" onun konumu ve yerine tam bir açıklıkta ayna tutmaktadır. Bu düzene payandalık ve emperyalizme sırtını dayamaktır; emek, devrim ve sosyalizm davasına düşmanlıktır. ÖDP Kongresi bir bütün olarak bu doğrultuda atılmış bir adım sayılmalıdır.

Komünistler, sermaye düzeninin AB’ye entegrasyonu çerçevesinde yürüyen düzen içi saflaşmada, şu ya da bu düzen kurumuna payandalık yapan, bu yolla işçi ve emekçilerin bilincini bulandıran, mücadele dinamiklerini tahrip eden her türlü sol maskeli akımla ideolojik-politik mücadeleyi kesintisiz ve sistematik olarak sürdürmek durumundadırlar. ÖDP Kongresi böyle bir mücadelenin önem ve anlamını bir kez daha tüm açıklığıyla ortaya koymuştur.

“Solcu aydın” geçinen holding kalemşörlerinin AB feveranları

T. Yıldız

23 Haziran tarihli Radikal gazetesinin Pazar ekinde Ahmet İnsel, Ömer Laçiner ve Ahmet Çakmak AB süreci ve sol hareketlerin durumu üzerine inciler dizmişler. Herbiri birbirinden ilginç açılımlar yapmış. Biz komünistler için AB süreci nettir; AB bir emperyalist birliktir ve burada işçi sınıfı ve ezilen halkların çıkarına hiçbir şey yoktur.

Şimdi bu yazılardan alıntılar yaparak Türkiye’deki liberal sol aydınların ne halde olduklarına bakalım. Ahmet İnsel yazısının başında, “Eğer gerçekten AB üyeliği perspektifi kapandıysa, önümüzdeki dönemde karşımızda, barış ve beraberlik içinde demokratik dönüşüm beklentisinin de boş bir hayal olduğunu idrak eden bir Türkiye toplumu olacak” dedikten sonra, “1999 Helsinki zirvesi sonrasında aralanan pencerenin kapandığını veya buna ramak kaldığını görmek zor değil” diye sürdürüyor yazısını.

Peki AB üyeliği bizde demokratik dönüşüm sağlayacak mı veya nasıl bir demokratik dönüşüm sağlayacak? Bizim liberal aydınlarımız kendi görevlerini yapmamanın aczi içinde ve bunları bir başka, kendileri için daha kolay olan bir yoldan sağlamak istiyorlar. Yani AB'ye girişle Anayasadaki demokratik değişimleri hükümet mecburen yapacak ve böylece Türk aydını da görevini yapmış olacaktır! Bu kadar ayamaz bir aydın kesime sahip olan bir toplum AB'ye girse de herhangi bir demokratik değişimi başaramaz. Demokratik değişim salt kağıt üzerindeki değişim değildir. O, insanın siyasal-kültürel değişimi demektir. Sovyetler Birliği'nde sosyalist yasalar çok mu kötüydü de sosyalizm geriledi? Siyasal-kültürel değişimi gereğince yakalayamadığı için, çözüldüğünü söyleyebiliriz. Demokrasi, insanın kendini yenilemesi demektir. Bu toplum olduğunda ise, o toplumun aydınlarına büyük iş düşer.

Ortaçağ karanlığını yıkan Avrupa'da o dönemin aydınları birilerinden gelip kendilerini demokratikleştirmelerini beklememişlerdir. O dönem için ödenmesi gereken bedeli ödemiş ve toplumun önündeki karanlık perdeyi yırtıp açmıştır. Daha da geriye gidersek Prometheus tanrı Zeus'tan ateşi çalıp insanlığa vermiştir. Bunun cezasının ölüm olduğunu bildiği halde ve kendisini bir kayaya bağlayıp başında nöbet tutan Hermes’e "Şunu bil ki kötü kaderimi senin köleliğine değişmem dünya’da, Zeus babaya sadık uşak olmaktansa, şu kayanın kulu olmak yeğdir bana" demiştir.

Kendilerine aydın yaftası takanların bugün için sızlanmaktan başka bir şey yapmadığını görüyoruz.

Ömer Laçiner’e geçelim. Laçiner, “...Bu fikri kaygının kaynağında, işçi-emekçilerin kendilerine görel bir refah düzeyi, sosyal ve hukuk devleti imkanları sağlandığı ölçüde devrim-sosyalizmden uzaklaştıkları, kurulu düzene entegre olmayı yeğledikleri gerçeği uzanır. Ve yaklaşık yüz yıldır o bildik, geleneksel sosyalist tanım ve düşünüş biçimi bu gerçeği değiştirememenin, onunla baş edememenin sıkıntısı içindedir” diyor ve ekliyor; “Bu emperyalist refah-tüketim toplumları gerçeği karşısında çaresiz kalıp oradan yüz geri edip devrim-sosyalizm imkanını 'geri' toplumlarda arayan bir yaklaşımdan sıyrılıp, devrim ve sosyalizm imkanını bizzat emperyalizmin

refah tüketim toplumlarının merkezinde yaratmayı - yeniden- deneyecek bir yaklaşım için uğraşmak demektir.”

Laçiner biliyordur ki emperyalizmde refah düzeyi görecelidir ve bunların hiçbiri de emperyalistler tarafından verilmemiştir. Avrupa'da işçi sınıfı bize oranla refah içinde yaşıyor diyebiliriz, ama Avrupa işçi sınıfının tarihine bir bakmak lütfunu da göstermek zorundayız. O hakların her biri için binlerce işçinin kanı dökülmüştür. Ve tabi ki büyük Sovyet devriminin etkileri de emperyalistlere bu konuda ister istemez geri adım attırmıştır. Keynesci politikalar 20. yüzyılın ikinci yarısında hayata geçirilmeye başlanmıştır. Burada amaç, Avrupa'nın bir daha Hitler vahşeti gibi bir şeyi yaşamamasıydı. Bu süreç ve gelişen işçi hareketi, bir de ikinci paylaşım savaşı sonrası Doğu Avrupa'daki devrimler, Avrupalı emperyalistleri ister istemez “sosyal devlet” yapısına sürükledi. Tabii burada kendi ülkelerinde görece refaha dayalı bir toplum yaratan emperyalistler, bunun ağır yükünü da dünya nüfusunun büyük bölümünü oluşturan bağımlı ülkelerin işçi sınıfı ve halklarına yüklüyordu.

Bugün için Avrupa’nın sosyal haklar bakımından bizden iyi olması şaşırtıcı değildir. Ama Sovyetler Birliği’nin çökmesiyle birlikte, bu alana saldırılar da yoğunlaşmış durumda. Eğitime katkı payını gündeme alan, bir çok sağlık hizmetine parayı ve kârı sokan, işçi ücretlerinde sürekli kısıtlamaya giden ve son dönemde büyük hak gasplarını gündeme getirmeye başlayan bir Avrupa durmakta karşımızda.

İşte İtalya, Fransa, Almanya ve Yunanistan'daki işçi ve emekçi eylemleri bunu göstermektedir. Emperyalistler buralarda büyük hak gasplarını gündeme getirmiş durumdalar. Bugün büyük grevlerle karşılık verilmiş olsa da Avrupa işçi sınıfının başına çöreklenmiş olan reformist “çağdaş sendikacılık” anlayışının bu saldırıları uzun vadede karşılayabilecek

gücü yoktur. Ekonomik alanda bu saldırıları gündemde bulunduran Avrupa emperyalizmi, siyasal alandaysa son yapmış olduğu Sevilla zirvesiyle kendisine büyük bir kale yapma hedefindedir. Yeni dönemde Avrupa’da yaşayabilmek ve o haklardan yararlanabilmek için bir çok şartın gündeme geleceği ve kendi ihtiyacı dışındaki insanların sınır dışı edileceği bir Avrupa demokrasisi yeşermekte. Her köşesinde milliyetçilik yeniden fişkırmaktadır. Yabancı düşmanlığı Sevilla zirvesiyle artık resmi politika olarak benimsenmiş durumdadır. Bunları görmemek, AB’nin F tipleriyle ilgili aldığı tavrı görmemek, tam da ben işime geleni görür, işime gelmeyen görmem mantığının ürünüdür ki, herhalde solcu aydın geçinenlere yakışan tutum bu değildir.

Ahmet Çakmak ise yazısında; “Peki dünyada gelirin büyük bir kısmını bir azınlığın yutmakta olduğu, bu durumun son yirmi yıldır daha da vahim hale geldiği ve AB ülkelerinde yaşamakta olan nüfusun önemli bir kısmının söz konusu azınlıktan olduğu da gerçek değil midir?” diye soruyor ve bu soruyu kendi yanıtlıyor: “Değildir!”

Yani Çakmak’a göre AB ülkelerinde gelir dağılımında bir uçurumdan bahsetmek mümkün değildir. Buna kendince bir kılıf da buluyor. “Bu dünyanın fotoğrafıdır. Gerçek görünüşün altında yatandır” diyor. Bunun dünyanın görünüşü olduğu gerçektir ama AB

de bu dünyanın dışında değildir. Bunu anlamamak ve görmezden gelmek aymazlıkla eş anlamlıdır. Ve Çakmak yazısına devam ediyor: “Nitekim bizim solcuların bir kısmı gösterip duruyorlar. Peki ne yapacağız bu fotoğrafla? Günümüzde yoksul çoğunluğun bu eşitsiz düzeni değiştirme doğrultusunda bir kalkışması filan mı var? Yok. Dahası, yoksulların ulusal devrimler çağındaki kalkışmaları da işe yaramadı zaten.”

Gerçekten de Çakmak’tan inciler diyebiliriz. Emperyalizme bağlılığın ve onu kutsamanın teorisi ancak bu kadar yapılabilir. Bu da ancak bizim gibi gelişmemiş ülkelerdeki gelişmemiş liberal aydınlar tarafından ancak bu kadar yapılabilir. Bu yazıları okuyan TÜSİAD’cı sermaye baronları ve emperyalistler sizlerle gurur duymaktadırlar.

Biz sizlere fotoğraf gösterip durmuyoruz. Bugün dünyada yaşanan açlık, yoksulluk, savaş ve diğer insanlık dışı durumların bir an önce bitmesi için, kendi hayatımızı hiçbir maddi çıkar gütmenden ortaya koyuyoruz. Bizim amacımız halkları korkutmak değil, bu sizin politik anlayışınızdır. Yazılarınızı okuyan herkes aba altından sopa gösterdiğinizi kolaylıkla görecektir. Biz bu dünyada yaşanan tüm insanlık dışı uygulamaların kaynağını gösteriyoruz ve diyoruz ki, bu kaynak kurutulmadan insanlığın gideceği tek bir yer vardır ve o da çok uzakta değildir artık; “BARBARLIK!”

Ama bu kaynağı kurutursak insanlık daha iyi bir dünyada yaşamaya imkan bulacak. Yani Şeyh Bedreddin’in dediği gibi, “Yarin yanağından gayri her şeyde hep beraber diyebilmek için.” Bizim düşündüğümüz dünya budur. Bu da emperyalizm ve onun işbirlikçilerinin tarihe gömülmesinden sonra, işçi sınıfın önderliğinde kurulacak yeni bir dünyayla, Sosyalist bir dünyayla mümkündür. Bugünkü durum bizim kavgaya daha sıkı sarılmamızı sağlamaktadır.

İsrail siyonizmi Filistin’de kalıcı işgal peşinde

Bush’un “kirli barış” planını açıklamasının hemen ardından harekete geçen siyonist ordu, tonlarca patlayıcı kullanarak, El Halil’de Filistin Özerk Yönetimi’ne ait binaları havaya uçurdu. Patlama çevrede deprem etkisi yaratarak büyük çaplı hasara yol açtı.

İşgali kalıcı şekilde planlayan Şaron yönetimi, Filistin kentlerinden geri çekilmenin “güvenliğin sağlanmasına” bağlı olduğunu açıkladı. İsrail’in güvenliğin sağlanmasından kastı, Bush-Şaron dayatmalarının kabul edilmesidir. Bunun mümkün olmadığı ise farklı çevrelerin üstünde birleştikleri ender konulardan biridir. Zaten İsrail kalıcı bir işgal peşinde olduğunu gizlemiyor. Filistin Özerk Yönetimi’ni fiilen devre dışı bırakmış bulunuyor. Filistin polis karakollarına baskınlar düzenleyerek Özerk Yönetim’in güvenlik kurumlarını dağıtıyor.

Sözde “güvenliği sağlama”yı üstlenen siyonist ordu, İsrail denetiminde bir “sivil yönetim” kurmaya hazırlanıyor. Böylece Oslo Anlaşması öncesine dönüş tamamlanacak. Bu arada işgal altında bulunan kentlerde Nazi uygulamaları devam ediyor. Son olarak Batı Şeria’daki El Amari mülteci kampına giren İsrail ordusu, 15-40 yaş arasındaki bütün erkekleri futbol stadyumu ve okul bahçesine toplayarak sorguya çekti. Ardından çok sayıda Filistinli toplama kamplarına götürülerek tutuklandı. Filistin halkına karşı uygulanan bu sınırsız vahşet Şaron ve siyonistlerin Araplar’dan arındırılmış “Büyük İsrail” düşüne ulaşmak istediklerinin açık bir göstergesi.

Filistin işgal edilmiş, Özerk Yönetim çökertilmiş olduğu halde, Bush verdiği demeçte Filistin halkına şantaj yaparak tehditler savurdu. “Terörizmi reddetmeleri” için Filistinlilere baskı yaptıklarını, ancak bunun sonuç vermemesi durumunda askeri yöntemlere başvurmaktan kaçınmayacaklarını dile getirdi. Şaron’un bakanı Şimon Perez bile Bush’un demecini eleştirdi. Perez, demeci “ölümcül bir hata” olarak değerlendirdi ve “bir kan gölü oluşabilir”

uyarısında bulundu.

Bush, Filistin yönetimi dağıtılmışken, Filistin işgal altındayken, öncelikle reformların yapılması ve seçimlere gidilmesi gerektiğini tekrarlayıp duruyor. Oysa Filistinli bakanlar bile on dakika uzaklıkta olan bir köye gitmekte güçlük çekiyorlar. Haydut başı, bu koşullara rağmen, Filistinlilerin bir iç reforma gitmek zorunda olduklarını buyuruyor. Eğer bir devlet olmak istiyorlarsa, Şaron-Bush ikilisinin her dediğini hemen yapmalılarmış.

Bu koşullarda ABD ve İsrail’in işbirlikçi bir “Karzai” yaratma hevesleri kursaklarında kalacaktır. Zira İsrail ya da ABD tarafından onaylanan her lider bir kukla sayılıp Filistin halkı tarafından reddedilecektir. Bu gerçeğin farkında olan Şaron ve Bush’un gözde adayı Dahlan bile, kuşatma ve işgale karşı çıkarak Arafat’a destek vereceğini açıkladı. Dahlan’ın tavrı, işgalcilerin kolay kolay bir kukla bulamayacaklarının göstergesidir.

Amerikan yönetiminin mali yardım üzerinden yapmaya çalıştığı şantaj da boşa düşecektir. Bush’un üst düzey bir temsilcisi, Filistin’de yapılacak seçimlerde Arafat’ın yeniden seçilmesi halinde, ABD’nin Filistin’e yaptığı mali yardımı keseceğini açıkladı. Ancak Filistin halkı onurunu dolar karşılığında pazarlamayacağını, Amerikan yardımını reddederek daha önce göstermiştir.

Siyonist işgal ve katliamlara karşı sesini çıkarmayan Arap Birliği de Bush’un kirli barışına hayat kazandıramaz. Arap Birliği adına açıklama yapan Birlik Genel Sekreteri Amr Musa, Bush’un konuşmasında bazı olumlu yönler bulunduğunu savundu. Musa, Arap devletlerinin de Filistin devletinin oluşum sürecinde aktif rol almaları gerektiğinin altını çizdi. Ortadoğu’nun şeyh ve diktatör bozuntuları demokratik bir Filistin devletinin kurulmasına engin demokrasi deneyimleriyle katkıda bulunacaklarmış! Arap halkları nezdinde gayri-meşru olan Ortaçağ kalıntısı bu despotların da emperyalist

barışın hayata geçmesini sağlamaya güçleri yetmeyecek.

Bush’un Ortadoğu planları daha çok katliam ve yıkım demektir. Bu planlar, Amerikan emperyalizminin “terörle savaş” adı altında yürüttüğü saldırının bir parçasıdır. Ortadoğu’da kalıcı askeri işgalin gerektiği şimdiden Amerikan medyasında açıkça dile getirilmeye başlanmıştır.

Ortadoğu barışı için Bush ile görüşmeye hazır olduğunu açıklayan ve hala da kendini kabul ettirmek için çırpınan Arafat’ın atanmış yönetimi, Filistin halkını temsil etme yeteneğini çoktan yitirdi. İşgal ve kuşatmaya karşı tepkiden dolayı Arafat hala destekleniyor. İsrail işgaline karşı birlikte davranmak zorunluluğu da bu destekte önemli bir etken. Filistinli işsiz ve emekçilerin eylemleri, eylemlerde dile getirilen talepler, bu desteğin kerhen olduğunu gösteriyor.

Filistinlilerin yıllardır talep ettikleri reform ve seçimler, anayasal kurumlar ve bağımsız yargının kurulması talepleri baskıyla karşılanıyordu. Bunları dile getiren Filistinliler hapse atılıyordu. Yolsuzluktan bahsedenler “ulusal proje”nin düşmanları sayılıyordu. Şimdi Arafat, Bush ile Şaron gibi katillerin taleplerini yerine getirmek için seçim tarihi belirleyip, artık işlevsiz olan Filistin yönetiminde görevden almalar ve atamalar yapıyor.

Filistin halkının talep ettiği değişimler, emperyalist-siyonist güçlerin dayatmalarıyla değil, işgale karşı direnen Filistin halkının mücadelesiyle gerçekleşecektir. Binlerce emekçi ve işsizin alanlara çıkıp hem siyonizme, hem de Arafat yönetimine tepkilerini ve taleplerini dile getirmeleri son günlerde yaşanan önemli bir gelişmedir. Sorunu gerçek bir çözüme ulaştırabilecek tek güç, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadelesidir. Bu sınıfsal temel üzerinde gerçekleşecek bir çözüm, emperyalizmin Ortadoğu’ya dönük kanlı planlarını boşa çıkarmanın da yolunu açacaktır.

Bir kültürel etkinlik deneyimi...

“Ağlama salkım söğüt” oyunu

21 Haziran’da, Almanya’nın Bielefeld kentinde “Başka bir dünya mümkün!” adlı kültürel etkinliğimizi gerçekleştirdik. Katılım 150 kişi civarındaydı. Sergilediğimiz “Ağlama salkım söğüt” isimli oyun büyük beğeniyle karşılandı. Bielefeld’li gençler olarak böylesi bir etkinliği ilk kez yapıyoruz. Bizi bu etkinliğe taşıyan süreci kısaca anlatmak istiyoruz.

Uzun bir süredir genç insanlar olarak kendimizi ifade edeceğimiz bir ortam yaratmanın özlemini duyuyor, çabasını harcıyorduk. Zira iki kültür arasında ezilen gençler olarak, oldukça ağır bir fatura ödemek zorunda olan insanlardık. Bizler kimliksizliğin ve kişiliksizliğin bir biçim haline geldiği bir dönem ve ortamda yaşıyoruz. Buna karşı bir alternatif yaratmazsak eğer, onun bir parçası olacağımızı da biliyoruz. Bizi hiçe sayan bu düzen karşısında biz de varız diyebilmek zorunda hissettik kendimizi. Bu alternatifini yaratmak için çaba sarfetmek bizim yapabileceğimiz en anlamlı davranış olacaktı.

Başlangıçta şiirler okuyan bir grubu oluşturmakla yola çıktık. Uzun bir süre kendi kendimize şiirler seçtik, okumaya çalıştık vs. En önemlisi de birlikte üretmenin gereği olarak birlikte tartıştık, birlikte karar

verdik, kısaca bir kolektif oluşturduk. Bizim için bu işin yalnızca bir yanıydı.

İşin asıl önemli yanı; kendi ülkelerinden uzaktaki bu işçi ve emekçilerin duyarlılıklarını artırmak ve mücadele isteklerini harlamak. Bu nedenle seçtiğimiz şiirlerimiz olsun, türkülerimiz olsun hep mücadeleyi ve bizim hayatımızı anlatıyordu. Çalışmamızın son bir aylık döneminde, Tiyatro sanatçısı Erdoğan Egemenoglu’ndan yardım istedik. Bu talebimizi olumlu karşıladı ve Egemenoglu bizimle birlikte bir haftalık bir çalışma yaptı. Onun katkılarıyla birlikte bizim çalışmamız şiirden öteye tiyatral bir boyut kazandı. Nazım Hikmet’in şiirlerinin de yer aldığı 15 şiir, türkü ve marştan oluşan ve baştan sona kurgulu bir tiyatro oyunu olan “Ağlama salkım söğüt” oyunu böyle ortaya çıktı.

Oyunu sahneleyen kolektif, ikisi teknik ekiple olmak üzere 19 kişiden oluşuyordu. Oyunumuzun en önemli özelliklerinden biri, bunun hemen hemen hepimiz için bir ilk sahne deneyimi olmasıydı. Gerek çalışmalarındaki istikrarımız ve ısrarımız gerekse de sahnedeki uyumumuz, Erdoğan Egemenoglu’nun katkılarıyla birleşince, verdiğimiz emeğimize uygun

bir oyun sergilemeyi başarabildik.

Oyunumuzun en can alıcı yanı grubumuzda yer alan çocuklardı. Onlar bu oyunda baştan sona yer alıyorlardı. Bütün bir çalışma boyunca çocuk oyuncuların gösterdiği istikrar, ısrar ve çaba dikkate değerdi. Onların heyecanları ve motivasyonları bizleri de etkiliyordu. Onların heyecanları sadece kendi rollerine değil, bütün bir oyuna karşı idi. Bu dikkatleri herkesi oldukça şaşırttı. Nerdeyse bütün şiirleri ezberlemişlerdi. Oyunla ilgili her tartışmada onlar da vardı. Bu çalışmamızın başından sonuna yaşadıklarımızla çok ilgi çekici deneyimler edindik.

Oyunun sonunda oyuncu kolektifi olarak sahnedeaydık, izleyicilere ön hazırlığımız hakkında bilgi verdik ve oyuna ilişkin görüşlerini dinlemek istediğimizi bildirdik. Söz alanlar oyundan çok etkilendiklerini samimi duygularla dile getirdiler. Doğru halkayı kavradığımıza tanık olduk. Amacı açık olan ve hedefine kilitlenmiş bir emek karşılıksız kalmıyordu.

BİR-KAR’lı gençler/Bielefeld

ABD emperyalizmi, kısa bir aradan sonra faşist askeri darbeler çizgisine yeniden dönüyor...

Venezüela’da yeni faşist darbe hazırlığı

İkinci emperyalist paylaşım savaşından sonra bağımlı ülkelere akan Amerikan sermayesi, bu ülkelerde kapitalizmin hızla gelişmesini beraberinde getirdi. Kapitalizm yeni sınıflar, yeni sınıf mücadeleleri demektir. Bu gelişim kendini göstermekte gecikmedi. Kapitalizmin gelişimiyle parçalanın köylülük, bağımlı ülkelerde tarih sahnesinde yerini alan işçi sınıfı, bu mücadelenin gelişimine paralel olarak kitleselleşen gençlik hareketleri, yükselişe geçen toplumsal muhalefetin başlıca bileşenlerini oluşturuyordu.

Sovyetler Birliği’nin henüz ayakta olduğu bir döneme denk düşen bu devrimci yükseliş, emperyalist/kapitalist sistemin jandarması ABD tarafından kaygıyla izleniyordu. Devrimci yükseliş karşısında Amerikan patentli çözüm; askeri faşist darbeler oldu. Aralarında Türkiye’nin de bulunduğu birçok bağımlı ülkede, faşist darbeler, CİA’nın planlama ve yönlendirmesiyle peşpeşe hayata geçirildi. Bu dönemde faşist beyaz terör bir yönetim biçimiydi. İşkence, katliam, gözaltında kayıplar, kitlesel tutuklamalar, işçi sınıfı ve emekçilerin bütün sosyal ve demokratik haklarının gasp edilmesi, bu dönemin karakteristik özelliğidir.

Faşist darbelerin fikir babalarından Henry Kissinger bu vahşet gösterilerini açıktan savunuyordu. Şili’de, doğrudan CİA eliyle faşist diktatör Pinoche’nin iktidara taşınmasından sonra bir açıklama yapan Kissinger; *“Bir ülkenin halkı komünizmi seçecek kadar sorumsuzluk gösterdiyse biz buna seyirci mi kalacağız?”* diyordu. Bu sözler, Amerikan emperyalizminin bağımlı ülkelerde yükselen devrimci hareketlere karşı uyguladığı politikanın özetidir. Bu politika hem Amerikan kamuoyunda hem de dünya da teşhir olup tepki toplamaya başlayınca, ABD yönetimi CİA’nın hareket alanında belli bir sınırlamaya gitmek zorunda kaldı. Bu, görüntü amacıyla alınmış bir karar olmakla beraber, Amerikan yönetimi açısından bir geri adımdı.

Askeri faşist cuntalardan “düşük yoğunluklu demokrasi”ye

Amerikancı generaller yönetimindeki askeri cuntalar emekçilere çektirdikleri acılar, ilerici-devrimci muhalefete karşı uyguladıkları açık zulme rağmen toplumsal muhalefetin yeniden yükselişini önleyemediler. Gittikçe teşhir olan cuntacılar, kitleleri aldatmak amacıyla üniformalı faşistlerin önüne sivil kuklaları sürdüler. Buna da demokratikleşme dediler. Toplumsal muhalefetin basıncı ile sınırlı demokratik kazanımlar elde edilmekle beraber, siyasi yönetimlerin niteliğinde herhangi bir değişim olmadı. Tam tersine, bu sürede sivil görünümlü faşizan yönetimler, çeteleşen devletlerini tahkim etmeye devam ettiler.

80’li yılların sonlarına doğru görünürde askeri cunta kalmamıştı. Güya (aralarında Türkiye’nin de bulunduğu) bu ülkeler görünürde seçimle iş başına gelmiş siyasetçiler tarafından yönetiliyordu. Ancak Türkiye örneğinde de olduğu gibi asıl iktidar hala ordudadır. Zira MGK, aylık toplantılarla sistem için hayati önem taşıyan kararları doğrudan kendisi almaktadır. Keza sistemin içinde bulunduğu krizden dolayı burjuva siyaset sahnesinde yer alan partiler kısa sürede teşhir olmaktadır. Bu da düzenin siyasi itibarını sifıra yakın bir düzey(sizliğe) düşürmektedir. Buna

rağmen yönetimde herhangi bir boşluk doğmamaktadır. Bu da asıl yönetici gücün ordu eksenli derin devlet olduğunu gösteriyor.

Bu arada MGK türü kurumların Türkiye’ye özgü olmadığını, bütün kapitalist ülkelerde bu işleve sahip kurumlar olduğunu belirtelim.

Bush yönetimi ve askeri darbeler yeniden dönüş

Amerikan silah ve petrol tekellerinin temsilcisi Bush’un iktidara gelmesinden sonra ABD emperyalizminin saldırgan tutumu dizginlerinden tamamen boşaldı. Amerikan emperyalizmi hegemonyasını koruyabilmek için sadece devrimci hareketler değil, Amerikan çizgisine ters düşen her ülke veya örgüt, açık şiddete dayalı bir saldırganlığın hedefi durumuna geldi. Irak, Yugoslavya, Afganistan, son olarak Filistin halkları bu vahşetin ilk kurbanları oldular. Bu listeye geçen Nisan ayında Venezüela halkı eklenmek istendi, ancak emekçiler militan bir direnişle ilk raundu kazanarak darbecileri geri püskürttü.

Nisan ayında gerçekleşen ancak ömrü üç günle sınırlı kalan darbeyi sevinçle karşılayan tek ülke Amerika oldu. Bu girişimin 11 Eylül’den sonra yetkileri arttırılan CİA’nın ilk icraatı olduğu kimse için bir sır değildir. Darbecilere silah veren, darbe öncesi Venezüela heyetini Washington’da ağırlayan, darbecilerin hemen başkanlık koltuğuna oturttukları işbirlikçi burjuvazinin temsilcisi Pedro Carmona’ya arka çıkan mesajları peşpeşe yayınlayan yine Amerikan yönetimi olmuştur. Petrol üreten ülkelerin başında gelenlerden biri olan Venezüela’da, Chavez gibi bir başkana ABD tahammül edemiyor.

Hugo Chavez’in hedef seçilmesi bir tesadüf değil. Kapitalist/emperyalist sistemin dünya çapında işçi sınıfı ve emekçilerin kazanımlarına azgınca saldırdığı bir dönemde, emekçilerin yaşamında nispi bir iyileştirme vaat ederek iktidara gelen Chavez’in, bu alanda bir ilk adım olarak petrol şirketini kamulaştırması, tekellerin tahammül edeceği bir durum değildi. Petrol gelirlerinin bir kısmının asgari ücretin arttırılmasına (% 20 zam yapıldı), halkın çoğunluğunun sağlık ve eğitim alanında bir iyileştirmeye, işsizliğin azaltılması gibi alanlara harcanması, Amerikan tekelleri ve yerli işbirlikçilerini kaygılandırdı.

Bu gelişmeler üzerine işbirlikçi burjuvazi, tarım burjuvazisi, devlet bürokrasisi arkalarına Amerikan emperyalizmini de alarak Chavez karşıtı bir blok oluşturdular. Buna medya tekellerinin yaptıkları düşmanca yayınlar ve CİA güdümündeki Venezüela İşçileri Konfederasyonu’nun işçi sınıfının bir kesimini Chavez karşıtı eylemlere yönlendirmeyi başarması da eklenince, gerici tablo tamamlanıyor. Venezüela’da yaşanan gelişmeler, burjuvazinin düzen içi reformlara, emekçilere kısmi tavizlere bile katlanamayacak duruma geldiğini gözler önüne serdi. Bu gerici blok devlet başkanı Chavez’e karşı tepkisini Amerikancı askeri darbe ile gösterdi. Nisan’daki darbe girişimi ile ABD, aynı zamanda faşist askeri darbeleri yeniden devreye koyduğunu ilan etmiş oldu.

Oysa Chavez, kendisine karşı blok oluşturulunca halka verdiği vaatleri sulandırmış, işçi sınıfı ve emekçileri düş kırıklığına uğratmıştı. Yine de askeri

darbeye karşı direnişe geçen kitleler, darbeyi püskürtüp Chavez’i tekrar başkanlığa taşıdı. Geriye dönük attığı adımlar ise, Chavez’i hedef olmaktan kurtaramadı.

Venezüela sert sınıf çatışmalarına gebe dir

Darbe üzerinden henüz iki ay geçmişti ki, ABD ve Venezüela basını Chavez düşmanlığına yeniden hız verdi. ABD’nin önde gelen gazetelerinden *Washington Post*, “muhafiflerin de, Hugo Chavez’in de ikinci darbeyi beklediğini” ileri sürdü. Keza, işbirlikçi burjuvazinin denetiminde olan Venezüela basını da aynı çizgide bir yayına hız vermiş bulunuyor. Son günlerde yayınlanan bir kaset halkta büyük rahatsızlık yarattı. Ordu içinde kendini “Aktif Subaylar” olarak tanıtan kişiler, kasette Chevez’in silahlı destekçilerine karşı savaşmaya yemin ediyorlardı. Aynı günlerde Venezüela İşçi Sendikaları Konfederasyonu yönetimi genel grev çağrısı yapmaya hazırlanıyor. “Ulusal Direniş Cuntası” adlı grup da, Chavez’in politikasından duyduğu rahatsızlığı dile getirerek, Chavez’e karşı mücadele çağrısı yaptı.

Devlet Başkanı Chavez ise, ordu kademelerinden gelebilecek bir darbe girişimine karşı “Bolivarcı Gruplar” olarak adlandırılan milis güçlerinin sayısını arttırıyor. Yoksul semtlerde örgütlenen milislere katılımın yüksek olduğu, bugüne dek yüzbinlerce emekçinin milislere üye olduğu bildiriliyor. Çatışmaların aldığı bu boyut kendine özgü bir durumun ifadesidir. Zira Chavez kapitalizmi aşma iddiası taşımamasına karşın iktidarını korumak için yoksulları silahlandırıyor. Bu gelişme kitlelerin muazzam bir şekilde politikleşmesine de yolaçabilir. Kuşkusuz devrimci önderlik alanında yaşanan boşluktan dolayı emekçiler, burjuvazinin bir kesiminin peşinden sürüklenme riskiyle de karşı karşıya bulunuyorlar. Ama herşeye rağmen kitlelerin politik mücadeleye aktif bir katılımı söz konusudur. Emekçilerin Chavez’i desteklemesi de onların yaşamında nispi iyileşme sağlayan uygulamalarından dolayıdır. Bu da desteğin bir sınıf iç güdüsüne dayandığını gösteriyor.

Çoğunluğun oylarıyla Şili devlet başkanlığına seçilen Allende, sosyalizmi inşa etme iddiası taşımamasına rağmen Şili işçi sınıfının silahlanma taleplerini reddetmişti. Oysa aynı dönemde Şili burjuvazisi tarafından silahlandırılan faşist çeteler ve Amerikancı generaller darbe hazırlığına hızla devam ediyorlardı. 1973’te Şili’de gerçekleşen faşist darbenin ardından işçi sınıfı, devrimci hareket ve Allende’nin sosyalist partisi ağır kayıplar verdiler. Bütün kazanımları bir çırpıda gaspedildi. Venezuela’da farklı bir süreç işlemekle beraber Chavez kitlelerin gücünü harekete geçirmek için çaba harcıyor.

Chavez yönetimi sistemi aşan herhangi bir yön taşımıyor. Ancak sistem taviz vermeye tahammül etmediği için Chavez ya geri adım atacak, ya da daha ileri bir noktada çatışmayı göze alacak. Emekçilerin çıkarlarını asgari düzeyde sahiplendiği sürece kitlesel bir desteği arkasına alabilecek. Yüzbinlerce emekçinin silahlanması kitlelerin çatışmaya hazır olduklarını gösteriyor. Sınıf çatışmalarının sertleşmesi durumunda, çatışma içinden devrimci bir önderliğin çıkması ihtimal dışı olmayacaktır.

Emperyalistlerden "umut yolculuğuna" duvar

Son dört yıl içinde Avrupa'ya sığınmacı olarak gelmeye çalışanlardan 600 kişi suda boğularak, konteynırlarda ve kamyon kasalarında havasız kalarak ya da soğuktan donarak öldüler.

Birleşmiş Milletler'in verilerine göre: 1974'te dünyada toplam sığınmacı sayısı 2.4 milyondur. Aradan geçen 22 yılda bu sayı 12 kat kadar artarak 27.4 milyona ulaştı.

“Emniyet verilerine göre: Türkiye’ye 1995-2002 yılları arasında illegal yollardan girdiği belirlenen 346.948 kaçak yakalandı. Son 3 yılda ise 45.779 kaçığın Türkiye’ye girişi engellenirken, aynı süreçte kaçak göçü organize eden 2520 kişi yakalandı”. (Cumhuriyet, 1 Temmuz 02)

Geçen hafta İspanya'nın Sevilla kentinde yapılan AB zirvesinde gündemin temel sorunu sığınmacıların AB ülkelerine girişinin engellenmesiydi. “Uygar” Avrupa ülkeleri, sığınmacılığı engellemenin ve göç yollarını kapatmanın çarelerini tartıştılar. Bu tartışmalar sonucunda; sığınmacıların AB’ye girişlerini engellemek için güvenlik tedbirleri ve sınır kontrollerini artırmak; Avrupa’da yaşayan sığınmacıların yaşamlarını baskı altına alarak Avrupa’yı terketmeye zorlamak; bu yolla yeni gelecek sığınmacılar üzerinde de caydırıcılık yaratmak önerileri tartışıldı. Sorunun kaynağı olarak görülen yoksul ülkeler içinde çeşitli yaptırım kararları alındı.

Sığınmacılığın kaynağı olarak görülen yoksul ülkelere yapılan yardımların kesilmesi de gündeme alınan bir diğer konuydu. Fakat bu öneri riskli bulundu ve ertelendi. Bunun yerine göçü-sığınmacılığı önlemek için gerekirse insan haklarını kısıtlayacak ve polisiye tedbirler alacak ülkeleri destekleme kararında ortaklaştılar.

Avrupa’da faşist ve sağcı partilerin yabancı düşmanlığı üzerinden politika yaptıkları, kapitalizmin ürettiği toplumsal sorunların kaynağı olarak yabancıları gösterdikleri ve sistem tarafından yıkıma uğrayan kitlelerin tepkilerini bilinçli olarak yabancılarla yönelttikleri biliniyor. Bu konuda Avrupa’nın sağcı-ırkçı-faşist partileri artık yalnız değiller. Sosyal demokratlar ve solda görünen partiler de bu sorun karşısında ortaya sağcılardan farklı bir tutum koymuyorlar.

İktidara geldikten sonra yaratacağı riskler nedeniyle görevinden alınan Haider, alınan bu kararların kendi faşist programını ve kendisini haklı çıkardığını ifade edebiliyor. Bu ortaklaşma, bu gerici kararlar “uygar” denilen emperyalist devletlerin sığınmacılığı kendi geleceklerine bir tehdit olarak görmelerinin sonucu. Bir taraftan gerekirse açık savaşlarla sürdürülen sömürü politikaları ve talan, diğer taraftan elleriyle besledikleri ve iktidara taşıdıkları diktatörlüklerin cehenneme çevirdiği ülkelerde yaşam mücadelesi veren milyonların çaresizlik içinde çırpınışları. Ve son çare olarak denenen göç yolları da şimdi “uygar” efendiler tarafından kapatılıyor.

Düne kadar milyonlarca Afrikalı’yı köleleştirenler, onları yaşadıkları ülkeden koparıp yaşam hakları dahil herşeylerini ellerinden alan ve uygarlıklarını bunun üzerinde inşa edenler, şimdi aşırı göçün sömürü sistemlerini tehdit ettiğini düşünerek onları açlık içinde ölmeye terk ediyorlar. Koca bir kıtayı (Afrika) sömürüp talan ettikten sonra geriye kalan sorunlar; açlık, sefalet, kitlesel hastalıklar onları ilgilendirmiyor artık. Hatta, böyle olması gerekiyor. Şimdilerde kamuoyuna yeni açıklanan belgelerde Amerikan gizli nüfus politikalarına

göre, üçüncü dünya ülkelerinin nüfus artışı ABD’ye yönelmiş bir tehdit olarak tanımlanmış. Ruanda’da doğrudan bir kıyıma yolaşması da bu tehdit tespitinin olağan bir gereği artık.

Bir avuç zengin insanın varlığı milyonlarca insanın yoksullaştırılması sonucunda mümkün olabiliyor. Bir avuç insanın saltanatını sürdürmesi milyonlarca insanın birbirine kırdırılması, yurtlarından dağıtılması sayesinde mümkün olabiliyor. Sığınmacıların, göçmenlerin, ülkesinden kaçmak zorunda kalanların yaşam ve can güvenliği gibi haklı gerekçeleri var. Emperyalist çıkarları uğruna dünyayı kan gölüne çevirenlerin ise hiçbir haklı ve meşru gerekçeleri yok. Sığınmacıların beslenmek, barınmak gibi doğal ve insani ihtiyaçları var. Onlar hiçbir şekilde çalışmadan para kazanmak için göç yollarına dizilmiyorlar. İş bulabildikleri her yere ulaşmaya çalışıyorlar. Bir iş bulup çalışmayı, çocuklarının aç kalmadan yaşayabileceği, savaşlarda ölmeyeceği, boynu bükük yetişmeyeceği bir ülke bulmak istiyorlar. Buldukları en ağır işlerde düşük ücretlerle çalışıyorlar. İşte bu haklı taleptir korkulan ve reddedilen. Zira kitlesel işsizlik nedeniyle sudan ucuz emeğe de ihtiyaç duymuyor artık emperyalistler. İhtiyaç olduğunda en kötü işler yine onları bekliyor.

Üçüncü dünyanın yoksul insanları doğup büyüdüğü yerleri terketmek zorunda bırakılıyorlar. Dün köleleştirilerek ayaklarında prangalarla zorla götürüldükleri yabancı ülkelerin kapıları bugün yüzlerine kapanıyor. Bir umutla ve binbir riskle bu kapıları zorlayan binlerce insan göç yollarında ölüyor, hatta katlediliyor. Yaşadıkları toprakları onlara zindan edenler bu son umudu da böylece ellerinden alıyorlar.

Mülkiyet hakkının kutsallığını en başa koyan kapitalist hukukta bireyin en temel ve vazgeçilmez haklardan biri, güya özgürce kullanacağı yaşam hakkıdır. Bunu çalışma ve seyahat gibi diğer haklar izliyor. Fakat bu sözde evrensel haklar yalnızca bir avuç ayrıcalıklı insan için geçerli. Sefalet içindeki

milyonlar için bunlar yalnızca kağıt üstünde kalan yalanlardan ibaret. Sömürücü ve sömürgeci kapitalizm onlara hiçbir yerde hayat hakkı tanımıyor.

Milyonlarca insan, doğup büyüdüğü topraklardan, ailelerinden koparak insanca yaşayabilecekleri bir dünya bulma özlemiyle yollara düşüyorlar. Macera için değil, yaşamak için. Hem de sonunda ölümün olduğunu bile bile. Yolculuklarda perişan olabilecekleri bile bile. Uygar düzenin sınır bekçileri ve koruyucuları tarafından kurşunlanma ihtimalinin olduğunu bile bile. Yaşamları boyunca sahip olabildikleri tüm varlıklarını terkederek yollara diziliyorlar. Ne iyi-kötü bir iş bularak ülkesinden kopanlar ne de gerisin geri ülkelerine yollananlar, hiçbirisi insanca yaşam koşullarına sahip olamıyor.

Acı deneyimlerle dolu milyonların göç öyküsü, onları göçe zorlayan koşullar ortadan kalkıncaya kadar da sürecektir. Kapitalist barbarlığın yol açtığı bu maddi ve manevi yıkımı sona erdirmek sömürünün, sınıfların ve sınırların ortadan kalktığı bir dünya demek olan sosyalizmle mümkündür. Milyonlarca emekçi özlem ve taleplerine ancak bu dünyayı kurarak kavuşabilirler.

“Milli coşku” başlığı altında kirli propaganda

Sabah gazetesi, 2 Temmuz tarihli sayısında, “milli coşku” başlığı altında yayınladığı iki resim ile bir karşılaştırma yapıyor. Türk milli futbol takımının dünya üçüncüsü olması dolayısıyla Taksim’de düzenlenen kutlama “Yıl 2002 coşkulu Pazar” başlıklı bir resimle veriliyor. Diğer ise “Yıl 1977 kanlı Pazar” başlığı ile verilen, 36 kişinin katledildiği 77 1 Mayıs’ında Taksim Meydanı’nda gerçekleşen eylemin resmi. Altındaki haberde ise *“Yaşlısı genci, kadını erkeği, zengini fakiri, solcusu sağcısı... Ellerinde Türk bayrağı olan binlerce insan önceki akşam Taksim Meydanı’na koştu”* deniliyor. Doğrusu kutlamak gerekiyor; bir anda, toplumda ulusal, sınıfsal, siyasal, etnik ne kadar ayırım varsa ortadan kaldırma başarısı gösteriliyor.

Hemen altta Taksim’de birkaç esnafla yapılan röportajlar yer alıyor: *“Taksim’de kanlı 1 Mayıslar’a tanık olan yılların esnafları, allahım bugünleri de mi görecektik, ilk kez camımız kırılmadı, tezgah arkasına saklanmadık, ilk kez böylesi bir kalabalıktan korkmadık, gönül rahatlığıyla dükkanımızı açtık”* diyorlarmış.

Tarihe kanlı Pazar olarak geçen 1 Mayıs ‘77’deki devlet katliamının üstünü örtmek için cam-çerçeve edebiyatına sarılıyorlar. Aradan 25 yıl geçmesine rağmen, tam bir arsızlıkla bunun için malzeme yaratmaya devam ediyorlar. Sınıfa ve öncülerine saldırmak için sermayenin bu satılık kalemleri

hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar. 77 1 Mayıs’ında otomatik silahlarla, gaz bombalarıyla, panzerleriyle kitleye saldırarak onlarca insanı katleden devlet güçleri aklanıyor. “Halk polis el ele eğlendi. Taksim Meydanı’nın kötü anılarına kırmızı-beyaz bir perde çekti” deniliyor.

Tam sayfa verilen bu haberde “peki ne değişti” sorusuna ise, Gaziantep Belediyesi ve Gaziantepspor Başkanı, ‘68 kuşağının temsilcisi sıfatıyla cevap veriyor: “77’deki Taksim mitinginde bildiğim kadarıyla 5 bin kişi vardı.” Açıkça yalana başvuruyor, 500 bin kişilik görkemli 77 1 Mayıs’ına 5 bin kişinin katıldığını söylüyor. Ve ekliyor, "milli takımı ise Taksim’de 200 bin kişi bekledi”!

Boşuna çırpınmayın! Bir tarafta tüm tehditlere rağmen alanlara çıkan 500 bin emekçi, diğer tarafta haftalardır sürdürülen kampanyalara rağmen en iyimser rakamla 100 bin kişi... Yalan ve karalamalarınızın gücü bu gerçeği değiştirmeye yetmez. Koca bir sayfa ayırdığınız bu yazı gösteriyor ki, hala korkulu rüyanız olduğu anlaşılan ‘77 1 Mayıs’ı ve benzeri kitlesel gösteriler yakın. Çünkü o dönem bu eylemlere kaynak olan sorunlar artarak devam ediyor. Yalan ve karalamalarınız bir sonuç vermeyecek. Size önerimiz, bu onursuz işi bırakmanız. Aksi halde siz de bu düzenle birlikte tarihin çöplüğündeki yerinizi alacaksınız.

B. Ekim

Emperyalist G8 zirvesi...

Kendi aralarında dalaşıyorlar, halklara karşı kolkolalar...

Emperyalist G8 Zirvesi 26-28 Haziran tarihleri arasında Kanada'nın Kananaskis yöresinde gerçekleşti. Zirveye dünyanın en zengin 7 ülkesi ve geçtiğimiz yıl birliğe kabul edilen Rusya dışında, Afrika ülkelerini temsilen Nijerya, Güney Afrika, Senegal, Cezayir ve emperyalistlerin kuklası durumundaki BM Genel Sekreteri Koffi Annan katıldı. Davet edilen Mısır Başbakanı Hüsnü Mübarek ise zirveye Ortadoğu sorunundan dolayı katılmayı reddetti.

ABD'den Filistin düşmanı kampanya

G8 Zirvesi, bir Amerikan tekelinin ekonomi tarihinde en büyük yolsuzluk bilançosunun ortaya çıktığı ve yine Amerikan emperyalizminin şefi Bush'un Filistin lideri Yaser Arafat'ın "politik sahneden silinmesi" üzerine talebini yükselttiği koşullarda başladı.

Zirvenin gündemini Rusya ve Afrika'ya yapılacak yardımların yanı sıra Bush'un Arafat ile ilgili konuşması oluşturuyordu.

Bush, diğer G8 temsilcilerinden farklı olarak, Arafat'a karşı sürdürdüğü kampanyasına zirvede de devam etti. Al Aksa şehitleri örgütünün bir militanı için 20 bin dolar ödediği şeklindeki İsrail iddiasını gerekçe göstererek, Filistin hükümetini "teröristleri beslemekle" suçladı. Tüm ülkelere Filistin'e yaptıkları yardımı durdurmaları için çağrı yaptı. Çağrıyla Avrupalı emperyalistlerden sadece sadık suçortağı Tony Blair desteklerken, diğer ülkeler Filistinliler'in kendi liderini seçme hakkına saygılı olmak gerektiğini söylediler.

Emperyalistler arası gerginlikler

Cenova'dan beri Amerikan emperyalistleri ile Avrupalı emperyalistler arasındaki çıkar çelişkileri keskinleşmekteydi. Amerikan emperyalizminin, özellikle 11 Eylül sonrasında, her konuda tek başına hareket etme yoluna gitmesi, bunu "tek yanlı dış politika" adı altında süreklileştirmeye çalışması, böylece karar süreçlerinde diğer emperyalist ülkeleri hiçe sayarak ya da aşağılayarak kendini izlemek zorunda bırakması vb., emperyalistler arası gerginliği daha da artırdı. Avrupa Parlamentosu'nda son dönemlerde Amerika ile ilgili eleştirilerin güçlü alkışlar arasında yapıldığına dair bilgiler de bunun bir

göstergesi. Bu gerginlikler, aynı zamanda, Amerika'nın Kyoto iklim konferansında alınan kararlara uymayacağını bildirmesi, ABM anlaşmasını tek taraflı iptal ederek "Füze Savunma Sistemi" projesini başlatması ve Avrupalı emperyalistlerce desteklenen Uluslararası Suçlular Mahkemesi ile ilgili itirazlarda bulunması ile bağlantılıdır. Tüm bunlara doğal olarak ticari çıkarlara dayalı çelişkiler de ekleniyor. Amerikan hükümetinin çelik ithalatında gümrüğü %30 artırdığını açıklaması ve Amerikan tarımı için sübvansiyonları artırmayı kararlaştırması gibi olaylar bunun taze örnekleridir.

ABD'den küstahça tehditler

Uluslararası Suçlular Mahkemesi (İCC) Zirve öncesi emperyalistler arası bir krize yol açtı. 1 Temmuz'dan itibaren ulusal mahkemelere çıkarılmayan savaş suçlusu ve ağır insan hakları ihlallerinden sorumlu olan kişileri yargılamak üzere ICC, Hollanda'nın Den Haag kentinde çalışmasına başlayacak. ICC'ye Roma anlaşması çerçevesinde 67 ülke imza atmıştı. Türkiye, İsrail, Irak, İran gibi ülkelerin yanı sıra dünyanın en büyük savaş suçlusu ve insan hakları ihlalleri şampiyonu ABD ise bu anlaşmayı imzalamamıştı.

Zirve öncesi Birleşmiş Milletler'deki ABD temsilcisi, Amerikan askerlerinin insanlığa karşı işledikleri ve gelecekte işleyecekleri tüm suçlar konusunda dokunulmazlıkları olması gerektiğini küstahça dayatmış, aksi halde, Bosna'daki himayelerini geri çecekleri tehdidinde bulunmuştu. Bu tehditin dolaysız muhatabı Avrupalı emperyalistlerdi.

Amerika bu taktikleriyle BM-Güvenlik Konseyi'nin 14 üyesini ikna edemeyince yeni bir taktik geliştirdi; bu kez ABD vatandaşlarının dokunulmazlığını dayattı. Ama Roma'da tüm ülkeler ICC'nin otoritesini zayıflatıcı hiçbir şey yapılamayacağına dair bir anlaşmayı imzalamışlardı. Bunun üzerine ise Amerikan emperyalistleri, savaş suçlusu olarak mahkemeye çıkarılacak Amerikan vatandaşlarını gerekirse askeri zorla kurtarma yoluna gideceklerini dile getiren bir yasa hazırladı. ICC'yi yumuşatmak için ayrıca Bosna mandası sorununu ortaya attı. Bosna'daki işgalci güçlerin görev süresinin uzatılmasında veto hakkını kullanacağını açıklayarak Avrupalı emperyalistlere tehditlerini sürdürdü.

Tüm bunlar, Avrupalı emperyalistlerin ABD'ye duyduğu öfkenin gerçek nedeninin Bush'un Arafat ile ilgili açıklamaları olmadığını gösteriyor.

Özetle zirve emperyalistlerin birbirine karşı dışlerini gıcırdattıkları bir ortamda geçti.

Rusya'ya denetim rüşveti

Zirvenin ana gündemlerinden biri Rusya idi. Rusya'ya yapılacak yardım çerçevesinde, önümüzdeki on yıl içinde, ABC silahlarını güvencelemede veya

imha etmede kullanılmak üzere 20 milyar dolar verilecek. Bu yardım Rusya'nın Batı'nın her türlü kontrolüne açık olmasına ve Batı'nın bu hakka sahip olmasına bağlandı. Yani askeri olarak halen belli bir güce sahip olan ve Amerikan emperyalistlerinin çekindiği Rusya böylece denetim altına alınmış olacaktı.

Afrika'ya yardım oyunu

Zirve'nin diğer bir ana gündemini ise, Afrika'daki yoksulluk çerçevesinde emperyalistlerin yapacakları yardımlar oluşturuyordu. Emperyalistlerin ortak argümanına göre, Afrika'daki yoksulluğun ana nedeni, kıtada yaygın olan yolsuzluk ile demokratik olmayan hükümetlerdir. Bu aynı argümanın bizzat Afrikalı yöneticiler tarafından dile getirilmesi için zireveye 4 Afrika ülkesi başbakanı davet edilmişti. Aynı emperyalist argümana göre, Afrika ülkelerindeki açlık, sefalet, hastalık ancak ülkeyi idare edecek iyi bir hükümet ve demokratik reformların devam etmesiyle sağlanabilirdi. Bunları G8 devletleri de destekleyeceklerdi ve bu koşullarda yardımlarının büyük bir kısmını Afrika'ya yönlendireceklerdi.

Söz konusu yardım çerçevesinde Afrika'ya para akmayacağı gibi, Zirve'de Afrika ülkelerinin ana talebi olan borçların silinmesi ve gelişmiş ülkelerin Afrika'dan gelen ürünlere pazarlarını açmaları ile ilgili taleplerine değinilmedi bile. Emperyalist şefler Zirve'nin bitiminde verdikleri demeçlerde, *"Afrika'ya kendi kendine yardım etmek üzere yardım ettikleri"*ne dair utanmazca sözler ettiler.

Geçtiğimiz Mart ayında Monterrey'de yapılan bir konferansta emperyalistler, gelişme yardımının yarısını Afrika'ya vermeyi kararlaştırmıştı. Ama bu yardımın yapılabilmesi Afrika devletlerine bağlıydı. Eğer görevlerini yerine getirmezlerse onlara 5 cent bile yoktu. Yani Monterrey'de daha önce söz verilmiş aynı sözde yardım vaadi, bu kez G8'de yeniden ambalajlanarak sunuluyordu.

Afrikadaki yoksulluğun, açlığın, sefaletin gerçek sorumlusu kapitalist emperyalist sistemin ta kendisidir. Onların vaadettikleri yardımlar, ülkelerin tüm yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin sınırsızca yağma ve talanının sürdürülmesinden başka bir şey değildir. Bu ise halklar için sadece korkunç bir yıkım ve felaket getirmiştir.

Emperyalist sistemin ayakta kalmasının olmazsa olmaz koşulu, tüm bağımlı ülkeleri olduğu gibi yoksul Afrika ülkelerini de sadece ekonomik olarak değil; politik, askeri siyasi egemenlik altına almaktır. Emperyalistler de bunun bilinciyle davranıyorlar. Zirvelerini ona göre düzenleyip kararlarını kendi çıkarları doğrultusunda alıyorlar.

Siz: G8, Biz: 6 milyar!..

Her zaman olduğu gibi, emperyalistlerin yüz milyonlarca dolar harcayarak gerçekleştirdiği bu zirve de, yine işçi, emekçi ve gençliğin yaygın protestoları eşliğinde yapılabildi. Alternatif zirveler, yürüyüşler, mitinglerle "zenginler kulübü G8'in milyarlarca insanı kapsayacak kararlar almasına karşı Kanada sokaklarından öfkeli sesler yükseldi:

Siz: G8,
Biz: 6 milyar!..

Sömürge yönetiminin halleri ya da OHAL kalkıyor mu?

“Güneydoğu Müsteşarlığı” ile OHAL’e devam!...

Son MGK toplantılarında OHAL’in kaldırılması yönünde kararlar alındı. Kalkacak OHAL’in yerine ise "Güneydoğu Müsteşarlığı" kurulması yönünde karar alındığı ve bunun "esas ve usulleri" üzerinde çalışılmaya başlandığı doğrultusundan bir açıklama yapıldı. Bu karar ve açıklamalar kafalarda bir dizi soru işaretinin belirmesine yolaçıyor. Bunlardan biri, gerçekten OHAL kalkıyor mu sorusudur? Bunun devamı niteliğindeki ikinci bir soru ise şu: Bu, mümkün mu? Yani Kürdistan’ın normal bir yönetime geçmesi mümkün mü? Değilse, peki yapılan nedir? İlk soruya görünürde ve biçimsel açıdan "evet" denilebilir. Ya gerçeklik?

Yanıtımız kesin ve nettir: OHAL, olağanlaştırılıyor, süreklileştiriliyor! Kürdistan’daki sömürge yönetimi yeniden biçimlendiriliyor, günün koşullarına ve ihtiyaçlarına yeniden uyarlanıyor.

Süreç içinde bunun yasal dayanakları da oluşturuldu. İller İdaresi Yasası ve diğerleri gibi... Ancak bu yasalar kendi başına sömürge yönetimini "yerel düzlemde" tek elde toplamada, merkezileştirmede yetersiz kalıyor. Şimdi bu "yetersizliği" açacak yasal ve idari araçların üzerinde çalışıyorlar.

Olağanüstü Hal Valiliği, sömürge yönetimini yeniden biçimlendiriyor ve merkezileştiriyordu. Bu, aynı zamanda özel savaşın her açıdan kurumlaştırılması, yasal ve maddi dayanaklara dayandırılması anlamına da geliyordu. Ortaya dev bir aygıt ve sayısız kirli işin merkezileştiği bir yapı çıktı. Daha da önemlisi TC, son 15-20 yıl içinde Kürdistan’da adeta yeniden örgütlendi, kurumlaştı, eskiyen yanlarını aştı, tam anlamıyla bir özel savaş yapılandırması içine girdi. Bütün bunları da OHAL semsiyesi altında gerçekleştirdi. Gelinek noktada OHAL içte ve dışta son derece deşifre oldu, onun esas gerekçesi olarak gösterilen devrimci savaş ise üç yıl önce noktalandırıldı ve çok yönlü bir tasfiye sürecine

alındı. Bu biçimsel gerekçenin ortadan kaldırılması zaten deşifre olan OHAL’in sürdürülmesini daha çok güçleştirdi. Dolayısıyla OHAL’i varolan biçimiyle sürdürmek devlet açısından da bir kambura dönüşmüştü, kaldırılmalıydı. O yönde karar aldılar. Ama "onun yerine ne koymak gerekir" sorusunu sorup yanıtını da verdiler:

"Güneydoğu Müsteşarlığı"!

Böyle bir yeniden yapılanma Kürt halkı, Kürdistan açısından ne anlama geliyor? Sömürge rejimi açısından ne anlama geliyor?

OHAL ile birlikte Kürdistan’daki sömürge yönetimi gizlenemez hale geldi. Doğru bir adlandırmayla birçok çevre ve kişi buna "Sömürge Valiliği" dedi. Oysa daha önce TC, Kürdistan’daki idari yapının Türkiye’deki idari yapı ile farklılık göstermemesine özen gösteriyordu. Sıkıyönetimler, olağanüstü hal uygulamalarının biçimsel olarak "geçici" olmasına veya öyle algılanmasına özen gösterilmeye çalışılıyordu. Yapabildikleri ölçüde bunu yapıyorlardı.

Ancak OHAL ile birlikte "hukuki" olarak geçici olsa da gerçekte, olağanüstü yönetimler olağanlaştırıldı, süreklileştirildi. Özel yasalar, özel kurumlaşmalar, çok özel askeri ve polis kurumları ve uygulamaları OHAL altında gerçekleştirildi. Bütün bu aygıt ve araçların tasfiyesini hiç mi hiç düşünmüyorlar, tersine yeni bir ad ve yapı altında yeniden biçimlendirmek istiyorlar. "Güneydoğu Müsteşarlığı" ile yapılmak istenen budur.

Dolayısıyla OHAL kalkıyor diye sevenenler, kendilerini aldatıyorlar. Hayır, OHAL kalkmıyor, sadece adı değişiyor, yeniden yapılıyor ve süreklileşiyor. Artık dört ayda bir biçimsel kararlar alıp Meclis’e onaylatmayacaklar, MGK’ya bağlı bir müsteşarlıkla sömürge özel savaş aygıtını daha rahat bir biçimde sürdürmeye çalışacaklardır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Sömürge yönetimin yeni biçimi olan "Müsteşarlık", sadece bir karşı-devrim yapılanması, özel savaş aygıtı olmayacak; bununla birlikte tam bir "rehabilitasyon" ve "entegrasyon" karargahı olarak da işlev görecektir. "Güneydoğu Müsteşarlığı", İmralı tasfiyeciliğinin yarattığı elverişli ortamda sömürgecilik cephesindeki işlevlerini yerine getirecektir. Mücadelenin kazanımları, özellikle bilinçte, ruhta ve bellekte yarattığı birikimler özel programlar ve uygulamalarla tasfiye edilecektir... TC, yeni bir "Kürt kalkışması" ile yüzleşmemek için uzun vadeli bir programı "Güneydoğu Müsteşarlığı" eliyle yaşama geçirmeye çalışacaktır. "İslah" ve "entegrasyon" programı kapsamında, GAP TV kanalında sıkı sıkıya denetlenecek ve çok kısa kimi "Kürtçe" yayımlar da gündeme gelebilir. Ama anılan "İslah programı" kapsamlı kültürel kırıntıları vermeyi içermeyecektir. Tersine inkar ve imha sistemi bütün şiddetiyle varlığını sürdürecektir.

Ayrıca bu yeniden yapılandırma sürecinde İmralı Partisi de karşı-devrimci rolünü derinleştirerek sürdürecektir, dolayısıyla sömürgeciliğin işini son derece kolaylaştıracaktır... Tasfiyecilik bir yandan değerlerin ve devrimci yurtsever bilinç ve ruhun yok edilmesi işlevinin yanı sıra her açıdan devletle ve sistemle bütünleşme çabaları da derinleşecek, yeni boyutlar kazanacaktır. HADEP’in kendini feshederek Karayalçın’ın SHP’sine katılması çabaları da bu bağlamda değerlendirilmelidir. Bu konuyu da başka bir değerlendirmede ele almak istiyoruz.

Kısacası, sömürgeci rejim, yeni ihtiyaçlara göre kendisini yeniden yapılandırıyor. Ama buna karşılık Kürt halkı İmralı Partisi, KADEK eliyle buna payanda yapılmak isteniyor.

Bu da Kürt trajedisinin derinleşerek devam etmesinden başka bir anlama gelmiyor...

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Hüseyin Kayacı davası

3 Temmuz’da DGM’de başlayan davaya 52 sanıktan 22 kişi katıldı. Gergin başlayan duruşmada mahkeme başkanı davayı izlemeye gelenlere psikolojik baskı uygulamaya çalıştı. Kimlik tespitinden sonra savunmalara geçildi.

Haklarında dava açılanlar, Ölüm Orucu’nda hayatını kaybeden Hüseyin Kayacı’nın cenazesine (ikisi avukat 4 kişi farklı ifade verdiler) katıldıklarını, bunun da doğal insani bir görev olduğunu belirttiler, iddianamede belirtilen suçlamaları reddettiler. ÇHD Başkanı avukat Mustafa Ufacık, eski ÖDP İl Başkanı Haluk Tekeli ve İHD Şube Sekreteri Mihriban Karakaya ise Adli Tıp’a geldiklerini, işlerinin olmasından kaynaklı cenaze törenine katılmadıklarını, burada sanık sıfatıyla yargılanmalarına bir anlam veremediklerini belirttiler.

11 avukat vekil ve müdafî olarak duruşmanın gidişatına ilişkin itirazda ve çeşitli taleplerde bulundular. Mahkeme ise avukatların tüm taleplerinin reddine, diğer sanıkların dinlenmesi için duruşmanın 10 Temmuz 2002 tarihinde yapılmasına karar verildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Ulucanlar katliamı duruşmasında JİTEM müdahalesi

Ulucanlar katliamına ilişkin açılan dava devam ediyor. 27 Haziran’da gerçekleşen duruşmaya jandarma sanıklar katıldı.

Sanıklardan Devrin Erten ve Mesut Erken jandarmada daha önce verdikleri ifadeleri tekrar ettiler. Silah kullanmadıklarını, tutukluların taş, sopa ve silahlarla kendilerine saldırdıklarını, yangın çıkardıklarını, kendilerinin de şiddet kullanmadan bu duruma müdahale ettiklerini söylediler.

Duruşmanın başında jandarma ve mahkumların kullandıkları kapıdan gelen üç sivil şahıs, gözlemci olduklarını söyleyerek izleyicilerin olduğu bölüme oturdular. JİTEM elemanı oldukları anlaşılan şahıslar, jandarmalar ifade verirken, verdikleri ifadelere müdahale etmeye başladılar. Devrimci tutsakların avukatları bu durum karşısında, bu şahısların kimler olduklarının açıklanmasını, ne iseler (avukat ya da izleyici) ona göre davranmaları gerektiğini söylediler. Çıkan gerginlikte mahkeme heyeti avukatları susturmakla yetindi.

Katliamı bizzat yaşayan Derya Şimşek ve Gökçen Kaygusuz, katliam saldırısını tüm detaylarıyla anlattılar. Derya Şimşek katliamın yarattığı tahribatın izlerinin hala mevcut olduğunu söyledi. Operasyona katılanlardan bazılarının tip tarifini yaparak, tanıyabileceğini söyledi. Mahkeme,

teşhis amacıyla Emniyet ve Jandarma tarafından gönderilen ve sanıklara ait olduğu iddia edilen resimleri gösterdi. Derya Şimşek ve Gökçen Kaygusuz, fotokopi ve eski tarihe ait fotoğraflardan teşhisin mümkün olmayacağını söyleyerek, sanıkları ancak yüzyüze gördüklerinde tanıyabileceklerini belirttiler. Bunun üzerine avukatlar teşhis yapabilmek amacıyla belirtilen bir tarihte tüm sanıkların getirilmesini talep ettiler.

Mahkeme heyeti, avukatların talebini kabul ederek, sanıkların getirilmesi, ifade vermeyen mağdur ve sanıkların dinlenmesi ve diğer illere gönderilen talimatlara yanıtın beklenmesi amacıyla duruşmayı 9 Ekim 2002 tarihine erteledi.

“F tiplerine geçiş ülkenin içinden geçtiği ekonomik ve siyasi ortamdan bağımsız değildir...”

Cezaevleri Sempozyumu’nda

F tipi hücreler ve devletin tecrit saldırısı tartışıldı

Marmara Üniversitesi Rektörlüğü’nde 10:30’da başlayan sempozyumun açılış konuşmasını İstanbul Barosu Başkanı Yücel Sayman yaptı. Adalet Bakanı’nın, kişilerin iradelerine rağmen terbiye edilebileceği, belli bir kalıba sokulabileceği ve sokulması gerektiği inancında olduğunu, kendilerininse bu görüşe karşı olduklarını söyledi. Ardından F tiplerindeki tecritten ve son olarak gündeme getirilen zorla çalıştırmaya yönelik infaz hukukundan söz ederek, bunun büyük sermayeye ucuz el emeği sunma amacı taşıdığını belirtti.

Ardından Cezaevleri İnfaz ve Yönetim Mevzuatı’nın görüşüldüğü birinci oturuma geçildi. İlk olarak Mimar Hasan Kıvrırcık söz alarak, F tiplerine geçiş sürecinin ülkenin içinden geçtiği ekonomik ve siyasi ortamdan bağımsız olmadığını anlattı.

Ankara barosundan Av. Şenal Sarıhan, devletin cezaevleri sorununu çözmek adına her gün yeni mevzuatlar ve hayretler uyandıran önermelerle karşılarına çıktığını; demokratik muhalefetin ise devlete göre geri bir noktada bulunduğunu belirttikten sonra, ceza ve cezaevleri tarihine ve bunların her ekonomik sisteme göre değiştiğine değindi.

Eski cezaevi savcısı Necati Özdemir; cezaevlerinde uyulması gereken kurallar ve bunlara uyması istenenlerle uygulayanlar hakkında bilgi verdi. Ayrıca ceza infaz sisteminde geline noktaı da tuzun kokması olarak değerlendirdi.

Köksal Bayraktar; cezaevlerinin bir sürecin son noktası olduğunu ve şu andaki cezaevlerinin Ortaçağ’dan farklı olmadığını, cezanın 8. yy’da da 21. yy’da da kefarete ve ibret olduğunu belirtti. Ayrıca uygulanan ceza sisteminde istenenin mahkumun robotlaşması olduğunu belirttikten sonra, uygulanan ceza yönteminin para ya da hapis olarak görüldüğünü, ancak bundan sonra başka müeyyideler bulunması gerektiğini söyledi.

İkinci oturumun ilk konuşmacısı Av. Fatma Ufuk Gürler (İstanbul Barosu Çocuk Hakları Merkezi Üyesi), “*Türkiye’deki kadın cezaevleri ve cezaevlerindeki kadın koşulları ile ilgili genel bir çerçeve çizmek istiyorum*” dedikten sonra, başta Bakırköy olmak üzere pek çok kadın ve çocuk cezaevine ve diğer cezaevlerinin kadın bölümlerine ilişkin bilgiler verdi. Daha vahim durumda gördüğü çocuk hapisaneleri ve diğer hapisanelerin çocuk (sübyan) koşulları hakkında da ayrıntılı bilgiler verdikten sonra, çocukların hapsedilmesine ilişkin projelere de değinerek sözlerini bitirdi.

İkinci konuşmacı, İHD Cezaevleri Komisyonu’ndan Ümit Efe idi. Hapishane gerçeği hakkında “perspektif sunma” iddiasıyla sözlerine başlayan Efe, insan hakları savunucularının hapis cezası hakkındaki görüşlerini aktararak devam etti. Hapis cezasının caydırıcı bir özelliği olmadığını 200 yıllık bir uygulama ile kanıtlandığını, dolayısıyla sistemin hapis cezasını caydırıcılıktan ziyade imha amacıyla uyguladığını belirtti. Sözlerinin devamında hapishanelerin ekonomik hedeflerine vurgu yaparken, F tiplerinden sonra gündeme getirilen L tipi cezaevleri için, “*ucuz, sigortasız, mahpus emeğinden rant sağlayan bir sektör oluşturulması düşünülmektedir*” görüşünü dile getirdi.

Daha sonra adli tutuklu ve hükümlü kadınların maruz kaldığı hukuk ve insanlık dışı muameleler, taciz ve tecavüzlerle bu saldırılar karşısındaki tutumlarından bahsetti. Çeşitli cezaevlerindeki kadın ve çocukların

durumu, sorunları, ihtiyaçları, hakları ve hak ihlalleri ile özelde İHD’nin konuya ilişkin talep ve önerilerini ayrıntılı biçimde anlattıktan sonra, ortak ve sistemli bir mücadelenin gerekli olduğunu vurgulayarak sözlerini tamamladı.

Yeşim İşleğen (İTO İnsan Hakları Komisyonu başkanı), genel olarak mahkumlar değil de, özellikle kadın ve çocuk mahkumların tartışılma nedeninin, bunların en fazla hak ihlaline uğrayan kesimi oluşturmalarından kaynaklandığını, hak ihlallerinin de en fazla Amerikan tipi cezaevlerinde uygulanabildiğini belirterek sözlerine başladı. “*Cinsiyet ayrımcılığının hegemonik güce, devlete, daha fazla yaklaştıkça daha fazla artıyor olması*”nın en önemli faktörlerden biri olduğunu vurgulayarak devam etti.

İşleğen, sadece kadınlara yönelik cezaevleri açılmasının kadınların sorunlarını azaltmadığını, bu durumda çok ideolojik bir engelle karşı karşıya olduklarını, dolayısıyla kadınlarla ilgili herhangi bir politikadan söz ederken cinsiyet ayrımcılığına dayalı politikalara dönük bir mücadele vermek gerektiğini vurguladı. Kadın ve çocuk cezaevlerindeki sağlık koşullarına, hizmetlerine, daha özelde saldırılara bağlı sağlık sorunlarına ve cezaevlerindeki durumun dışardaki durumla bağlantılarına değindi. Kadın mahkum sayısının bugün için çok yüksek olmadığını, ancak yoksulluk ve sefaletin artışı oranında bu sayının artmasının da kaçınılmaz olduğunu, dolayısıyla insan hakları örgütlerinin konuyu daha fazla gündemlerine alması gerektiğini vurgulayarak, konuşmasını sonlandırdı.

Sempozyumun ikinci gününün ilk oturumunda, “*Avukatlar ve Cezaevleri*” konusu tartışıldı. Avukatlar genel olarak savunma, cezaevi giriş-çıkışlarında yaşadıkları, karşılaştıkları sıkıntı ve baskıları dile getirdiler.

İkinci oturumun konusu ise “*Cezaevleri ve Tecrit*”ti. İlk konuşmacı olan İzmir Baro başkanı Noyan Özkan, Türkiye’deki F tipi uygulaması ve tecrite ilişkin hukuki süreci genel hatlarıyla aktardı.

Milletvekili Mehmet Bekaroğlu, F tiplerinin '80'den sonra gündeme geldiğini, '91'de çıkarılan TMY'de ise terör nitelikli tutuklu ve hükümlülerin nasıl muhafaza edileceklerinin açıkça yazıldığını, F tiplerinin buna dayanarak inşa edildiğini söyledi. Tecritin mahpuslar için can güvenliğinin de ortadan kalkması demek olduğunu vurgulayan Bekaroğlu, bu ülkenin cezaevlerinde yıllarca insanların baskı ve işkence gördüklerini, yaralandıklarını ve öldüklerini belirttikten sonra; cezaevlerinde yıllarca psikiyatrist olarak çalıştığını, gördüğü mahpusların çoğunda daha çok can güvenliği endişesi olduğunu söyledi. F tiplerindeki ortak alanların tecriti ortadan kaldırmadığını, buralardan yararlanmanın bir takım şartlara bağlı olduğunu, tredman denilenin aslında kişinin düşüncesinden soyundurulması olduğunu ve tek başına bunun bile insana saldırı olduğunu vurguladı.

Emekli Cumhuriyet Savcısı Mete Göktürk, koğuş sistemine karşı ve F tiplerinden yana konuşması ve

okuduğu kendisine ait eski tarihli bir makalesiyle genel bir tepki topladı. Aslında anlattıkları koğuş sisteminde örgüt baskısı üzerine devletin bildik yavan propagandasının bir tekrarından ibaretti.

Son konuşmacı olan gazeteci Oral Çalışlar, Türkiye’de süren iki tartışma olduğunu, birincisinin mahkum ve tutukluların cezaevinde nasıl yaşamaları gerektiği, ikincisininse siyasi tutukluların nasıl adam edileceği sorusu olduğunu, bu iki tartışmayı birbirinden ayırmak gerektiğini söyledi. Türkiye’de 10 binin üzerinde siyasi mahkum ve tutuklu bulunduğunu, dünyanın hiçbir ülkesinde sayının bu kadar kabarık olmadığını, bunun ancak diktatörlüklerin hakim olduğu ülkelerde görülebileceğini söyledikten sonra, kendi tecrübelerinden de örnekler vererek, aslında F tipi uygulamalarına ilişkin ilk adımların 12 Mart’ın askeri cezaevlerinde atıldığını belirtti. Yer yer Göktürk’e yanıt olacak soru ve açıklamalarla tecrit ve tredmana karşı görüşlerini aktardı.

İkinci tura geçildiğinde söz alan dinleyicilerin hepsi Mete GÖKTÜRK’ün konuşmasına tepkilerini dile getirdiler. Oğlu Kandıra F tipinde bulunan bir ana Göktürk’ün söylediklerine üzüldüğünü belirterek, oğlunun anlatımlarından ve kendi gözlemlerinden F tiplerindeki keyfi, baskıcı, insanlık dışı uygulamaları aktardı. Yeni tahliye olmuş bir devrimci tutsak olan Şadi Özpolat da, yine Mete Göktürk’ün konuşmasına karşı, hiç kimsenin operasyondan sonra devletin kucağına koşmadığını, bu operasyonun asıl amacının insanları kurtarmak olmadığını belirtti. Gelen tepkiler üzerine Göktürk yanlış anlaşıldığını, eğer salonda kırdığı insanlar varsa buna üzüldüğünü söyledi.

Küreselleşmenin sonu mu?

Ergin Yıldızoğlu

Enron, Dynegy, Adeplhi, Global Crossing, Tayco Internationa, WorldCom, Xerox gibi, salt ABD ekonomisinin değil, küreselleşme sürecinin yıldızı dev uluslararası şirketlerin, yıllardır türlü muhasebe oyunları ile, mali durumlarını olduğundan daha iyi gösterdiklerini itiraf etmelerine tanık oluyoruz. Yargı kurumları bu “*sahte-kârlar*” (*) hakkında soruşturma açıyor. Ancak, muhasebe oyunları ile durumu olduğundan iyi gösterme hastalığının özel şirketlerle sınırlı kalmadığını, ABD'nin resmi istatistik kurumlarına da bulaşmış olduğunu düşündüren göstergeler var.

ABD piyasalarına her yıl 400 milyar dolar pompalayan yabancı yatırımcıların, bu koşullarda, paralarını çekmeye başladıkları görülüyor. Frankfurt'taki Dresdner Investment Trust'ın başyatırım uzmanı Wolfram Gerdes, “Tüm meslek yaşantım boyunca ABD'ye yönelik bu kadar kötümser bir ruh haline şahit olmadım” diyor ve ekliyor, “Bugünlerde genel kanı ABD’nin artık yatırım yapılacak en iyi yer olmadığı doğrultusunda” (*The New York Times*, 27/06).

ABD ekonomisine yönelik kötümserliğin salt konjonktürel bir gelişme olmadığını, birçok gözlemcinin, uluslararası gazetelerin yorumcusunun saptamasına bakarak artık diğer ülkelerdeki iş çevrelerinin (genel olarak kapitalist sınıfın) ve devleti yöneten elitinin, ABD'de uygulanan ekonomik modele ve iş yapma tarzlarına güvenlerini yitirdiklerini söylemek mümkün. Eğer bu algılamalar doğruysa, ABD liderliği/hegemonyası altında yaşanan 20 yıllık küreselleşme sürecinin de artık sonuna geldiğimize işaret eden güçlü bir gelişmeyle karşı karşıyayız demektir. Çünkü “Küreselleşme esas olarak Amerikan modelinin küresel çapta benimsenmesiydi” (Kissinger) ve “ABD dünyadaki en ileri kapitalist toplum, kurumları da piyasa güçlerinin mantıksal evriminin bir

ürünü” olduğu için “*Amerikanlaşma küreselleşmeyle birlikte gidecekti*” (Fukuyama), “Bugün gerçekten küresel çıkarları olan tek bir ülke vardı ve o da Amerika’ydı” (QDR-2002, Savunma Bakanı Rumsfeld).

Amerikan modeli

Küreselleşme sürecinin bütün parlak ambalajlarını açıp da içine baktığımızda, dünya çapında bir serbest piyasa inşası projesi görürüz. Küreselleşme sürecini temsil eden olguların hiçbiri kendiliğinden evrimsel bir biçimde ortaya çıkmadı, aksine devlet eliyle yukarıdan aşağıya, kimi zamanda zor kullanılarak bir ekonomik modelin uygulanmaya başlamasıyla oluştu. Neo-liberalizm olarak da bilinen bu ekonomik model, piyasanın serbestçe işleyişini engelleyen (diğer bir deyişle sermayenin seçeneklerine toplumsal çıkarlar gözeterek kimi kurallar getiren) tüm denetlemelerin kaldırılmasını ve yerine sermayenin kendi kendini denetlemesini getiriyordu.

Daha derinde, bu modelin felsefi temellerinde de, 1980'lerin meşhur Wall Street (Oliver Stone) filmindeki banker Gekko’nun vurguladığı gibi “Açgözlülük iyidir!”... “Bu açgözlü bireylerin, serbestçe işleyen bir piyasa içinde kendi bencil çıkarları için yaptıkları kıran kırana mücadele, gelişmenin kaynağı, ekonomik hatta sosyal yaşamı düzenlemenin en ideal yoludur” tezi vardı. Bu modelin dünya çapında yaygınlaştırılması, serbest piyasa altında entegre olmuş tek bir dünya ekonomisi oluşturulması için başlatılan “*sosyal mühendislik*” faaliyetinin, bu kapitalist ütopya’nın adı da “*küreselleşme*” oldu.

1980'lerden bu yana bu model, “*Bakanız ABD şirketleri en kârlı, en kolay küreselleşen şirketler, ABD ekonomisi en sağlıklı ekonomidir; siz de bu modeli*

benimseyin” sloganıyla gelişmiş ülkelerde pazarlandı. Azgelişmiş ülkelere ise “*Tüm dünya bu modeli benimsiyor, küreselleşiyor; siz de bu trene atlayınız*” ve “*IMF programını kabul etmezseniz kredi muslukları kapanır*” denilerek havuç ve sopa tekniğiyle dayatıldı. Ancak senaryo sunulduğu yönde gelişmedi, kimi sorular oluşmaya başladı.

'Sahte-kârlar' her yerde

Ya 1990'larda bizi “*nurlu ufuklara*” götürmeye başlayan küreselleşme, aslında ABD kapitalizminin dünyanın geri kalanından faydalanmasının bir aracı idiyse? Ya 1990'ların ikinci yarısında “ABD dünya ekonomisini durgunluktan çıkardı” saptamasını, “ABD dünyanın geri kalanından transfer ettiği tasarruflarla kendi ekonomik büyümesini finanse edebildi” biçiminde düzeltmek gerekiyorsa? Ya Enron’dan WorldCom’a kadar

sayıları çoktan 1000'i aşan şirketin sahte kârları, bu ABD modelinin bir parçasıysa? Ya bu model ABD'nin ekonomisini olduğundan çok daha iyi göstererek dünyanın geri kalanından yılda 400 milyar dolarlık bir tasarrufu emmesinin, ABD askeri-sınai kompleksinin yenilenmesinin ve güçlendirilmesinin, dolayısıyla ABD hegemonyasının korunmasının bir aracıysa?

ABD Morgan Stanley’in başekonomisti Stanley Roach’ın aktardıklarına bakılırsa, ABD şirketleri yeni ve yaratıcı muhasebe yöntemleriyle zararlarını gizler, kârlarını abartır, böylece borsa değerlerini korur, yabancılar da dolduruşa gelmiş gibi bu kâğıtları alarak ABD borsasını beslerken, resmi istatistik kurumları da ABD ekonomisinin durumunu olduğundan iyi göstermekle meşgulmüş (*Global Economic Forum*, 28/06). 31 Temmuz'da açıklanacak olan istatistiklerden basına sızmaya başlayanlar, ABD ekonomisinin o muhteşem performansının, özellikle savunma dışı sermaye harcamalarının, servis sektörü dışı ticaretinin ve kişisel gelirlerin yaklaşık yarısının kurgu olduğunu gösteriyor. Şimdi gerekli düzeltmeler yapıldıktan sonra, 1999-2001 yıllarındaki büyüme oranlarında en az bir puan indirim yapılması gerekecek, böylece “*masallara layık ekonomik boom*” da ortadan kalkmış olacak.

Modelin iki yüzü

Gelişmiş ülkeler, ABD modelini benimsedikleri, yatırımcı da ABD borsasına gittiği oranda ABD’nin sınai-askeri kompleksinin yenilenme sürecini finanse etti, hegemonyasını güçlendirdiler, ama zengin ve bağımsız ülke olmanın getirdiği avantajlarla, hem azgelişmiş ülkelerin piyasalarını kullandılar hem de kendilerini koruyabildiler. Gelişmekte olan ülkelerin deneyimiye farklı oldu. Bunlar, IMF programlarını uyguladıkça, başta ABD olmak üzere gelişmiş ülkelerin bankaları ve şirketleri tarafından “*hortumlandılar*”, ulusal gelişme stratejileri, hatta inisiyatifleri tasfiye edildi.

Böylece tümüyle, yukarıda değindiğim küreselleşme sürecine bağımlı kıldılar, ama kalkınamadılar, aksine dış ve iç borçları giderek arttı, toplumsal yapılarının dokuları çözüldü.

Bugün geline nokta, ABD modeli iflas ederken ortada tam anlamıyla bir enkaz var. Arjantin çöktü ve *Financial Times*’ın ifadeleriyle küreselleşmenin dışına düştü. Diğer Latin Amerika ülkeleri, Brezilya, Uruguay, Paraguay, Meksika hızla yayılan bir mali krizle karşı karşıya. Türkiye’de ekonomi ancak, ülkenin jeo-stratejik öneminden dolayı gelen ve astarı yüzünden pahalı kredilerle ayakta durabiliyor, bu arada ulusal zenginlikleri, batan geminin malları gibi yok pahasına kapatılıyor.

ABD modeline güven sarsılıyorsa, bu modelin başarıları aslında kurgu, vaatleri boş idiyse, serbest piyasa projesinin ve dolayısıyla küreselleşme sürecinin sonuna geldiğimizi düşünebiliriz. Bunun için bir neden daha var: Kapitalizm sömürü üzerinde durur, hırsızlık değil. Piyasaların üzerindeki denetimlerin kalkması, “Açgözlülük iyidir” anlayışıyla birleşince her türlü hırsızlığın önünü açtı. Bu, kapitalizmi daha kırılğan, ideolojik olarak daha az korunaklı bir konuma itiyor. Bu yüzden de bu model değişmek zorunda.

* *Bu sözcük oyunu Mustafa Balbay’ın.*

(1 Temmuz 2002 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinden...)

Anadolu Yakası işçi pikniği

Anadolu Yakası işçi ve emekçilerinin birlik ve dayanışma pikniği gerçekleştirildi. Yaklaşık 170 kişinin katıldığı piknik, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşu ile başladı. Ardından bir açılış konuşması yapıldı. Konuşmada işçi sınıfına yönelik saldırılar üzerinde duruldu, son olarak sınıfın yüz yıllık kazanımlarını gaspetmeyi hedefleyen Yeni İş Yasa Tasarısı’nın anlatıldı, sınıfın ancak birleşik-örgütlü bir mücadele ile bu saldırıları püskürtebileceği vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından Grup Eksen’in müzik dinletisine geçildi. Grup Eksen katılımcı emekçiler tarafından beğeniyle dinlendi. Ardından Sefaköy İKE Şiir topluluğu şiirlerini sundu. Pikniğe saziyla katılan bir arkadaşın söylediği türküler de ilgiyle dinlendi ve eşlik edildi. Programın bu ilk bölümü 22 yıllık işçilik yaşamından sonra emekli olan bir arkadaşın yazdığı şiirleri okuması ile son buldu.

Verilen yemek arasından sonra 2. bölüm Tiyatro Manga’nın Nazım Hikmet’in “Umut” adlı şiirinden yola çıkarak hazırladığı oyun ile başladı. İzleyenlerden büyük beğeni toplayan oyundan sonra 1 işyeri temsilcisi ve bir işçi arkadaş, Nazım Hikmet’ten şiirler okudular. Şiirlerin ardından foruma başlandı. Forumda söz alan arkadaşlar, İş Yasası Tasarısı’nın bugüne kadar kazanılmış olan hakları gaspetmeyi amaçladığını, bu yasanın sadece işçileri değil, tüm halkı, emekçileri, ev kadınlarını etkilediğini söylediler. Sorunlar karşısında duyarlı olmak, ümitsiz olmamak, birbirimize güvenmek ve her alanda örgütlü mücadele etmek gerektiğini belirttiler.

Forumun geç saate sarkması, katılanların iş yasa tasarısını yeni duyuyor olmaları, mekanın uygunsuzluğu forumun zenginleşmesine engel olmasına rağmen katılımcılar konuşmaları ilgiyle izlediler.

Son olarak Grup Eksen’in söylediği türküler ve çekilen halaylarla piknik sona erdi.

İstanbul Anadolu Yakası’ndan işçiler

İşçi ve emekçileri, sınıfın devrimci partisine kazanmalıyız!

Merhaba,

Ben tekstil sektöründe çalışan genç bir işçiyim ve sizlere başımdan geçen bir olayı anlatmak istiyorum.

Çalıştığım işyerinde, geçtiğimiz aylarda patron bir işçi kıza küfür etti ve ben de bu ağza alınmayacak küfürü patrona iade ettim. Bunun üzerine sözde devrimci patron, "Sen çok olmaya başladın ama" diyerek beni tehdit etti. Ben de ona "Ne yapacaksın, işten mi atacaksın?" diye karşılık verdim. Makinayı durdurdum ve işten ayrıldım.

İşyerinden ayrılmamla birlikte arkamdan, küfüre maruz kalan bayan arkadaş ve 5 kişi daha geldiler. Böylece toplam 7 kişi insanlık dışı uygulamaları protesto etmek için ayrılmış olduk. Ayrılırken orada patronu teşhir eden bir ajitasyon konuşması yapmamam büyük bir eksiklikti. Fakat zaten işçilerin gözünde patron yeteri kadar teşhir olmuştu.

İlerleyen günlerde bizimle birlikte ayrılan arkadaşlardan birisi parasını almak için işyerine gittiğinde patron ona emeğinin karşılığını vermemiş ve arkadaş da, "Bu benim hakkım değil mi?" demiş. Ardından patron ve yalakalarının saldırısına uğramış.

Sermaye devleti işçi sınıfına saldırılarını yoğunlaştırırken bir yandan da onu sefalet koşullarında yaşamaya mahkum ediyor. Bunu yaparken de her türlü yozlaşmış ve kokuşmuş yönteme başvuruyor. En üst kademesinden en alt kademesine kadar burjuvazi, yani patronlar tam bir çürüme içindeler.

Bizim iş yerinde de patronumuz kadın arkadaşlara sarkıntılık yapan, işçilere küfür eden ve onları istediği zaman işten atmaya çalışan bir burjuvadır. Üstelik bu basit olay bile, burjuvazinin kadını nasıl bir meta olarak gördüğünün kanıtıdır. Zira patron iki hafta önce aynı bayana arkadaşlık teklif etmiş (üstelik bunu evli ve çocukları olduğu halde yapmış) ve red cevabı almıştır.

Ayrıca bir diğer önemli konu ise, bu adamın kendisini eski bir solcu olarak nitelendirmesidir. Ancak bu adamın ne solculukla ne de ilerililikle uzaktan yakından alakası vardır. Kazanmak için her türlü entrikayı çeviren, bırakın işyerinde çalışanlara, kendi ortaklarına dahi kazık atmaya çalışan düzenbazın biridir. Her işçinin maaşını 20-30 milyon fazla gösteren ve bu fazlalığı işçilere ödemektense kendi cebine atmayı tercih eden bir sahtekardır. Böylelikle hem ortaklarını dolandırmakta hem de bizim hakkımızı yemektedir.

Bu örnek, ayrımın yapay bir sağcı-solcu ayrımı olmadığının, temel sorunun emek-sermaye çelişkisi olduğu gerçeğinin kanıtıdır.

Karşımızdaki sınıf, yani burjuvazi dincisiyle, sağcisiyle, liberaliyle, solcusuyla aynı sınıfın mensubudur ve çıkarları söz konusu olduğunda öyle bütünlüklü ve örgütlü hareket eder ki buna biz bile şaşırırız. Bu nedenle işçi sınıfının tüm mensuplarının birlikte hareket edeceği zemini yaratmak, bu ülkenin devrimcilerinin boynunun borcudur.

İşçi sınıfının partisi 4 yıl önce ete-kemiğe bürünmüştür. Şimdi sıra onu emekçilerle birleştirecek olanakların, araç ve kurumların yaratılmasındadır.

Bizler genç komünist işçiler olarak her türlü haksız uygulamaya irademiz ve partimizin gücüyle karşı koyacağız.

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Gaziosmanpaşa'dan bir tekstil işçisi

Bir deri işçisinden ablasına...

Yeni bir dünya kuracağız, mutlaka!..

O henüz 17 yaşında işe atılmıştı. Köyünden sürgün edilmiş velatından(ülkesinden) uzaklaştırılmıştı. Altı kardeşiler ve evin tüm yükünü omuzlamıştı. Köyünde kendi evinde özgür yaşamaya alışmıştı. Bilmiyordu şehir yaşamının bu kadar zor olduğunu; hele bir işçinin ne koşullarda çalıştığını. Nasıl sömürüldüğünü hiç bilmiyordu.

Köyünden geldikten sonra ilk işe başladığı gün hem mutlu hem bir o kadar da üzgündü. Mutluydu; çalışıp ailesini kimseye muhtaç etmeyecekti. Üzgündü çünkü işe ağabeyinin yanında bir deri fabrikasında başladı. İlk başladığı gün makinelerin gürültüsü, deriden her yana yayılan ağır ve pis koku ona çok yabancı gelmişti. Beyni durmuş gibi idi, kendini robot gibi hissediyor ama yine de her şeyi kabullenmek zorunda olduğunu düşünüyordu.

Kardeşleri okula gidiyorlardı. Annesinin evde aç kalmaması gerektiğini düşünerek kendini avutmaya çalışıyordu. Günler geçtikçe işçi olmanın zorluğunu yaşayarak kavramaya başladı. Patronların, ustaların bağırmaları, azarlama ve ağır hakaretleri, fabrikada hiçbir sağlık güvencesinin olmaması, sigortalarının bile tam gösterilmeyip eksik yatırılması, emeğinin karşılığının verilmemesi... onda derin üzüntü yaratırken öte yandan öfkesini de biliyordu.

Bütün bunların kaynağını bulmaya, çözmeye çalışıyordu. Ailesini ve kendisini köyünden ayıran, sürgün eden, acımasızca sokağa atan güç devletti. Burada ise karşısına farklı bir kılıkla çıkıyordu. Üstelik fabrikada çalışırken, alinteri dökerken karşısına yine aynı güç aygıtı çıkıyordu.

Artık herşeyi sorgulamaya başlamıştı. Düşündükçe güzel hayaller kuruyordu. Başka bir dünya kurulmalıydı. Bu dünyada açlık olmamalı, insanlar ölmemeli, öldürülmemeli, emeğinin karşılığını alabilmeliydi.

Evlerine zaman zaman gelenleri ve aralarında geçen konuşmaları düşündü. Yoldaşlığı... Yoldaşları “evet” dedi. Hep söylerlerdi yeni bir dünya kurulacak, insanın sömürülmediği, insanca bir yaşanabilecek bir dünya. Ve içindeki ses haykırıyordu o dünya kurulsun artık... Ve bir umut doluverdi gözlerine...

Tam altı yılını deri fabrikasında geçirdi. Hiçbir hakkını almadan. Altı güzel yıl, gençliğinin en güzel yılları. Ama onun zeytin gözleri parlamıyordu, sinirli yorgun ve bitkin düşmüştü. Onu (ablamı) üç sene sonra gördüğümde tanımakta zorluk çektim. Hiçbir şey, sömürüyü, bizi nasıl sömürdüklerini ablamın yüz hatlarından daha iyi anlatamazdı. Bana bu yüz hatlarından daha iyi anlatamazdı çalışma koşullarını.

Sonunda evlenmeye karar verdi, çok geçmeden evlendi. Düğünü güzel geçmişti. Bir işçi düğünü, işçi kadar sade ve sıcak. Kurtulmuştu 6 yılını çalan deri fabrikasından ama yüzü yine üzgündü. Şimdi kardeşlerine devretmişti işçiliği ve onlar da kendisi gibi yıllarca kötü koşullarda çalışacak yoğun sömürüye maruz kalacaktı. Bu ona üzüntü veriyordu. Ama bilmiyordu ki kardeşlerine güzel bir miras bırakmıştı! Onurlu bir yaşam ve umut! Düğününde defalarca aynı şarkının çalınmasını istedi. “Sayısı onbinlerce özgürlük mahkumları, işkencede günlerce...” duygularını dile getiriyordu bu dizelerde.

Çünkü o inanıyordu bu köhne düzeni hep beraber birleşip yıkabileceklerine, yerine yeni bir dünya kuracaklarına. İnanıyordu işçi kardeşlerinin sosyalizmi inşa edeceklerine.

İşçi kardeşleri bunu başaracaklar!..

O şimdi bizden çok uzakta ama aynı zamanda kardeşleriyle beraber bizimle yüreğimizde. Çünkü bize bıraktığı önemli bir miras var. Benim hayallerimi süslüyor. Uzak ülkelerde olması benden uzaklaştırmıyor. Hem sesini de duyabiliyorum, onun yılmayan, bitip tükenmeyen inancı benim inancımı besliyor. Umudumu büyütüyor. İnanıyorum yeni bir dünya kuracağız abla belki bugünden başladı. Belki yarın; harcındayız şimdi...

Mutlaka kuracağız, işçi ve emekçiler sınıfın birleşik gücü kuracak...

Bir deri işçisi/İzmir

Tarihin akışını hiçbir güç durduramayacak!

Türkiye’de yaşamakta olan halkımızın proleter mücadelesinden yana olan bir emekçi çocuğuyum. Hayata ve mücadeleye içtenlikle bağlı ve kararlı olduğumdan eminim. Yorulmadan, usanmadan azimle okumayı eksiksiz yerine getirmeye çalışıyorum.

Ben ezilen kitlenin, sömürülen halkın yolunda mücadele etmeye kararlıyım. Faşist düzen tüm olanaklarıyla emekçi halkın mücadelesine ne kadar engel olmaya çalışırsa çalışsın biz güç kazanacağız.

Proleterya mücadelesinin bağımsızlığı mutlaktır. Tarihin akışını hiçbir güç durduramayacaktır. Bizler devrim talebesiyiz. Bizler her zorluğa hazırız ve azimliyiz. Halkımızın mücadelesine evet diyenleri saygıyla selamlıyorum.

Rumeli yakasından bir tekstil işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA**
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 **KAYSERİ** Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KİRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık 1 Yıllık Yurt içi Yurt dışı 30.000 000 TL 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

İstiyorlar ki, açlığa ve sefaletle karşı susalım!

İstiyorlar ki, bedenimizi ve beyinlerimizi teslim edelim...

İstiyorlar ki, yozluğun ve çürümüşlüğün önünde diz çökelim...

İstiyorlar ki, bizi birbirimize düşürüp bu sömürü düzenlerini devam ettirebilsinler...

Sivas'ın katili sermaye devleti!

Hesabını emekçiler soracak!